

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/66/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113205674
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Marková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1113205674.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Markovej a členiek senátu JUDr. Antónie Bednarčík a JUDr. Renáty Šiškovej v spore žalobcu: JUDr. Marek Radačovský, so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu: eng power s. r. o. v konkurze, so sídlom Pri bitúnku 1887/11, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 194 824, právne zastúpeného: bodnarlegal s. r. o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 865 459, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, právne zastúpenému: Martin Pavle s. r. o., so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 36 860 450, o žalobe o zaplatenie 75.909,42 eur, o vzájomnej žalobe o zaplatenie 123.918,52 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/42/2013 - 3873 zo dňa 24.07.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/42/2013 - 3873 zo dňa 24.07.2020 vo výrokoch I., II. a vo výroku III. v jeho časti o zaplatenie istiny vo výške 123.918,52 eur a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur p o t v r d z u j e .

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/42/2013 - 3873 zo dňa 24.07.2020 v napadnutom zaväzujúcom výroku III. v časti nároku na úrok z omeškania a v súvisiacom výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania o vzájomnej žalobe z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100%, výrokom III. zaviazal žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 123.918,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 123.918,52 eur, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a výrokom IV. uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100% s poukazom na ustanovenia § 147 ods. 1, ods. 2, § 154, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), 269 ods. 2, § 324 ods. 1, § 358, § 369 ods. 1, § 369c ods. 1, § 404 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 7 ods. 6, § 12 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 24 ods. 1, § 24b ods. 1, ods. 2, § 24c zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej len „ZoPP“), § 19 ods. 3 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoRP“) a § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády SR“).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 75.909,42 eur s prísľušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že Sociálna implementačná agentúra (ďalej len „SIA“) ako sprostredkovateľský orgán poverený žalovaným uverejnila výzvu na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok, kód výzvy DOP-SIA-2010/1.2.1/01 (ďalej len „Výzva na predkladanie žiadostí o NFP“) odo dňa 04.05.2010 podľa § 13 ZoPP. Žalobca v zmysle Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP podal dňa 10.05.2010 žiadosť o poskytnutie nenávratného finančného príspevku (ďalej tiež len „NFP“), ktorá obsahovala podrobný rozpočet projektu, ktorý žalovaný mohol, ale nemusel, schváliť, prípadne v tomto štádiu konania mohol znížiť oprávnenosť výdavkov na jednotlivé aktivity projektu. Na základe predloženého rozpočtu projektu prišlo dňa 03.06.2010 k vydaniu rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP žalovaným a týmto momentom došlo k schváleniu efektívnosti, účinnosti a účelnosti projektu. Žalobca uviedol, že žalovaný v zmysle § 14 ods. 2 a 3 ZoPP zisťoval splnenie podmienok poskytnutia pomoci a podpory, čiže posúdil žiadosť o NFP ako celok a rovnako rozhodol konkludentne o efektívnosti projektu, pretože schválil rozpočet projektu, ktorý posúdil v priebehu schvaľovania žiadosti o NFP. Na základe schválenej žiadosti o NFP, ktorá obsahovala aj opis projektu „Vzdelávanie zamestnancov spoločnosti ENERGYCO, s.r.o.“ spolu s podrobným rozpočtom projektu, bola dňa 18.06.2010 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej len „Zmluva o NFP“), a to v súlade s § 12 a § 15 ZoPP. Dňa 24.08.2011 bol uzatvorený Dodatok č. 01 k Zmluve o NFP. Žalobca mal za to, že všetky právne vzťahy, ktoré vznikli medzi žalobcom a žalovaným od momentu uzatvorenia Zmluvy o NFP sa riadia obchodnoprávnymi normami a v tejto súvislosti nebolo možné medzi stranami aplikovať vzťah nadradenosti a podradenosti. Žalobca uviedol, že žalovaný sa v zmysle čl. 3 bod 3.1 Zmluvy o NFP zaviazal poskytnúť sumu vo výške 80% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu, ktorého rozpočet tvorí Príloha č. 2 článok 7 k Zmluve o NFP, Príloha č. 4 k Zmluve o NFP a ktorý vychádza priamo z podrobného rozpočtu k žiadosti o NFP, na ktorý priamo odkazuje aj Zmluva o NFP v bode 2.1. Žalobca mal za to, že žalovaný sa v zmysle Zmluvy o NFP zaviazal poskytnúť NFP v najvyššom možnom rozsahu, ktorý je uvedený v Prílohe č. 2 k Zmluve o NFP. V zmysle bodu 5.10 Zmluvy o NFP musel žalobca postupovať tak, že na realizáciu jednotlivých aktivít projektu, ktoré nevykoná sám ale prostredníctvom dodávateľa, vyhlási verejné obstarávanie v zmysle zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež len „ZoVO“). Táto požiadavka odzrkadľuje požiadavku na hospodárnosť projektu, pretože k realizácii projektu mohlo dôjsť až na základe verejného obstarávania, ktoré určilo konečnú cenu za jednotlivé aktivity projektu. Verejným obstarávaním sa tak docielilo, že odhadované ceny uvedené v rozpočte projektu boli v konečnom dôsledku nižšie, pretože verejného obstarávania sa mohol zúčastniť ktokoľvek, kto spĺňal kvalifikačné predpoklady na dodanie služieb a hlavným kritériom pre určenie víťaza verejného obstarávania bola najnižšia cena. V konečnom dôsledku nebolo nutné pri realizácii projektu vynaložiť všetky predpokladané výdavky, a teda prišlo k poskytnutiu NFP v nižšej sume, ako je uvedená maximálna suma v bode 3.1 Zmluvy o NFP, čo je v súlade s podmienkami na poskytnutie NFP a v súlade so Zmluvou o NFP. Žalovaný listom zo dňa 21.12.2010 a listom zo dňa 20.01.2011 schválil proces verejného obstarávania pri realizácii projektu. Žalobca v rámci realizácie projektu podával v zmysle bodu 5.2 Zmluvy o NFP žiadosti o platbu, ktoré neboli zo strany žalovaného zúčtované a preplatené v plnej výške. Žalobca mal za to, že pri realizácii projektu prišlo zo strany žalovaného k svojvoľnému zníženiu oprávnenej výšky NFP, čo je uvedené v zúčtovaní č. 6019946 a č. 6032529. Pri realizácii projektu bol žalobca povinný predkladať Žiadosti o platbu, a to spôsobom upraveným v zmysle bodu 5.1 Zmluvy o NFP – systém kombinácie zálohových platieb a refundácie. Žalobca žiadal v žiadostiach o platbu zaplatiť finančné prostriedky, ktoré vynaložil zo svojho na realizáciu aktivít projektu a výdavkov vynaložených v súvislosti s realizáciou aktivít. Žalobca v žalobe uviedol prehľad toho aká vysoká suma nebola zaplatená žalovaným (refundácia), resp. uznaná ako oprávnená v súlade s rozpočtom projektu:

a. V rámci projektu „Počítače pre IT vzdelávanie“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť výdavky vo výške 80% zo sumy 19.620,- eur (981,- eur/ks), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 9.816,67 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 990,- eur za kus a túto výšku následne obmedzil na 490,83 eur za kus.

b. V rámci projektu „MS Office“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť výdavky vo výške 6.980,- eur (349,- eur/ks), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 4.685,80 eur s odvolaním na vykonaný prieskum trhu. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 350,- eur za kus a túto výšku následne obmedzil na 234,29 eur za kus.

c. V rámci aktivity „Pracovné právo, Zákonník práce a jeho aplikácia“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 10.800,- eur (27,- eur za osobohodinu x 400 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.932,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,33 eur za osobohodinu.

d. V rámci aktivity „Personálny manažment pre manažérov a lídrov“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 4.320,- eur (27,- eur za osobohodinu x 160 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.052,80 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,83 eur za osobohodinu.

e. V rámci aktivity „Výber zamestnancov, možnosti a spôsoby výberových konaní pre manažérov a lídrov“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 3.240,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 1.539,60 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,83 eur za osobohodinu.

f. V rámci aktivity „Veľké EQ v práci manažéra a lídra“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 8.640,- eur (27,- eur za osobohodinu x 320 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 4.105,60 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,83 eur za osobohodinu.

g. V rámci aktivity „Ochrana osobných údajov v personálnej práci“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 8.424,- eur (27,- eur za osobohodinu x 312 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.286,96 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,33 eur za osobohodinu.

h. V rámci aktivity „Time manažment“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 8.208,- eur (27,- eur za osobohodinu x 304 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 3.900,32 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,83 eur za osobohodinu.

i. V rámci aktivity „Externý finančný manažér 04/2011“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť nepriame výdavky vo výške 80% zo sumy 608,- eur (15,20 eur za hodinu x 40 hodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 485,20 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 16,875 eur za hodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,13 eur za hodinu.

j. V rámci aktivity „Externý koordinátor projektu 04/2011“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť nepriame výdavky vo výške 80% zo sumy 1.718,20 eur (24,20 eur za hodinu x 71 hodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 875,61 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 26,953 eur za hodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,33 eur za hodinu.

k. V rámci aktivity „MS WORD I“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 9.126,- eur (14,63 eur za osobohodinu x 624 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.808,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 16,25 eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 4,50 eur za osobohodinu.

l. V rámci aktivity „Marketingový prieskum a informačný systém“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 4.320,- eur (27,- eur za osobohodinu x 160 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 907,20 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 16,25 eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

m. V rámci aktivity „Trade marketing a manažment“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 4.320,- eur (27,- eur za osobohodinu x 160 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 907,20 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 16,25 eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

n. V rámci aktivity „Budovanie a rozvoj firemnej kultúry“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 6.480,- eur (27,- eur za osobohodinu x 240 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 1.360,80 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal

svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

o. V rámci aktivity „Etika a business protokol“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 8.640,- eur (27,- eur za osobohodinu x 320 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.345,60 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,33 eur za osobohodinu.

p. V rámci aktivity „Personálny manažment“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 8.640,- eur (27,- eur za osobohodinu x 320 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 2.400,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,50 eur za osobohodinu.

q. V rámci aktivity „Personálny marketing“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 3.240,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 900,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,50 eur za osobohodinu.

r. V rámci aktivity „Vedenie výberových a náborových aktivít v personálnej praxi“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 3.240,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 900,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,50 eur za osobohodinu.

s. V rámci aktivity „Personálna administratíva“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 4.320,- eur (27,- eur za osobohodinu x 160 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 1.200,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 7,50 eur za osobohodinu.

t. V rámci aktivity „Moderné trendy v materiálovom hospodárstve“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 5.400,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 1.134,- eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

u. V rámci aktivity „Distribúcia a expedícia tovaru“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 4.320,- eur (27,- eur za osobohodinu x 160 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 907,20 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

v. V rámci aktivity „Logistické informačné systémy“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 3.240,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 680,40 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

w. V rámci aktivity „Transport manažment“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť 80% zo sumy 3.240,- eur (27,- eur za osobohodinu x 120 osobohodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 680,40 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 30,- eur za osobohodinu a túto výšku následne obmedzil na 5,67 eur za osobohodinu.

x. V rámci aktivity „Externý finančný manažér 05/2011“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť paušálne nepriame výdavky vo výške 80% zo sumy 790,40 eur (15,20 eur za hodinu x 52 hodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 485,20 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 16,875 eur za hodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,13 eur za hodinu.

y. V rámci aktivity „Externý koordinátor projektu 05/2011“ v žiadosti o platbu žalobca žiadal zaplatiť paušálne nepriame výdavky vo výške 80% zo sumy 1.718,20 eur (24,20 eur za hodinu x 71 hodín), pričom žalovaný zaplatil 80% zo sumy 875,61 eur s odvolaním na Usmernenie RO č. N3/2007. Žalobca mal za to, že žalovaný konal svojvoľne, nakoľko žalovaný pôvodne schválil v rozpočte sumu maximálne 26,953 eur za hodinu a túto výšku následne obmedzil na 12,33 eur za hodinu.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal aj na ďalšie tvrdenia žalobcu, ktorý uviedol, že v rozpočte k projektu je na strane jeden uvedená aktivita „anglický jazyk – začiatočníci“ a „anglický jazyk – pokročilý“. Celkové výdavky na aktivitu „anglický jazyk – začiatočníci“ boli vyčíslené a schválené vo výške 24.000,- eur pre 20 účastníkov a 4 semestre, pričom žalovaný po podaní žiadostí o platbu na základe reálneho počtu odškolených hodín žalobcovi nezaplatil 80% zo sumy 1.587,60 eur, keď v zúčtovaniach obmedzil sumu za osobohodinu, pričom žalobca poukázal na to, že neprekročil celkové oprávnené výdavky na danú aktivitu počas celej realizácie projektu. Celkové výdavky na aktivitu „anglický jazyk – pokročilý“ boli vyčíslené a schválené vo výške 15.600,- eur pre 13 účastníkov a 4 semestre, pričom žalovaný po podaní žiadostí o platbu na základe reálneho počtu odškolených hodín žalobcovi nezaplatil 80% zo sumy 1.036,80 eur, keď v zúčtovaniach obmedzil sumu za osobohodinu, pričom žalobca poukázal na to, že neprekročil celkové oprávnené výdavky na danú aktivitu počas celej realizácie projektu. Žalobca mal na základe uvedeného za to, že žalovaný sa na základe bodu 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP zaviazal žalobcovi zaplatiť 80% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu projektu, žalobca sa teda žalobou domáhal zaplata sumy 75.909,42 eur (80% z 94.886,78 eur) ako rozdielu medzi skutočne vynaloženými finančnými prostriedkami zo strany žalobcu na realizáciu aktivít projektu, resp. v súvislosti s priamymi a nepriamymi výdavkami projektu a finančnými prostriedkami, ktoré boli doposiaľ zaplatené žalovaným pri realizácii aktivít projektu, resp. v súvislosti s priamymi a nepriamymi výdavkami projektu.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalovaný žalobou uplatnený nárok neuznával v celom rozsahu, keď zdôraznil, že podľa čl. 3 bod 3.1 písm. b) Zmluvy o NFP sa žalobca so žalovaným dohodli, že žalovaný poskytne žalobcovi NFP do výšky, ale nie vo výške, 650.716,- eur, čo predstavuje 80% z celkových oprávnených výdavkov projektu. Ďalej poukázal na to, že podľa čl. 5 bod 5.1 Zmluvy o NFP sa žalobca a žalovaný dohodli, že sa z článku 15 Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o NFP (ďalej len „VZP“) použije výlučne odsek 8 a vzhľadom na určený systém financovania: systém zálohových platieb a refundácie sa z článku 16 VZP použije výlučne odsek 4. Žalovaný poukázal na § 12 ods. 2 ZoPP, v zmysle ktorého na poskytnutie pomoci a podpory nie je právny nárok, nárok vznikne až po overení výdavkov v žiadosti o platbu a po ich schválení za výdavky oprávnené. Žalovaný ďalej poukázal na čl. 16 ods. 4 bod 4.15 VZP. Žalovaný uviedol, že je v súlade s čl. 16 ods. 4 bod 4.17 VZP povinný vykonať kontrolu projektu, na základe ktorej overuje hospodárnosť, efektívnosť, účinnosť a účelnosť použitia pomoci a podpory. Táto povinnosť žalovanému vyplýva aj z § 24b a nasl. ZoPP. Kontrola projektu zahŕňa administratívnu kontrolu a v prípade potreby kontrolu na mieste. Administratívna kontrola žiadosti o platbu pozostáva z kontroly jej formálnej a vecnej správnosti. V rámci kontroly vecnej správnosti je žalovaný v zmysle čl. 16 ods. 4 bod 4.18 VZP povinný overovať reálnosť, oprávnenosť, správnosť, aktuálnosť a neprekrývanie sa nárokováných výdavkov. Žalovaný uviedol, že žalobca je povinný podľa čl. 16 ods. 4 bod 4.16 VZP vo všetkých predkladaných žiadostiach uvádzať výlučne výdavky, ktoré zodpovedajú podmienkam k Zmluve o NFP. Uviedol, že oprávnenými výdavkami sú podľa čl. 14 ods. 1 VZP všetky výdavky, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu aktivít projektu tak ako je uvedený v čl. 2 Zmluvy o NFP a ktoré spĺňajú podmienky uvedené v čl. 14 ods. 1 písm. a) až j) VZP. Žalovaný uviedol, že sa strany podpisom Zmluvy o NFP zaviazali, že sa budú riadiť nielen ustanoveniami Zmluva o NFP a právnymi predpismi SR a EÚ, ale aj všetkými dokumentmi, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje v platnom znení, pričom jedným z takých dokumentov je aj Usmernenie RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií (ďalej len „Usmernenie“). Žalovaný tiež poukázal na to, že výdavky možno považovať za oprávnené, ak spĺňajú podmienky uvedené vo Výzve na predkladanie žiadostí o NFP, s ktorou bol žalobca oboznámený. Žalovaný ďalej odkázal na čl. 5 ods. 5.32 Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého schválením výdavku v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle Usmernenia. Žalovaný uviedol, že po vykonaní administratívnej kontroly žiadosti o platbu, žalovaný žiadosť o platbu schváli, neschváli, pozastaví alebo schváli vo výške zníženej o sumu neoprávnených výdavkov. Následne poskytovateľ vypracuje po vykonaní kontroly projektu záznam z administratívnej kontroly a so závermi z administratívnej kontroly oboznámi prijímateľa. Žalovaný uviedol, že žalobca dňa 03.10.2011 predložil žiadosť o platbu č. 27110230476202 (zúčtovanie zálohovej platby), v ktorej si okrem iného uplatnil aj preplatenie položiek rozpočtu „Počítače pre IT vzdelávanie“ a „MS Office“. Dňa 13.04.2012 žalobca predložil žiadosť o platbu č. 27110230476204 (zúčtovanie zálohovej platby), v ktorej si okrem iného uplatnil aj preplatenie položiek rozpočtu „Pracovné právo, Zákoník práce a jeho aplikácia“, „Personálny manažment pre manažérov a lídrov“, „Výber zamestnancov, možnosti a spôsoby výberových konaní pre manažérov a lídrov“, „Veľké EQ v práci manažéra a lídra“, „Ochrana osobných údajov v personálnej

práci“, „Time manažment“, „Externý finančný manažér 04/2011“, „Externý koordinátor projektu 04/2011“, „MS WORD I“, „Marketingový prieskum a informačný systém“, „Trade marketing a manažment“, „Budovanie a rozvoj firemnej kultúry“, „Etika a business protokol“, „Personálny manažment“, „Personálny marketing“, „Vedenie výberových a náborových aktivít v personálnej praxi“, „Personálna administratíva“, „Moderné trendy v materiálovom hospodárstve“, „Distribúcia a expedícia tovaru“, „Logistické informačné systémy“, „Transport manažment“, „Externý finančný manažér 05/2011“, „Externý koordinátor projektu 05/2011“, „Anglický jazyk – začiatocníci“ a „Anglický jazyk – pokročilý“. Žalovaný v rámci kontroly vecnej správnosti Žiadosti o platbu č. 27110230476202 a žiadosti o platbu č. 27110230476204 overoval reálnosť, oprávnenosť, správnosť, aktuálnosť a neprekryvanie sa nárokováných výdavkov, ako aj ich hospodárnosť, efektívnosť, účinnosť a účelnosť. Po uskutočnení administratívnej kontroly žalovaný žiadosti o platbu schválil vo výške zníženej o sumu neoprávnených výdavkov. Žalovaný uviedol, že dôvodom krátenia výdavku „MS Office“ bolo nesplnenie podmienky hospodárnosti nárokováného výdavku, nakoľko cena bola nadhodnotená a nezodpovedala cenám bežným na trhu v čase jeho vzniku a v mieste jeho vzniku. Položky „Externý finančný manažér 04/2011“ a „Externý koordinátor projektu 05/2011“ boli krátené z dôvodu, že boli v zmysle Usmernenia nadhodnotené a na základe reálneho počtu odpracovaných hodín na projekte uvedených v pracovnom výkaze. V prípade položky „Externý finančný manažér 04/2011“, bolo uznaných 69 hodín a nie 71 hodín, ako uviedol žalobca v žalobe, pričom hodinová sadzba predstavovala 12,69 eur. V prípade položky „Externý koordinátor projektu 05/2011“, bolo uznaných 70 hodín a nie 71 hodín, ako uviedol žalobca v žalobe, pričom hodinová sadzba predstavovala 12,69 eur. Zároveň podľa žalovaného aj v položke „Externý finančný manažér 05/2011“ je uvedené chybné krátenie, keďže bolo uznaných 52 hodín s hodinovou sadzbou 12,69 eur a nie 40 hodín s hodinovou sadzbou 12,33 eur. Žalovaný ďalej uviedol, že dôvodom krátenia ostatných uvedených položiek uplatnených v žiadosti o platbu č. 27110230476202 a žiadosti o platbu č. 27110230476204 bolo ich nadhodnotenie, nehospodárnosť a neefektívnosť v zmysle Usmernenia. Žalovaný mal za to, že vzťah založený Zmluvou o NFP má prvky súkromného, ako aj verejného práva. V zmysle bodu 1.3 Zmluvy o NFP bola zmluva uzatvorená tak podľa § 269 ods. 2 ObZ ako súkromnoprávneho predpisu, ako aj podľa § 15 ods. 1 ZoPP a podľa § 20 ods. 2 ZoRP ako verejnoprávných predpisov. Na základe Zmluvy o NFP sa poskytovali finančné prostriedky z verejných zdrojov, ktoré podliehajú osobitnej kontrole (bod 3.6 Zmluvy o NFP). V Zmluve o NFP absentuje obchodnoprávna kauza, nakoľko dôvodom jej uzatvorenia nie je hospodársky prospech žalovaného, dosiahnutie jeho zisku alebo zabezpečenie jeho potrieb, ale sa ním sleduje verejnoprospešný cieľ a žalobca získava NFP benefit bez poskytnutia reálnej protihodnoty, čím je popretý základný princíp obchodných záväzkových vzťahov – odplätnosť. Žalovaný tiež poukázal na to, že je daný verejný záujem na tom, aby sa s NFP nakladalo hospodárne a efektívne, keďže sa jedná o finančné prostriedky z verejných zdrojov určené na verejnoprospešný cieľ s poukazom na § 8a ods. 1 a § 19 ods. 3 ZoRP. Žalovaný ďalej uviedol, že Zmluva o NFP má adhézny charakter, zmluvné strany nemajú možnosť ovplyvniť jej obsah, postupuje sa podľa vzoru zmluvy a VZP určených pre čerpanie NFP v rámci príslušného systému riadenia štrukturálnych fondov EÚ pre dané programové obdobie, ktoré určuje Centrálny koordinačný orgán (§ 6 ods. 2 písm. e) ZoPP). Žalovaný zdôraznil, že v procese poskytovania NFP je uzatvorenie zmluvy len jednou z fáz, nárok na poskytnutie NFP nevyplyva priamo zo Zmluvy o NFP, ale sa poskytuje na základe Zmluvy o NFP, a to po splnení konkrétnych podmienok a dodržania určitých procesov. Výška NFP vzhľadom na rozpočet projektu v prílohe Zmluvy o NFP neznamena „cenu“ projektu, ale maximálnu možnú výšku verejných zdrojov, ktoré môžu byť prijímateľovi poskytnuté. Žalovaný poukázal na ustanovenie bodu 3.1 písm. d) Zmluvy o NFP s tým, že stanovuje povinnosť žalobcu ako prijímateľa zabezpečiť z vlastných zdrojov 20% z celových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu, ako aj povinnosť žalobcu ako prijímateľa uhradiť všetky neoprávnené výdavky projektu (v plnej výške). Žalovaný zdôraznil, že rozhodujúcim kritériom na poskytnutie NFP je teda tzv. (ne)oprávnenosť výdavkov, nakoľko NFP môže byť poskytnuté len na oprávnené výdavky. Kritéria oprávnenosti výdavkov stanovuje čl. 14 VZP, oprávnenosť výdavkov posudzuje žalovaný ako poskytovateľ, pričom je oprávnený krátiť výdavky uplatnené prijímateľom v rozsahu, v akom nespĺňa kritériá oprávnenosti výdavkov. Žalovaný poukázal na znenie bodu 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP, v mysle ktorého je žalovaný oprávnený uhradiť len oprávnené výdavky (do výšky 80% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu). Ďalej poukázal na čl. 5 ods. 5.32 Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého schválením výdavku v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle Usmernenia. Uviedol, že aktualizácie Usmernenia sa vykonávajú práve vzhľadom na aktuálny vývoj cien na trhu. Žalovaný zdôraznil, že zodpovedá za hospodárne nakladanie s verejnými finančnými prostriedkami podľa verejnoprávných predpisov a má právomoc dohliadať na hospodárne a efektívne nakladanie s týmito prostriedkami, napríklad podľa § 24b a nasl. ZoPP, čl. 60 Nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 a

čl. 13 Nariadenia Komisie (ES) č. 1828/2006, ako aj podľa ZoRP a vzhľadom na uvedené predpisy, ako aj vzhľadom na ustanovenie čl. 16 bod 4.18 VZP má žalovaný nielen právo, ale aj povinnosť dohliadať na hospodárne poskytovanie a nakladanie s NFP. K žalobou uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 75.909,42 eur žalovaný namietol, že platby NFP už boli žalobcovi poskytnuté formou zálohových platieb. Režim zálohových platieb žalovaný popísal tak, že žiadateľ najskôr formou žiadosti o zálohovú platbu požiada a získa NFP od žalovaného ako poskytovateľa a následne je žalobca povinný v určitom časovom horizonte predložiť poskytovateľovi (žalovanému) tzv. žiadosť o zúčtovanie zálohových platieb, kde je žalobca povinný deklarovať výdavky, na ktoré použil zálohovú platbu NFP a predložiť k nim potrebné doklady. Žalobca žalobou uplatnený nárok zdôvodnil žiadosťou o zúčtovanie zálohovej platby zo dňa 28.09.2011, kód v ITMS: 6019946, poradové číslo žiadosti: 2 (ďalej len „ŽOP 202“) a žiadosťou o zúčtovanie zálohovej platby zo dňa 09.01.2012, kód v ITMS: 6032529, poradové číslo žiadosti: 4 (ďalej len „ŽOP 204“). Žalovaný poukázal na to, že ešte pred podaním týchto žiadostí podal žiadosti o zálohovú platbu, na základe ktorých mu bolo vyplatené spolu 264.715,13 eur ako zálohové platby, ktoré mal sčasti zúčtovať práve uvedenými žiadosťami o zúčtovanie zálohových platieb. Žalovaný mal teda za to, že žalobca si uplatnil zaniknutý nárok na zaplatenie NFP, keďže predmetné NFP mu už bolo poskytnuté formou zálohových platieb (došlo k solúcii záväzku poskytnúť NFP a naopak žalobcovi vznikol záväzok vrátiť príslušnú časť NFP zodpovedajúcu výške neoprávnených výdavkov). Žalovaný mal tiež za to, že nárok na poskytnutie NFP v žalobcom požadovanom rozsahu nevznikol. Formálnou podmienkou na poskytnutie NFP je predloženie žiadosti o platbu, ktorú žalovaný následne overuje z hľadiska formálnej a vecnej správnosti v zmysle čl. 16 bod 4.17 VZP a v rámci overovania žiadosti o platbu žalovaný okrem iného posudzuje aj oprávnenosť výdavkov (čl. 16 bod 4.18 VZP). Žalovaný uviedol, že nárok na platbu NFP vzniká až po tom, ako je žiadosť o platbu schválená, pričom nárok na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom žalovaný rozhodne o oprávnenosti výdavkov (čl. 16 bod 4.15 VZP). Žalovaný tiež upozornil na to, že v zmysle § 12 ods. 2 ZoPP na poskytnutie pomoci a podpory formou NFP nie je automaticky daný právny nárok. Žalovaný uviedol, že žalobca predložil žalovanému ŽoP 202, v ktorej deklaroval výdavky projektu vo výške 149.051,16 eur a žalovaný v súlade s postupmi určenými Zmluvou o NFP a všeobecne záväznými právnymi predpismi ŽoP 202 preskúmal, a to aj vzhľadom na oprávnenosť výdavkov a vyhotovil o tom Záznam z administratívnej kontroly zo dňa 24.10.2011 k ŽoP 202 (ďalej len „ZAK 202“), z ktorého vyplýva, že po overení žalovaným neboli schválené ako oprávnené výdavky v plnej výške 149.051,16 eur, ale výdavky vo výške 135.679,15 eur. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca predložil žalovanému ŽoP 204, v ktorej deklaroval výdavky projektu vo výške 125.788,58 eur a žalovaný v súlade s postupmi určenými Zmluvou o NFP a všeobecne záväznými právnymi predpismi ŽoP 204 preskúmal, a to aj vzhľadom na oprávnenosť výdavkov a vyhotovil o tom Záznam z administratívnej kontroly zo dňa 14.05.2012 k ŽoP 204 (ďalej tiež len „ZAK 204“), z ktorého vyplýva, že po overení žalovaným neboli schválené ako oprávnené výdavky v plnej výške 125.788,58 eur, ale výdavky vo výške 42.987,24 eur. Žalovaný mal za to, že žalobcovi vznikol nárok na NFP len v rozsahu, v akom žalovaný ako poskytovateľ rozhodol o oprávnenosti výdavkov a zároveň, že nárok na NFP bol už žalobcovi vyplatený, a to formou zálohových platieb. Žalovaný tiež poukázal na rozhodovaciu prax Okresného súdu Bratislava I, Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach. Žalovaný tiež uviedol, že žiaden zákon nestanovuje, aby výstupom procesu schválenia žiadosti o platbu bolo administratívne alebo súdne rozhodnutie, proces schvaľovania žiadostí o platbu sa nerealizuje v rámci správneho alebo súdneho konania, ale v rámci dohodnutých mechanizmov, ako to vyplýva zo Zmluvy o NFP a zároveň Zmluva o NFP nepredpokladá formálne vydanie rozhodnutia o schválení žiadosti o platbu. O vykonaní kontroly sa vyhotovuje záznam z administratívnej kontroly k tej-ktorej žiadosti o platbu, z ktorého vyplýva rozsah schválenia výdavkov, ktoré majú byť uhradené z NFP. Podľa žalovaného neobstojí argumentácia, v zmysle ktorej bola zabezpečená hospodárnosť výdavkov vykonaním verejného obstarávania, nakoľko tieto dve veci nemožno stotožňovať. Realizácia verejného obstarávania neznamena automaticky aj hospodárne vynakladanie výdavkov. Žalovaný poukázal na to, že v predmetnom verejnom obstarávaní bol zistený nezákonný postup spočívajúci v celom rade pochybení v rozpore so základnými princípmi verejného obstarávania. Úrad pre verejné obstarávanie, konajúci vo veci na podnet žalovaného, okrem iného zistil, že žalobca postupoval v rozpore so základnými princípmi hospodárnosti, čím mohol obmedziť hospodársku súťaž. Žalovaný poukázal na to, že verejné obstarávanie s názvom „Vzdelávanie zamestnancov a riadenie projektu“ s predpokladanou hodnotou zákazky 748.910,- eur bez DPH znamenalo prakticky presun celej realizácie projektu prijímateľa (žalobcu) na dodávateľa úspešného v danom verejnom obstarávaní, a teda vo verejnom obstarávaní úspešný dodávateľ primárne realizoval projekt a zároveň profitoval z poskytnutia NFP, avšak bez toho, aby podliehal sankčným oprávneniam poskytovateľa a ďalších kontrolných orgánov, vyplývajúcim zo Zmluvy o NFP. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca neuviedol akékoľvek konkrétne ustanovenie Zmluvy o NFP, ktoré

by žalovaný porušil tým, že neposkytol NFP v žalobcom žiadanom rozsahu. Uviedol, že žalobou sa možno úspešne domáhať práva iba ak žalovaný poruší svoju právnu povinnosť, napríklad nezaplatí dlh v lehote splatnosti. Žalobca podľa žalovaného nekonkretizoval, akú konkrétnu právnu povinnosť žalovaný porušil tak, aby zodpovedala žalobcom uplatnenému právu v predmetnom konaní. K otázke oprávnenosti náhrady trov právneho zastúpenia žalovaného, žalovaný poukázal na to, že žalovaný nedisponuje dostatočným množstvom zamestnancov, ktorí majú právnické vzdelanie na zastupovanie žalovaného vo všetkých kauzách, v predmetnom spore nejde o vec jednoduchého právneho posúdenia, ide o osobitný typ právnych služieb, týkajúci sa agendy, na ktorú sa právny zástupca žalovaného špecializuje a vo veci je vedené veľké množstvo konaní súvisiacich s agendou Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia a ak by žalovanému nebola v prípade úspechu priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, tak by prijímateľom ako žalobcom bolo umožnené podávať nepodložené žaloby bez zodpovednosti za výsledok súdnych konaní, čo by bolo v rozpore so základnými zásadami rozhodovania o náhrade trov konania. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/16/2012 a nález Ústavného súdu SR č. k. IV ÚS 84/2014 - 31. Žalovaný mal za to, že na veci nič nemení skutočnosť, že žalovaný je štátnym orgánom, pričom podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové sp. zn. 21Co/218/2005 zo dňa 19.10.2005. Žalovaný ďalej zdôraznil potrebu aplikácie zásad rozhodovania o náhrade trov konania, a to najmä zásady úspechu vo veci. V rozpore so zásadou úspechu vo veci a spravodlivým usporiadaním veci by bolo rozhodnutie, ktorým by neúspešná strana bola odmenená za neúspech a naopak úspešná strana by bola potrestaná za úspech v spore tým, že si bude musieť sama platiť jej vzniknuté trovy, hoci spor nevyvolala.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tiež uviedol, že podaním doručeným súdu dňa 15.11.2019 žalovaný podal vzájomnú žalobu, ktorou si voči žalobcovi uplatnil samostatný nárok, ktorý mu vznikol na základe Zmluvy o NFP. Žalovaný si voči žalobcovi uplatnil nárok na zaplatenie sumy vo výške 123.918,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 123.918,52 eur od 15.03.2015 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur. V rámci nároku uplatneného vzájomnou žalobou žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzatvorili Zmluvu o NFP, predmetom ktorej bola úprava podmienok pri poskytnutí NFP na realizáciu aktivít projektu „Vzdelávanie zamestnancov spoločnosti ENERGYCO, s.r.o.“, kód ITMS projektu 27110230476, ktorý bol predmetom schválenej žiadosti o NFP v rámci Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP DOP-SIA-2010/1.2.1/01. Projekt realizovaný na základe Zmluvy o NFP mal byť financovaný z NFP v rozsahu 80% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu. NFP sa poskytoval z dvoch zdrojov, a to (i) štátny rozpočet SR a (ii) rozpočet EÚ. V zmysle bodu 5.1 Zmluvy o NFP bolo dohodnuté financovanie systémom kombinácie zálohových platieb a refundácie. Financovanie zálohovými platbami sa vykonávalo poskytnutím tzv. zálohových platieb prijímateľovi ešte pred samostatným použitím NFP na výdavky projektu. Následne prijímateľ (žalobca) musí zálohovými platbami prijaté NFP vynaložiť výlučne na úhradu oprávnených výdavkov v súlade so Zmluvou o NFP a predložiť ich na kontrolu poskytovateľovi (žalovanému) prostredníctvom tzv. zúčtovania zálohových platieb, ktoré sa vykonáva na základe žiadostí o platbu (ŽoP) podávaných prijímateľom a poskytovateľ ich kontroluje, o čom vyhotovuje záznam z administratívnej kontroly. Žalovaný uviedol, že zúčtovaním zálohových platieb sa prijímateľovi neposkytujú finančné prostriedky, ale sa posudzuje oprávnenosť vynaloženia NFP z poskytnutých zálohových platieb, t.j. preukazuje sa ním najmä oprávnenosť, reálnosť, správnosť, aktuálnosť a neprekryvanie sa výdavkov projektu. Zúčtovanie zálohových platieb je zamerané na výdavky, ktoré prijímateľ uhradil zo zálohovej platby, a ktorých oprávnenosť je povinný preukázať. Žalovaný zdôraznil, že nárok prijímateľa na príslušnú časť NFP vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu. Žalovaný uviedol, že žalobca požiadal a žalovaný mu poskytol zálohové platby nasledovne:

a. ŽoP č. 27110230476101: výška schválenej platby v zmysle ZAK k zálohovej platbe – 132.746,06 eur (rozpočet EÚ) a 23.425,78 eur (rozpočet SR), výška žalovaným poskytnutej zálohovej platby – 156.171,84 eur, dátum úhrady – 16.12.2010,

b. ŽoP č. 27110230476103: výška schválenej platby v zmysle ZAK k zálohovej platbe – 92.261,80 eur (rozpočet EÚ) a 16.281,49 eur (rozpočet SR), výška žalovaným poskytnutej zálohovej platby – 108.543,29 eur, dátum úhrady – 13.12.2011,

c. ŽoP č. 27110230476105: výška schválenej platby v zmysle ZAK k zálohovej platbe – 29.231,33 eur (rozpočet EÚ) a 5.158,47 eur (rozpočet SR), výška žalovaným poskytnutej zálohovej platby – 34.389,80 eur, dátum úhrady – 28.06.2012.

d. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca požiadal o zúčtovanie zálohových platieb prostredníctvom ŽoP a žalovaný tieto ŽoP následne skontroloval:

e. ŽoP č. 27110230476202: výška žalobcom uplatňovaných výdavkov v ŽoP – 149.051,16 eur; výška oprávnených výdavkov zistených po kontrole zúčtovania zálohových platieb v zmysle ZAK k zúčtovaniam zálohových platieb – celkovo 135.679,15 eur – z toho 92.261,78 eur (z rozpočtu EÚ), 16.281,51 eur (z rozpočtu SR), 27.135,86 eur (z vlastných zdrojov); výška oprávnených výdavkov financovaných z NFP – 108.543,29 eur,

f. ŽoP č. 27110230476204: výška žalobcom uplatňovaných výdavkov v ŽoP – 125.788,58 eur; výška oprávnených výdavkov zistených po kontrole zúčtovania zálohových platieb v zmysle ZAK k zúčtovaniam zálohových platieb – celkovo 42.987,24 eur – z toho 29.231,31 eur (z rozpočtu EÚ), 5.158,49 eur (z rozpočtu SR), 8.597,44 eur (z vlastných zdrojov); výška oprávnených výdavkov financovaných z NFP – 34.389,80 eur,

g. ŽoP č. 27110230476206: výška žalobcom uplatňovaných výdavkov v ŽoP – 96.612,58 eur; výška oprávnených výdavkov zistených po kontrole zúčtovania zálohových platieb v zmysle ZAK k zúčtovaniam zálohových platieb – celkovo 40.316,70 eur – z toho 27.415,33 eur (z rozpočtu EÚ), 4.837,99 eur (z rozpočtu SR), 8.063,99 eur (z vlastných zdrojov); výška oprávnených výdavkov financovaných z NFP – 32.253,32 eur.

Kontrolou zúčtovacích ŽoP žalovaný zistil, že výdavky predložené žalobcom neboli oprávnené v plnej výške a zúčtoval sumu zálohových platieb vo výške 175.186,41 eur, nezúčtované zostali finančné prostriedky vo výške 123.918,52 eur. Táto suma sa považuje za nezúčtovanú, keďže finančné prostriedky použité zo zálohových platieb na neoprávnené výdavky nemožno považovať za riadne zúčtované a žalobca ich bol povinný vrátiť na základe žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov. Nakoľko žalobca dobrovoľne nevrátil nezúčtovanú časť NFP, žalovaný v súlade s čl. 10 bod 4 VZP stanovil žalobcovi povinnosť vrátiť sumu 123.918,52 eur Žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov nezúčtovanej časti zálohových platieb č. 27110230476/202 zo dňa 20.01.2015, doručenou žalobcovi dňa 23.01.2015, ktorú bol žalobca povinný vrátiť do 50 dní od doručenia žiadosti (čl. 10 ods. 6 VZP), t.j. do 14.03.2015. Vzhľadom na omeškanie žalobcu si žalovaný uplatnil aj nárok na úrok z omeškania zo žalovanej sumy v zmysle § 369 ods. 2 ObZ a § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur v zmysle § 369c ods. 1 ObZ v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR.

5. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že žalobca sa k vzájomnej žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 08.05.2020. Žalobca v prvom rade vzniesol voči vzájomnou žalobou uplatnenému nároku námietku premlčania. Uviedol, že v zmysle Zmluvy o NFP zo dňa 18.06.2010 mala byť zálohová platba použitá v zmysle bodu 2.4 Zmluvy o NFP na výdavky vynaložené na projekt do 04/2012. Žalobca mal za to, že z uvedeného vyplýva, že pokiaľ záloha nebola použitá na výdavky vynaložené do tohto termínu, tak by mohol vzniknúť nárok na vrátenie NFP najneskôr odo dňa 01.05.2012, čiže nárok na vrátenie nepoužitej zálohy sa žalovanému premlčal najneskôr 01.05.2016. Aj odo dňa 23.01.2015, kedy bola žalobcovi doručená výzva na vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 20.01.2015, uplynuli viac ako 4 roky, ktoré sa viažu k premlčaniu, nakoľko vzájomná žaloba bola doručená súdu dňa 15.11.2019. Ak by bol teda nárok žalovaného považovaný za uplatnený včas v roku 2015, tak od uplynutia nároku na vrátenie zálohy tiež uplynuli viac ako 4 roky, čím sa nárok žalovaného na vrátenie zálohy premlčal. Žalobca tiež namietal, že súdne konanie začalo v roku 2013 a domnelý nárok žalovaného by v tomto prípade vznikol až po podaní žaloby, a preto podaním žaloby nemohla prestať plynúť premlčacia lehota k nároku uplatnenému vzájomnou žalobou. Žalobca mal za to, že v zmysle § 404 ods. 1 ObZ premlčacia doba prestáva plynúť iba v prípade protinároku, t.j. iba v prípade, ak by si žalovaný uplatnil svoj nárok na započítanie voči nároku žalobcu v tomto súdnom konaní, t.j. iba v prípade, ak by sa vzájomné nároky žalobcu zo žaloby priamo kryli so vzájomnými nárokmi uplatnenými vo vzájomnej žalobe (súčasne by museli vzniknúť z rovnakej zmluvy, čo je jediný spojovací element medzi žalobami). Ako však vyplýva zo vzájomnej žaloby, tak ide o uplatnenie samostatného nároku, ktorý žalovaný ani nechce započítať na nárok uplatnený žalobcom, keďže nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva. Žalobca mal za to, že aj z tohto dôvodu vzájomná žaloba nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, a to s ohľadom na znenie § 404 ods. 2 ObZ. V prípade, ak by súd vyhodnotil, že nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou nie je premlčaný, žalobca považoval nárok za nedôvodný, nakoľko žalobca sumu 123.912,52 eur riadne použil na výdavky projektu v súlade so Zmluvou o NFP. Žalobca uviedol, že predložil žalovanému ŽoP č. 508, ktorou si uplatnil sumu 142.283,34 eur a priložil k nej všetky prílohy a žiadal o poskytnutie NFP, žalovaný žalobcovi prostredníctvom ZAK zo dňa 05.04.2016 oznámil že oprávnený výdavok je suma 48.498,06 eur, teda žalovaný mal na základe uvedeného žalobcovi v nadväznosti na bod 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP zaplatiť 80% z uvedenej sumy, t.j. sumu 38.798,44 eur, čo sa nestalo a žalovaný žalobcovi nezaslal osobitne žiadne finančné prostriedky. Žalobca mal v zmysle

uvedeného za to, že vzájomné pohľadávky sa stretli a má/malo dôjsť k ich započítaniu, resp. ak sa tak doposiaľ nestalo, tak si žalobca svoj nárok zo žalovaným uznanej sumy uvedenej v ŽoP č. 508 týmto započítava na nárok vznesený žalovaným vzájomnou žalobou. Ďalej predložil žalovanému ŽoP č. 609, ktorou si uplatnil sumu 177.677,96 eur a priložil k nej všetky prílohy a žiadal o poskytnutie NFP, žalovaný žalobcovi prostredníctvom ZAK zo dňa 07.04.2016 oznámil že oprávnený výdavok je suma 68.404,19 eur, teda žalovaný mal na základe uvedeného žalobcovi v nadväznosti na bod 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP zaplatiť 80% z uvedenej sumy, t.j. sumu 54.432,15 eur, čo sa nestalo a žalovaný žalobcovi nezaslal osobitne žiadne finančné prostriedky. Žalobca mal v zmysle uvedeného za to, že vzájomné pohľadávky sa stretli a má/malo dôjsť k ich započítaniu, resp. ak sa tak doposiaľ nestalo, tak si žalobca svoj nárok zo žalovaným uznanej sumy uvedenej v ŽoP č. 609 týmto započítava na nárok vznesený žalovaným vzájomnou žalobou. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný uznal nárok žalobcu vo vyššie uvedenom rozsahu, napriek tomu žalobcovi žiadne finančné prostriedky na základe ŽoP č. 508 a 609 nezaslal, preto sa žalobca doposiaľ domnieval, že nárok bol vysporiadaný z poskytnutej zálohy, a teda, že tieto nároky boli vysporiadané z nepoužitej zálohy, ktorú mu žalovaný poskytol, t.j. považoval uznanú časť výdavkov podľa ZAK z 05.04.2016 a 07.04.2016 za vysporiadanú cez poskytnutú zálohu, a to rovnakým spôsobom ako pri podaní ŽoP č. 202 (kód ITMS: 6019946) a ŽoP č. 204 (kód ITMS: 6032529), ktoré sú predmetom žaloby z rok 2013. Žalobca považoval za prekvapujúce, že žalovaný podal vzájomnú žalobu na vrátenie zálohovej platby, ktorá bola vynaložená na výdavky projektu, ktoré sám žalovaný uznal. Žalobca ďalej uviedol, že v rámci realizácie projektu podľa Zmluvy o NFP predložil žalovanému ŽoP č. 206, ktorou si uplatnil sumu 96.612,58 eur a priložil k nej všetky prílohy a žiadal o poskytnutie NFP, žalovaný žalobcovi prostredníctvom ITMS portálu oznámil, že niektoré výdavky uznal a niektoré výdavky neuznal, tak ako sa uvádza v ZAK zo dňa 01.02.2013, z ktorého vyplýva že oprávnený výdavok je suma 40.316,70 eur, teda žalovaný mal na základe uvedeného žalobcovi v nadväznosti na bod 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP zaplatiť 80% z uvedenej sumy, t.j. sumu 32.253,36 eur, čo sa podľa žalobcu zrejme stalo prostredníctvom zálohy. Zo ZAK z 01.02.2013 zároveň vyplynulo, že neoprávnený výdavok je suma 56.295,88 eur, žalobca však trval na tom, že ako aj v prípade žalobou uplatneného nároku žalovaný tieto výdavky nesprávne posúdil a nárok žalobcu neuznal bez relevantného dôvodu. Zo ŽoP č. 206 je tak nezaplatená suma 45.036,70 eur (80% z 56.295,88 eur) a vzhľadom na to, že žalovaný doposiaľ nezapočítal uvedenú sumu vo vzájomnej žalobe na akékoľvek pohľadávky žalobcu, tak žalobca využil svoje právo a započítal si neuznané výdavky, ktoré považoval za riadne preukázané na základe ŽoP č. 206 na zostatok sumy uplatnenej vo vzájomnej žalobe, t.j. na sumu 30.681,93 eur. Žalobca vzhľadom na uvedené považoval vzájomnou žalobou uplatnený nárok žalovaného za neodôvodnený a žiadal ho zamietnuť. Uviedol, že žalovaný mal pred podaním vzájomnej žaloby vykonať zápočet, čím by predišiel súdnemu konaniu. Žalobca tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/146/2019 zo dňa 22.01.2020, ktoré v bode 35. a 36. dalo za pravdu argumentácii žalobcu, že súd je povinný posúdiť to, či jednotlivé výdavky, ktoré označil žalovaný ako neoprávnené, boli skutočne žalovaným vyhodnotené v zmysle Zmluvy o NFP a podpornej dokumentácie správne alebo nesprávne. V súvislosti s oprávnenosťou výdavkov a na základe bodu 35 odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR mal žalobca za to, že všetky výdavky uvedené v žalobe spĺňajú kritéria uvedené v čl. 14 VZP nasledovne:

- a. čl. 14 ods. 1 písm. a) VZP – aktivity a školenia boli realizované v zmysle schváleného harmonogramu v Zmluve o NFP,
- b. čl. 14 ods. 1 písm. b) VZP – aktivity/školenia sú v súlade so schváleným rozpočtom,
- c. čl. 14 ods. 1 písm. c) VZP – aktivity/školenia sú v súlade s Výzvou na predkladanie žiadostí o NFP a rovnako tak boli aj v súlade s Usmernením, ktoré bolo platné a účinné ku dňu vyhlásenia Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP,
- d. čl. 14 ods. 1 písm. d) VZP – výdavky zodpovedali bežným cenám, pretože boli výsledkom verejného obstarávania, ktoré bolo podmienkou na ďalšie realizovanie aktivít/školení projektu, verejné obstarávanie bolo riadne odsúhlasené žalovaným,
- e. čl. 14 ods. 1 písm. e) VZP – žalobca predložil žalovanému účtovné doklady týkajúce sa realizovania aktivít/školení projektu spolu s dokladmi o zaplatení,
- f. čl. 14 ods. 1 písm. f) VZP – žalované výdavky sa časovo ani vecne neprekrývajú, t.j. žalované výdavky boli vynaložené na osoby, ktoré sa zúčastnili školenia podľa harmonogramu stanoveného v Zmluve o NFP,
- g. čl. 14 ods. 1 písm. g) VZP – aktivity a školenia boli realizované až po nadobudnutí účinnosti Zmluvy o NFP a zrealizovaní verejného obstarávania,
- h. čl. 14 ods. 1 písm. h) aktivity/školenia boli realizované až po tom, ako sa zrealizovalo verejné obstarávanie a až po tom. Ako toto verejné obstarávanie skontroloval a odsúhlasil samotný žalovaný,
- i. čl. 14 ods. 1 písm. i) VZP – dodatočné služby neboli realizované,

j. čl. 14 ods. 1 písm. j) VZP – aktivity a školenia boli realizované v súlade so zmluvou a s právnymi predpismi,

k. čl. 14 ods. 2 písm. a) VZP – všetky výdavky boli riadne zaokrúhlené.

Žalobca dal tiež do pozornosti, že rozpočet projektu bol vypracovaný na základe požiadaviek samotného žalovaného a v súlade s Príručkou žiadateľa, ktorá bola prílohou Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP. Žalobca mal za to, že keďže žalovaný žalobcovi na základe ŽoP plnil čiastočne na základe Zmluvy o NFP, je nepochybné, že žalobca všetky výdavky žalovanému riadne zdokladoval a preukázal a žalovaný sa iba z neznámeho dôvodu rozhodol plniť sumu nižšiu ako tú, ktorú sám schválil v rozpočte projektu a ktorá bola výsledkom verejného obstarávania. Žalobca považoval za nespochybniteľné, že si splnil všetky svoje zmluvné povinnosti a preukázal výdavky v súlade s požiadavkami žalovaného, preto nevzniklo právo žalovaného odmietnuť časť platby. Žalobca ďalej zdôraznil, že pokiaľ neexistuje rozhodnutie správneho orgánu o porušení verejného obstarávania, tak nie je možné konštatovať, že žalobca sa dopustil porušenia zákona o verejnom obstarávaní, a teda nie je ani možné tvrdiť, že žalobca postupoval neehospodárne pri vynakladaní verejných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal žalobca na súdnu prax Najvyššieho súdu SR, že protokol o výsledku kontroly nie je záväzným právnym aktom, a nie je teda preskúmateľný v rámci správneho súdnictva a nie je ani záväzným dokumentom pre súdne konanie. Žalobca zdôraznil, že verejné obstarávanie nebolo nikdy zrušené, a teda nie je možné tvrdiť, že by bolo v rozpore so zákonom. Žalobca mal za to, že jedine v prípade, ak by Úrad pre verejné obstarávanie zrušil verejné obstarávanie, tak by bolo možné konštatovať, že výsledky verejného obstarávania sú nesprávne. Ako však vyplýva z protokolu, tak sa v ňom konštatuje iba porušenie, ktoré „mohlo mať vplyv na výsledok“, čo však nevyhnutne neznamená, že aj skutočne malo vplyv na výsledok verejného obstarávania. Žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný reálne nepreukáže, že vytýkané chyby v rámci verejného obstarávania mali reálne vplyv na výsledok verejného obstarávania, tak nie je možné na jeho tvrdenia hľadieť. Poukázal na to, že Protokol ani nestanovuje, aká by bola výsledná cena, ak by verejné obstarávanie vytýkané chyby nemalo, t.j. z protokolu nevyplýva, že by výsledná cena dosiahnutá v rámci verejného obstarávania bola nesprávna, resp. neehospodárna. Žalobca tiež poukázal na § 138 ods. 2 ZoVO v znení účinnom v čase realizácie verejného obstarávania, v zmysle ktorého mohol žalovaný uplatniť námietky (revízne postupy) a tým zabrániť uzatvoreniu zmluvy s úspešným uchádzačom, ak sa domnieval, že výsledok verejného obstarávania je neehospodárny. Žalobca mal za to, že pokiaľ žalovaný nepreukáže, že výsledkom verejného obstarávania mala byť cena nižšia ako tá, ktorá bola vysúťažená, je nutné brať do úvahy výlučne výsledky verejného obstarávania, ktoré sú platné, záväzné, účinné.

6. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa č. k. 25Cb/42/2013 - 2337 zo dňa 02.03.2020 zamietol návrh žalobcu na vylúčenie vzájomnej žaloby žalovaného zo dňa 14.11.2019, doručenej súdu dňa 15.11.2019, na samostatné konanie.

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o žalobe odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení výsledkov dokazovania jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že SIA ako sprostredkovateľský orgán poverený žalovaným uverejnila výzvu na predkladanie žiadostí o NFP, kód výzvy DOP-SIA-2010/1.2.1/01, odo dňa 04.05.2010. Žalobca následne dňa 10.05.2010 podal Žiadosť o poskytnutie NFP, ktorá obsahovala rozpočet projektu „Vzdelávanie zamestnancov spoločnosti ENERGYCO, s.r.o.“. Dňa 03.06.2010 žalovaný vydal rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP. Dňa 18.06.2010 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Zmluva o NFP a dňa 24.08.2011 bol uzavretý Dodatok č. 01 k Zmluve o NFP. Predmetom Zmluvy o NFP bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi poskytovateľom (žalovaným) a prijímateľom (žalobcom) pri poskytnutí NFP zo strany žalovaného žalobcovi na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenej žiadosti o NFP. Účelom Zmluvy o NFP bolo spolufinancovanie schváleného projektu žalobcu, a to poskytnutím NFP z prostriedkov pre operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia spolufinancovaný Európskym sociálnym fondom. Nebolo sporným, že na základe žiadostí o platbu (zálohovú) zo dňa 25.11.2010 a 18.11.2011 žalovaný žalobcovi ako zálohové platby spolu vyplatil NFP vo výške 264.715,13 eur. Žalobca žiadosťami o zúčtovanie zálohových platieb zo dňa 28.09.2011 a 09.01.2012 (ŽoP 202, 6019946 a ŽoP 204, 6032529) deklaroval výdavky, na ktoré použil zálohovú platbu a žiadal zúčtovať spolu sumu vo výške 274.839,74 eur (149.051,16 eur a 125.788,58 eur). Žalovaný po overení ŽoP 202, 6019946 neschválil ako oprávnené výdavky v plnej uplatnenej výške 149.051,16 eur, ale len výdavky vo výške 135.679,15 eur. Žalovaný po overení ŽoP 204, 6032529 neschválil ako oprávnené výdavky v plnej uplatnenej sume 125.788,58 eur, ale len výdavky vo výške 42.987,24 eur. Žalobca považoval výdavky

uplatnené v uvedených žiadostiach o platbu (zúčtovacích) zo dňa 28.09.2011 a 09.01.2012 za oprávnené a preukázané a žalobou sa domáhal zaplatenia sumy nezúčtovaných výdavkov vo výške 75.909,42 eur (80% z 94.886,78 eur).

8. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal právnou kvalifikáciou právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným založeným Zmluvou o NFP. Žalobca mal za to, že Zmluva o NFP má výlučne súkromnoprávny charakter a riadi sa obchodnoprávnymi normami, žalovaný argumentoval, že právny vzťah založený zmluvou o NFP má prvky súkromného ako aj verejného práva. V zmysle bodu 1.3 Zmluvy o NFP žalobca a žalovaný Zmluvu o NFP uzatvorili v zmysle § 269 ods. 2 ObZ, v zmysle § 15 ods. 1 ZoPP a v zmysle § 20 ods. 2 ZoRP. Z uvedeného je zrejmé, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu nepomenovanej zmluvy, avšak právne vzťahy medzi zmluvnými stranami sa riadili nielen ObZ, ale aj ZoPP a ZoRP. Na základe Zmluvy o NFP sa žalobcovi ako prijímateľovi poskytovali finančné prostriedky z verejných zdrojov, a to z rozpočtu Európskej únie, ako aj z rozpočtu SR, na vopred stanovený účel, bez adekvátnej protihodnoty od žalobcu ako prijímateľa. Na kontrolu a audit použitia týchto finančných prostriedkov, ukladanie a vymáhanie sankcií za porušenie finančnej disciplíny sa vzťahoval režim upravený v právnych predpisoch EÚ a SR (najmä ZoPP, ZoRP a zákon č. 502/2011 Z. z. o finančnej kontrole a verejnom audite). V zmysle uvedeného, vzhľadom na povahu subjektu, ktorý je poskytovateľom príspevku – žalovaného, ktorý je orgánom verejnej moci, vzhľadom na skutočnosť, že NFP je poskytovaný z verejných zdrojov a vzhľadom na špeciálnu právnú úpravu, ktorá sa aplikuje pri posudzovaní práv a povinností zmluvných strán a ktorá má povahu verejnoprávnej úpravy, súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným Zmluvou o NFP je vzťahom súkromnoprávnym s prvkami verejnoprávnej povahy. Ďalšou spornou otázkou medzi stranami bolo, či žalobcovi vznikol nárok na zúčtovanie (preplatenie) všetkých výdavkov tak, ako boli žalobcom uplatnené žiadosťami o platbu zo dňa 28.09.2011 a 09.01.2012, resp. či výdavky ktoré žalobca žiadal zúčtovať žiadosťami o platbu zo dňa 28.09.2011 a 09.01.2012, boli výdavkami oprávnenými, a teda, či zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zníženiu NFP vo vzťahu k takto uplatneným výdavkom. Zmluvné strany si v zmysle čl. 3 bod 3.1 písm. b) Zmluvy o NFP dohodli, že celkové oprávnené výdavky na realizáciu aktivít projektu predstavujú sumu 813.395,- eur, v zmysle čl. 3 bod 3.1 písm. c) Zmluvy o NFP si strany dohodli, že žalovaný poskytne žalobcovi NFP do výšky 650.716,- eur, čo predstavuje 80% z celových oprávnených výdavkov na realizáciu projektu uvedených v bode 3.1 písm. b) Zmluvy o NFP a v čl. 3 bod 3.1 písm. d) Zmluvy o NFP si strany dohodli, že žalobca zabezpečí vlastné zdroje financovania projektu vo výške 20% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu uvedených v bode 3.1 písm. b) Zmluvy o NFP a zabezpečí ďalšie vlastné zdroje financovania projektu na úhradu všetkých neoprávnených výdavkov projektu. V zmysle čl. 6 bod 6.3 Zmluvy o NFP, neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Všeobecné zmluvné podmienky k zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku („VZP“). Podľa čl. 16 ods. 4.15 VZP prijímateľovi (žalobcovi) vznikne nárok na platbu pri systéme zálohových platieb iba v prípade, ak podá úplnú a správnu Žiadosť o platbu (poskytnutie zálohovej platby aj zúčtovanie zálohovej platby), a to až v momente schválenia Žiadosti o platbu poskytovateľom (žalovaným). Nárok prijímateľa (žalobcu) na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu. Podľa čl. 16 ods. 4.16 VZP prijímateľ (žalobca) je povinný vo všetkých predkladaných Žiadostiach o platbu uvádzať výlučne výdavky, ktoré zodpovedajú podmienkam uvedeným v čl. 14 VZP. Súd zároveň uvádza, že žalovaný ako poskytovateľ NFP je v zmysle uzatvorenej Zmluvy o NFP a k nej prislúchajúcich VZP (čl. 16 ods. 4.17 a 4.18 VZP) povinný vykonať kontrolu projektu podľa § 24b a nasl. ZoPP, pričom kontrola projektu zahŕňa administratívnu kontrolu a kontrolu na mieste. Administratívna kontrola Žiadosti o platbu pozostáva z kontroly jej formálnej a vecnej správnosti. V rámci kontroly formálnej správnosti je žalovaný povinný overiť pravdivosť, kompletnosť a správnosť vyplnenia Žiadosti o platbu a v rámci kontroly vecnej správnosti je žalovaný povinný overovať reálnosť, oprávnenosť, správnosť, aktuálnosť a neprekrývanie sa nárokovaných výdavkov. V zmysle uvedeného je potrebné za oprávnené výdavky považovať výdavky, ktoré spĺňajú všetky kritériá vymedzené článkom 14 ods. 1 VZP. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/146/2019 zo dňa 22. januára 2020 v obdobnej právnej veci vyplynulo, že Najvyšší súd SR nespochybnil „právo žalovaného rozhodnúť o oprávnenosti uplatnených výdavkov, ani jeho právo preplatiť iba tie výdavky, ktoré spĺňajú kritériá ich oprávnenosti, avšak na druhej strane (keďže sa jedná o zmluvný vzťah) i žalobca musí mať zachované právo oboznámiť sa, ktoré z výdavkov boli žalovaným vyhodnotené ako neoprávnené a z akého dôvodu a takisto mať zachované právo brániť sa proti svojvoľnému vyhodnoteniu neoprávnenosti výdavkov žalovaným i tým, že v prípadnom súdnom konaní bude môcť preukázať ich oprávnenosť“. Dovolací súd zároveň v uvedenom rozhodnutí uviedol, že „...dôkazné bremeno ohľadne oprávnenosti vynaložených výdavkov je povinný znášať

žalobca (t. j. je povinný preukázať, že ním vynaložené výdavky spĺňali všetky kritériá čl. 14 VZP)...“.

V nadväznosti na uvedené sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodnosťou žalobou uplatneného nároku na zaplatenie sumy 75.909,42 eur z pohľadu oprávnenosti/neoprávnenosti výdavkov žalobcu, ktoré mu žalovaný odmietol preplatiť (zúčtovať), a to s poukazom na skutočnosť, že dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že uplatnené výdavky spĺňali všetky kritériá v zmysle čl. 14 ods. 1 VZP v konaní zaťažovalo žalobcu. Súd v prvom rade poukazuje na to, že v prípade refundácie ako aj vyúčtovania zálohových platieb platí, že nárok žalobcu ako prijímateľa na vyplatenie alebo zúčtovanie príslušnej platby (výdavku) vzniká len v rozsahu, v akom žalovaný ako poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavku. Poskytovateľ je v zmysle Zmluvy o NFP a k nej prislúchajúcich VZP povinný vykonať kontrolu oprávnenosti uplatnených výdavkov. Žalobcovi uzatvorením Zmluvy o NFP nevznikol nárok na vyplatenie (zúčtovanie) výdavkov vo výške 80% zo sumy celkových výdavkov na projekt vo výške 813.385,- eur, ale do výšky 80% z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu, teda maximálne do výšky 650.716,- eur alebo menej. Uvedenému záveru svedčí aj znenie čl. 3 bod 3.1 písm. d) Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého žalobca zabezpečí vlastné zdroje financovania projektu vo výške 20% z celkových oprávnených výdavkov a tiež zabezpečí vlastné zdroje na úhradu všetkých neoprávnených výdavkov projektu. Rozhodujúcou otázkou v rámci konania o žalobe teda je, či žalobca preukázal, že výdavky, ktoré boli zo strany žalovaného vyhodnotené ako nedôvodné/neoprávnené možno v zmysle čl. 14 ods. 1 VZP považovať za oprávnené, teda či spĺňajú všetky kritériá stanovené v uvedenom ustanovení. V konaní nebolo medzi stranami sporným, že žalobcom uplatnené výdavky v ŽoP 202 a ŽoP 204 spĺňali kritériá stanovené v čl. 14 ods. 1 písm. a), b), e), f), g) a i), nakoľko nebolo sporným, že žalobcom uplatnené výdavky boli nevyhnutné na realizáciu aktivít projektu, vznikli v čase realizácie aktivít projektu a v súvislosti s projektom pred zmluvne stanoveným ukončením realizácie aktivít projektu, patria do skupiny výdavkov odsúhlaseného projektu, boli podložené relevantnými účtovnými dokladmi, navzájom sa časovo a vecne neprekrývali a neprekrývali sa aj s inými prostriedkami z verejných zdrojov, vznikli v oprávnenom období podľa čl. 3 bod 3.4 Zmluvy o NFP, pričom dodatočné práce uplatnené neboli. Spornými okolnosťami vo vzťahu k posúdeniu oprávnenosti žalobcom uplatnených výdavkov bolo, či uplatnené výdavky spĺňajú podmienky oprávnenosti výdavkov v zmysle príslušnej Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP, zodpovedajú cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku, boli obstarané v súlade s ustanoveniami Zmluvy o NFP a záväznými právnymi predpismi SR a EÚ a boli vynaložené v súlade so Zmluvou o NFP, právnymi predpismi SR a ES, pričom dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností zaťažovalo žalobcu. Žalobca mal za to, že výdavky uplatnené žalobou spĺňajú všetky kritériá uvedené v čl. 14 VZP. K sporným kritériám čl. 14 VZP žalobca argumentoval, že aktivity/školenia boli v súlade s Výzvou na predkladanie žiadostí o NFP a v súlade s Usmernením, ktoré bolo platné a účinné ku dňu vyhlásenia Výzvy, všetky aktivity projektu boli realizované až po tom, ako sa zrealizovalo verejné obstarávanie a ako bolo toto verejné obstarávanie odsúhlasené žalovaným a všetky výdavky zodpovedali bežným cenám, pretože boli výsledkom verejného obstarávania. Žalovaný v rámci procesnej obrany namietal, že v predmetnom verejnom obstarávaní bol zistený nezákonný postup, či preukazoval Protokolom o vykonaní kontroly zo dňa 17.06.2015. V zmysle § 146 ods. 1 veta prvá ZoVO kontrolou sa zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami tohto zákona. Výkonom kontroly pritom boli zistené porušenia, ktoré „mohli“ mať vplyv na výsledok verejného obstarávania, nakoľko v procese zadávania zákazky išlo o jediného uchádzača, ktorý sa následne stal úspešným uchádzačom. V konaní však nebolo preukázané, že by došlo k zrušeniu realizovaného verejného obstarávania a aj zo samotného protokolu vyplýva len záver o porušeníach, ktoré mohli (ale nemuseli) mať vplyv na výsledok verejného obstarávania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že obstaranie služieb od tretieho subjektu v súlade s ustanoveniami Zmluvy o NFP a všeobecne záväznými právnymi predpismi SR a EÚ je len jedným z kritérií pre preukázanie oprávnenosti uplatnených výdavkov, nie jediným, a súd v tomto prípade prisvedčil argumentácii žalovaného, že realizácia verejného obstarávania neznamená automaticky aj hospodárne vynakladanie výdavkov. Zároveň kontrola hospodárnosti a oprávnenosti výdavkov sa vykonáva až po vzniku daných výdavkov na základe žiadosti o platbu a postupom podľa čl. 16 ods. 4.17 a 4.18 VZP, pričom verejné obstarávanie bolo žalovaným schválené v rámci osobitného postupu upraveného v čl. 2 VZP, a to ešte pre vynaložením konkrétnych výdavkov na realizáciu projektu. Realizácia verejného obstarávania v súlade so zmluvou a záväznými právnymi predpismi je tak len jedným z kritérií oprávnenosti výdavkov. Žalobca mal ďalej za to, že uplatnené výdavky spĺňajú podmienky oprávnenosti výdavkov v zmysle príslušnej Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP, resp. Usmernenia v znení aktualizácie č. 5 účinnej v čase vyhlásenia Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP. V tejto súvislosti súd poukázal na znenie bodu 5.32 Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého schválením výdavku v rozpočte nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie

2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. Súd mal za to, že takéto znenie uvedeného zmluvného ustanovenia predstavuje zmluvný základ pre to, aby sa predmetné Usmernenie používalo v aktualizácii, kedy boli výdavky vynaložené v konkrétnom čase. Súd poukázal aj na skutočnosť, že podpisom Zmluvy o NFP sa Usmernenie stalo pre žalobcu záväzným a to vždy v znení príslušnej aktualizácie v čase vynaloženia konkrétnych výdavkov na aktivity projektu. Súd ďalej po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi založenými do súdneho spisu dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani splnenie kritéria oprávnenosti výdavkov podľa § 14 ods. 1 písm. d), teda že výdavky zodpovedajú cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. Žalovaný na preukázanie oprávnenosti uplatnených výdavkov predložil Žiadosť o platbu č. 202 a č. 204 spolu s ich prílohami, z ktorých vyplynulo, že výdavky boli uplatnené v sumách nižších, než vyplývajú zo žalovaným odsúhlaseného rozpočtu projektu, že aktivity projektu boli riadne vykonané a uplatnené výdavky boli žalobcom skutočne vynaložené. Z listinných dôkazov založených v súdnom spise však súd nemal preukázané, že by výdavky zodpovedali bežným cenám na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. Žalobca preukázanie splnenia uvedenej podmienky oprávnenosti výdavkov stotožňoval a odvodzoval od vykonania verejného obstarávania, avšak zo znenia čl. 14 ods. 1 VZP je zrejmé, že sa jedná o dve odlišné podmienky, ktoré musia byť splnené (a v konaní žalobcom preukázané) každá samostatne. Nemožno preto dospieť k záveru, že vykonaním verejného obstarávania je automaticky splnená aj podmienka v zmysle čl. 14 ods. 1 písm. d) VZP, a teda že podmienky zodpovedajú bežným trhovým cenám v mieste a čase ich vzniku. Sumarizujúc uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že ním uplatnené výdavky spĺňajú všetky kritéria stanovené čl. 14 ods. 1 VZP, keď z predložených listinných dôkazov nemožno dospieť k takémuto záveru, preto súd žalobou uplatnený nárok posúdil ako nepreukázaný a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o vzájomnej žalobe odôvodnil tým, že Vzájomnou žalobou si žalovaný voči žalobcovi uplatnil nárok na zaplatenie sumy 123.918,52 eur s príslušenstvom ako samostatný nárok, ktorý mal žalovanému vzniknúť voči žalobcovi zo Zmluvy o NFP. Nebolo sporným, že žalovaný na základe Žiadostí o platby (zálohové) č. 101, 103 a 105 poskytol žalobcovi zálohovú platbu spolu v sume 299.104,93 eur. Následne žalobca požiadal prostredníctvom žiadostí o platbu o zúčtovanie zálohových platieb, z ktorých žalovaný po kontrole posúdil ako oprávnené výdavky financované z NFP sumu vo výške 175.186,41 eur a nezúčtované tak zostali finančné prostriedky vo výške 123.918,52 eur. Nebolo sporné, že žalovaný Žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov č. 27110230476/Z02 zo dňa 20.01.2015, doručenou žalobcovi dňa 23.01.2015, stanovil žalobcovi povinnosť vrátiť sumu 123.918,52 eur, a to do 50 dní odo dňa doručenia výzvy, teda do 14.03.2015. Zároveň nebolo sporné, že žalobca tieto finančné prostriedky žalobcovi nevrátil/neuhradil. Žalobca v rámci svojej procesnej obrany v konaní o vzájomnej žalobe vzniesol námietku premlčania vzájomnou žalobou uplatneného nároku a kompenzačnú námietku vo vzťahu k vzájomnou žalobou uplatnenej sume. Žalobca mal za to, že nárok uplatnený vzájomnou žalobou je premlčaný, nakoľko v zmysle Zmluvy o NFP mala byť zálohová platba použitá v zmysle bodu 2.4 na výdavky na projekt do 04/2012, nárok na vrátenie NFP by tak žalovanému vznikol najneskôr od 01.05.2012 a premlčal by sa najneskôr 01.05.2016, teda ešte pred podaním vzájomnej žaloby. Žalobca tiež argumentoval tým, že aj odo dňa 23.01.2015, kedy mu bola doručená Výzva na vrátenie finančných prostriedkov, štyri roky uplynuli dňa 23.01.2019, teda pred podaním vzájomnej žaloby na súd. Žalobca mal za to, že nie je možné aplikovať § 404 ods. 1 ObZ. Naopak žalovaný argumentoval, že nárok uplatnený vzájomnou žalobou premlčaný nie je, a to práve s poukazom na ustanovenie § 404 ods. 1 ObZ. Žalobca mal za to, že premlčacia doba podľa 404 ods. 1 ObZ začína plynúť iba v prípade „protinároku“, teda ak by si žalovaný uplatnil svoj nárok na započítanie voči nároku žalobcu, teda ak by sa vzájomné nároky žalobcu a žalovaného vzájomne kryli. Tiež uviedol, že domnelý nárok žalovaného zo vzájomnej žaloby vznikol až po začatí konania (15.03.2015), a preto jeho uplatnením nemohlo dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacej doby v čase podania žaloby na súd (teda odo dňa 22.02.2013). Súd posúdil námietku premlčania vzájomnou žalobou uplatneného nároku ako nedôvodnú. Pod pojmom protinárok v ustanovení § 404 ods. 1 ObZ nie je možné rozumieť len nárok žalovaného na započítanie, ktorý prevyšuje žalovanú sumu (§ 147 ods. 2 CSP) alebo nárok v zmysle kompenzačnej námietky ako procesnej obrany v konaní, nakoľko túto situáciu upravuje § 388 ods. 2 písm. a) ObZ, preto sa javí ako zjavne nelogické, aby obdobnú situáciu upravovali dve rôzne ustanovenia ObZ. Protinárokom v zmysle § 404 ods. 1 ObZ sa rozumie vzájomná žaloba podľa § 147 CSP. Z ustanovenia § 147 ods. 1 a ods. 2 CSP je zrejmé, že žalovaný si môže voči žalobcovi uplatniť aj pohľadávku na započítanie, ak prevyšuje žalobný návrh (ods. 2), ale aj každé iné svoje právo voči žalobcovi (ods. 1). Podmienkou aplikácie § 404 ods. 1 ObZ potom je, že nárok aj protinárok sa vzťahujú na tú istú zmluvu. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy

nezúčtovaných výdavkov v zmysle Zmluvy o NFP zo dňa 18.06.2010 a žalovaný si vzájomnou žalobou uplatnil nárok na vrátenie nezúčtovaných finančných prostriedkov nezúčtovaných zálohových platieb na základe čl. 10 VZP (ktorý sa v zmysle uvedeného ustanovenia VZP stal splatný dňa 15.03.2015), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o NFP zo dňa 18.06.2010. Súd prvej inštancie tak mal v konaní preukázané, že nárok žalobcu aj nárok (protinárok) žalovaného sa vzťahujú na tú istú Zmluvu o NFP zo dňa 18.06.2010 uzavretú medzi žalobcom v právnom postavení prijímateľa a žalovaným v právnom postavení poskytovateľa. Podmienku súvislosti zmlúv teda súd považoval za splnenú. V prípade súvisiacich zmlúv dochádza k spätnému plynutiu premlčacej doby, keďže aj pre protinárok platí, že na premlčanie práva, na ktorý sa vzťahuje, začalo spočívať dňom uplatnenia nároku (podania žaloby) druhou stranou. Premlčacia doba pre uplatnený protinárok tak prestáva plynúť dňom začatia konania týkajúceho sa práva, proti ktorému protinárok smeruje, uplatnenie protinároku v súdnom konaní má teda z hľadiska začiatku spočívania premlčacej doby spätný účinok. V prípade súvislosti zmlúv nároku aj protinároku, teda nie je deň vzniku splatnosti protinároku rozhodujúci, nakoľko dochádza akoby k spätnému plynutiu premlčacej doby. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že nárok uplatnený vzájomnou žalobou nie je premlčaný a bol v zmysle citovaného ustanovenia § 404 ods. 1 ObZ uplatnený v konaní včas. Voči vzájomnou žalobou uplatnenému nároku žalobca v ďalšom uplatnil námietku započítania. Žalobca žiadal započítať voči uplatnenému protinároku žalovaného výdavky uplatnené žalobcom ŽoP č. 206, ktoré žalovaný neuznal (nezapočítal), hoci žalobca mal za to, že splnil všetky predpoklady na ich vyplatenie (započítanie) v zmysle Zmluvy o NFP. Žalobca po sčítaní súm nepriznaných výdavkov k jednotlivým aktivitám projektu uvedeným vo vyjadrení doručenom súdu dňa 08.05.2020 vyčíslil celkovú neuznanú sumu výdavkov vo výške 53.459,72 eur. Žalobca teda na sumu uplatnenú vzájomnou žalobou 123.912,52 eur započítal nezaplatené výdavky zo ŽoP 206 vo výške 42.767,77 eur (80% z 53.459,72 eur). Žalobca si ŽoP č. 609 uplatnil výdavky vo výške 177.677,96 eur, z ktorých žalovaný uznal ako oprávnené a zaplatil sumu 54.432,12 eur (80% z 68.040,19 eur) a žalobcovi nezaplatil sumu 104.829,68 eur (80% zo sumy 131.037,11 eur). Žalobca si započítal nezaplatenú časť zo ŽoP 609 vo výške 104.829,68 eur na zostatok vzájomnou žalobou uplatnenej sumy vo výške 81.144,75 eur. Na základe započítania vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného, žalobca považoval nárok uplatnený vzájomnou žalobou za nedôvodný. Vo vzťahu k posúdeniu žalobcom uplatnenej kompenzačnej námietky súd skúmal, či žalobca a žalovaný majú vzájomné pohľadávky, ktoré sa kryjú, a teda či pohľadávka, ktorú žalobca započítava na nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou existuje. Aj v tomto prípade teda súd musel skúmať, či bolo v konaní preukázané, že žalobcom vynaložené výdavky uvedené v žiadostiach o platbu 206 a 609 spĺňali všetky kritériá v zmysle čl. 14 VZP, pričom aj v tomto prípade dôkazné bremeno na preukázaní oprávnenosti uplatnených výdavkov zaťažovalo žalobcu. Vykonaným dokazovaním listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise mal súd preukázané, že výdavky uplatnené žalobcom v ŽoP 206 a 609 boli žalobcom skutočne vynaložené, boli v súlade so schváleným rozpočtom projektu, aktivity projektu boli skutočne vykonané, výdavky vznikli v stanovenom čase realizácie projektu, boli podložené účtovnými dokladmi a vznikli v oprávnenom období podľa čl. 3 bod 3.4 Zmluvy o NFP. Vo vzťahu k vykonanému verejnému obstarávaniu súd zhodne ako pri posudzovaní dôvodnosti žaloby uvádza, že v konaní nebolo preukázané, že by verejné obstarávanie bolo zrušené a z predloženého Protokolu o výsledku kontroly vyplynulo, že prípadné zistené porušenia ZoVO mohli (ale nemuseli) mať vplyv na výsledok verejného obstarávania. Súd však aj na tomto mieste poukazuje na to, že samotné vykonanie verejného obstarávania automaticky neznamená aj hospodárne vynakladanie výdavkov a aby mohli byť žalobcom uplatnené výdavky v ŽoP 206 a 609 považované v uplatnenom rozsahu za oprávnené, musia splniť všetky kritériá uvedené v čl. 14 ods. 1 VZP. Zo žalobcom predložených listinných dôkazov k vzájomnej žalobe súd nemal preukázané, že by výdavky uplatnené žalobcom zodpovedali cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by realizáciou verejného obstarávania boli vysúťažené ceny aktivít projektu, ktoré sú cenami bežnými na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. V zmysle uvedeného mal súd za to, že žalobca nepreukázal, že ním uplatnené a žalovaným nepriznané výdavky uplatnené v ŽoP 206 a 609 by spĺňali podmienku v zmysle čl. 14 ods. 1 písm. d) VZP. Súd uvádza, že konkrétne ceny za jednotlivé aktivity projektu sú v súlade s rozpočtom schváleným žalovaným, vznikli v súvislosti s realizovaným projektom, sú podložené účtovnými dokladmi, boli žalobcom reálne zaplatené a boli aj zo strany žalovaného čiastočne priznané, zúčtované, avšak na to, aby mohlo byť konštatované, že výdavky boli oprávnené v celej uplatnenej výške, musí byť žalobcom preukázané splnenie všetkých podmienok uvedených v čl. 14 ods. 1 VZP. Súd ďalej nemal z listinných dôkazov vo vzťahu k uplatneným výdavkom v ŽoP 206 a 609 preukázané ani splnenie kritéria v zmysle čl. 14 ods. 1 písm. c) VZP, a to vo vzťahu k už uvádzanému bodu 5.32 Zmluvy o NFP, ktorý na základe zmluvnej vôle zmluvných strán upravuje základ k tomu, aby sa súčasťou zmluvných vzťahov medzi

žalobcom a žalovaným stalo aj Usmernenie v znení jeho neskorších aktualizácií. Súd mal za to, že je v súlade s princípom dodržiavania požiadavky hospodárneho a efektívneho nakladania s verejnými zdrojmi, aby žalobca v rámci svojej dôkaznej povinnosti preukazoval oprávnenosť uplatnených výdavkov podľa aktuálneho vývoja cien na trhu, pričom ak si uplatňuje sumu vyššiu než vyplýva z aktuálneho znenia Usmernenia, musí dôvodnosť takto uplatneného výdavku preukázať. Súd opätovne poukazuje na to, že v zmysle Zmluvy o NFP má žalobca nárok len na poskytnutie (zúčtovanie) oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a nárok mu vzniká len v rozsahu schválených oprávnených výdavkov. Na zaplatenie (zúčtovanie) výdavkov, ktorých oprávnenosť nebola žalobcom preukázaná, nárok na NFP žalobcovi nevzniká. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu pohľadávky voči žalovanému na započítanie voči vzájomnou žalobou uplatnenému nároku. Vo vzťahu k výške vzájomnou žalobou uplatnenej sumy 123.918,52 eur súd konštatuje, že táto vychádza z nespоровanej výšky žalovaným poskytnutých zálohových platieb žalobcovi na základe ŽoP 101, 103 a 105 po odpočítaní oprávnených výdavkov financovaných z NFP. V rozsahu výdavkov, ktoré neboli preukázané ako oprávnené v zmysle čl. 14 ods. 1 VZP nedošlo k zúčtovaniu poskytnutých zálohových platieb a žalobcovi vznikla v zmysle čl. 10 ods. 4 a ods. 6, na základe Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, povinnosť vrátiť žalovanému nezúčtovanú časť zálohovej platby v žalovanej výške, a to v lehote 50 dní odo dňa doručenia žiadosti. Nebolo sporným, že Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov bola žalobcovi doručená dňa 23.01.2015, a teda žalobca bol povinný vrátiť žalovanému sumu 123.918,52 eur do 14.03.2015. Keďže si žalobca svoju povinnosť nesplnil dostal sa so zaplatením uvedenej sumy do omeškania, a preto žalovanému vznikol nárok na úroky z omeškania v zmysle § 369 ObZ. Súd nemal preukázanú dohodu strán o výške úroku z omeškania, preto žalovanému vznikol nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 9,05% odo dňa splatnosti uvedenej pohľadávky tak, ako si žalovaný uplatnil vo vzájomnej žalobe. S poukazom na preukázanú skutočnosť, že žalobca sa plnením svojho záväzku voči žalovanému dostal do omeškania, priznal súd žalovanému aj požadované paušálne náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 40,00 eur, ktoré tvoria príslušenstvo pohľadávky.

10. Súd prvej inštancie rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že žalovaný bol v predmetnom konaní úspešný, keď súd žalobu zamietol a vzájomnej žalobe vyhovel v celom rozsahu. Žalovanému tak vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100%, ako aj nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100%. Žalobca vo vzťahu k nároku na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného žiadal, aby súd žalovanému nepriznal akúkoľvek náhradu trov právneho zastúpenia, nakoľko žalovaný disponuje množstvom právnikov, ktorí môžu na veci pracovať. Uviedol, že žalovaný môže byť zastúpený advokátom, avšak trovy právneho zastúpenia sú neúčelné, pričom poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 78/03-29 zo dňa 09.09.2004, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/16/2012 zo dňa 26.06.2013. Žalovaný sa s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo/16/2012 a žiadal v prípade úspechu priznať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania v zmysle CSP sa spravuje najmä zásadou úspechu v spore. Úspech strany v spore je teda okolnosťou, ktorá určuje vznik nároku na náhradu trov konania. Účelnosť, resp. neúčelnosť trov právneho zastúpenia (ako celku) alebo jednotlivých úkonov právneho zastúpenia sa posudzuje pri rozhodovaní súdu o výške trov konania, keď súdny úradník (resp. sudca pri rozhodovaní o sťažnosti) posudzuje účelnosť trov právneho zastúpenia. Nárok na náhradu trov však vzniká úspešnej strane sporu voči protistrane a v konaní nebola preukázaná žiadna okolnosť, ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali záver o nepriznaní samotného nároku na náhradu trov konania úspešnej strane v konaní. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o žalobe v plnom rozsahu a nárok na náhradu trov konania v konaní o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu elektronicky s autorizáciou podľa § 365 ods. 1 CSP. Žalobca mal za to, že mu bolo upreté právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil nedostatočne a v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím sa stal nepreskúmateľným a zároveň sa jedná o rozsudok arbitrárny. Z rozsudku nie je možné zistiť ako súd dospel k určitým záverom, ktoré boli dôvodom pre zamietnutie žaloby a priznanie nároku žalovanému zo vzájomnej žaloby. Žalobca namieta štruktúru rozsudku súdu prvej inštancie, keď rozsudok síce obsahuje 39 strán, ale súd sa obmedzil na závery v rozsahu 5 odsekov, pričom úplne opomenul uviesť právnu argumentáciu, ktorá by bola preskúmateľná

v odvolacom konaní a ktorá by bola zrozumiteľná a dávala by odpoveď na to, prečo súd vyslovil výrok I., II., III. a IV. rozsudku. Odseky 1. až 9. obsahujú výlučne opis podaní žalobcu a žalovaného, čo je nadbytočné, pretože súd sa k jednotlivým tvrdeniam v tejto časti ani len nevyjadril a zbytočne zahltil žalobcu (ako aj odvolací súd) informáciami, ktoré sú uvedené v spise namiesto toho, aby riadne zdôvodnil svoje závery. Odseky 10. až 30. obsahujú opis dôkazov založených v súdnom spise a z neznámeho dôvodu súd v tejto časti údajne uvádza skutkové zistenia, ktoré nie je možné overiť a zistiť ako k nim súd dospel a z akých listinných dôkazov vlastne skutkové zistenia vyplývajú. Odseky 31. až 47. a 63. až 68. obsahujú opis niektorých ustanovení zákona, avšak nie je zrejmé, prečo súd používa na právne vzťahy založené Zmluvou o NFP z 10.05.2010 právne predpisy účinné napr. od roku 2017, čiže je nesporné, že súd vychádzal pri posúdení zmluvného vzťahu z nesprávnej právnej úpravy a použil na posúdenie vecí nesprávne právne predpisy, t.j. musel nevyhnutne dospieť k nesprávnym záverom. Odseky 48. až 52. obsahujú súhrn sporného stavu medzi žalobcom a žalovaným vo veci žaloby. Odsek 53., 54. obsahuje závery (hoci nepreskúmateľné), ktorých výsledkom je výrok I. rozsudku. Odseky 55. až 57. obsahujú súhrn sporného stavu medzi žalobcom a žalovaným vo veci vzájomnej žaloby. Odsek 58. obsahuje závery (hoci nepreskúmateľné), ktorých výsledkom je výrok III. rozsudku. Odseky 59. obsahujú súhrn stavu zo vzájomnej žaloby. Odsek 60. a 61. obsahuje závery (hoci nepreskúmateľné), ktorých výsledkom je výrok III. rozsudku. Odseky 62. až 68. sú už len dodatkom bez právnej argumentácie a odsek 69. obsahuje odôvodnenie výroku II. a IV. rozsudku. Žalobca v podanom odvolaní ďalej namietal, že a) súd v rozpore s procesnou povinnosťou tvrdenia preniesol dôkazné bremeno na žalobcu, b) súd bez vysvetlenia nerešpektuje výsledky verejného obstarávania ako spôsob kreovania bežnej trhovej ceny, c) súd sa zámerne nevysporiadal s právnou argumentáciou, ktorá sa týka použitia Usmernenia RO č. N3/2007 v určitej aktualizácii a neuviedol skutkový stav, ktorý vyplýva z listinného dôkazu „Programový manuál“, d) súd bez vysvetlenia a v rozpore s pojmovými znakmi stotožňuje pojem „vzájomná žaloba“ podľa CSP s pojmom „protinárok“ podľa ObZ, e) súd odmietol prihliadnuť na premlčanie a f) súd priznal nárok zo vzájomnej žaloby napriek vznoseniu kompenzačnej námietke. Z rozsudku nie je možné zistiť, čo je skutkovým zistením a čo obsah listiny. Rozsudok je tak nepreskúmateľný, keď nie je možné zistiť, čo je skutkovým zistením a na základe akého dôkazu dospel súd k určitému záveru. Žalobca žiada odvolací súd, aby za účelom zistenia skutočného stavu veci zopakoval vykonanie dôkazov predložených na súde prvej inštancie. K odseku 13. rozsudku žalobca uviedol, že súd zistil nesprávny skutkový stav, pretože neuviedol, že žalovaný schválil aj rozpočet projektu a potvrdil, že maximálna výška jednotlivých výdavkov projektu môže byť naozaj vo výške tak ako ju predložil žalobca so Žiadosťou o nenávratný finančný príspevok v priloženom rozpočte. K odseku 14. rozsudku zase uviedol, že skutkové zistenie, že: „... v právnom postavení poskytovateľa a žalobcom v právnom postavení prijímateľa uzavretá...“ je nesprávne, pretože zo Zmluvy o NFP vyplýva, že ide záväzkový vzťah, z ktorého majú rovnaké práva a povinnosť obe zmluvné strany, t.j. žalobca a žalovaný boli a sú v postavení zmluvných strán, nie vo vzťahu subordinácie. Rovnako v tejto časti súd opomenul uviesť skutkové zistenie, že Usmernenie RO č. N3/2007 v aktualizácii č. 5 bolo prílohou Zmluvy o NFP, pretože to vyplýva z Programového manuálu pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia, ktorý vyslovene uvádza, že Usmernenie sa použije výlučne v znení k dátumu Výzvy na predkladanie žiadostí o finančný príspevok. Z odseku 28. rozsudku nie je možné zistiť, čo je skutkový stav a čo vlastne obsah samotných listín predložených ako dôkaz. Pokiaľ ide o odsek 29. rozsudku, súd napriek tomu, že v iných odsekoch popísal rôzne zbytočné skutočnosti z listinných dôkazov, tak zrejme zámerne vynechal a nepopísal (s ohľadom na závery v odseku 53. rozsudku), že Programový manuál pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia obsahoval nasledovné ustanovenie (str. 16-21) v bode 1.1.2.6: „Podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené riadiacim orgánom OP ZaSI osobitným metodickým usmernením RO k oprávnenosti výdavkov v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy (predmetné usmernenie bude v aktuálnom znení prílohou výzvy), ...“. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie uvedené ustanovenie neuviedol v skutkových zisteniach, tak je zrejmé, že vykonal dôkazy, na základe ktorých prijal nesprávne skutkové zistenia, respektíve nesprávne právne závery. Ak by súd uviedol, že z uvedeného dôkazu vyplýva spôsob určenia usmernenia RO (jeho konkrétna aktualizácia) v skutkových zisteniach v bode 29. rozsudku, tak by sa s ním musel riadiť a vysporiadať v rámci hodnotenia dôkazov. Zrejme z tohto dôvodu súd zámerne neuviedol uvedené znenie, aby mohol prijať neodôvodnené závery v bode 53. rozsudku. Vzhľadom na uvedené žalobca žiada, aby súd vykonal nové dokazovanie v odvolacom konaní a na základe vykonaného dokazovania prijal skutkový záver, že z Programového manuálu pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia vyplýva, že na zmluvný vzťah sa má aplikovať Usmernenie RO č. N3/2007 v aktualizácii č. 5, a to tak ako to žalobca popísal vo svojom vyjadrení zo dňa 27.09.2019 (bod 39-45). Síce ide o odvolací dôvod, ktorý má svoj základ v nesprávnom právnom posúdení veci (nesprávne právne posúdenie dôkazu), tak s

ohľadom na odôvodnenie rozsudku a jeho štruktúru podáva žalobca odvolanie aj z dôvodu nesprávneho skutkového zistenia (súd označil obsah dôkazov ako skutkový stav). Súd pri hodnotení veci nebral do úvahy zmenu právnych predpisov v čase a na zmluvný vzťah založený v roku 2010 použil právne predpisy z roku 2017 bez toho, aby vysvetlil prečo aplikoval ustanovenia, ktoré sa na právny vzťah aplikovať nemajú a porušil zásadu zákazu retroaktivity, respektíve využil nepravú retroaktivitu. Súd v odseku 35. rozsudku uvádza ustanovenie v znení od 01.06.2017, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu použil práve toto ustanovenie. Podľa právnej úpravy § 24 ods. 1 ZoPP účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP má prijímateľ povinnosť vrátiť NFP podľa ZoRP, avšak nie postupom podľa § 27 až 28a ZoPP, ktorý v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP existoval v úplne inom znení (hlavným rozdielom bolo, že žalovaný nemohol žiadať vrátiť NFP, ak tu neexistuje rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie o porušení pravidiel verejného obstarávania). Rovnako nie je zrejmé, aký vplyv má toto ustanovenie na rozhodovanie súdu v danej veci. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie prijatý v ods. 53 („.... platí, že nárok žalobcu ako prijímateľa na vyplatenie alebo zúčtovanie príslušnej platby (výdavku) vzniká len v rozsahu, v akom žalovaný ako poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavku...“), tento je nesprávny, pretože podľa Zmluvy o NFP žalobcovi vzniká nárok na zaplatenie v prípade, že výdavky splnili všetky kritéria, ktoré sú podľa zmluvy predpokladom na to, aby žalovaný žiadanú sumu zaplatil. Pokiaľ by mal byť uvedený záver súdu správny, tak by tu nevyhnutne muselo existovať rozhodnutie správneho orgánu (preskúmateľné v správnom súdnictve), ktoré by hovorilo, že výdavok spĺňa tieto kritéria a nespĺňa tieto kritéria. Takéto rozhodnutie tu však neexistuje a žalovaný nikdy nerozhodol o oprávnenosti výdavkov a napriek tomu žalobcovi vyplatil časť zálohovej platby. Rovnako tento záver súd nijako neodôvodnil a nie je možné zistiť ako súd dospel k záveru, že o oprávnenosti rozhoduje žalovaný (z akého právneho predpisu toto právo žalobcovi prislúcha). Navyše je v rozpore s logikou veci, aby súd tvrdil na jednej strane, že o oprávnenosti výdavkov rozhoduje žalovaný a na druhej strane sám posudzoval oprávnenosť výdavkov. Aby uvedený záver dával nejaký zmysel, tak by súd musel označiť rozhodnutie, ktoré vydal žalovaný a ktoré hovorí, že výdavky sú alebo nie sú oprávnené v určitej sume. Navyše nie je možné ani zistiť, aký vplyv má tento záver na rozhodnutie vo veci samej. Ďalej záver súdu prvej inštancie v ods. 53. („....realizácia verejného obstarávania neznamena automaticky aj hospodárne vynakladanie výdavkov...“) nie je ničím podložený a súd ho nijako neodôvodnil, navyše vôbec neuviedol žiadnu právnu argumentáciu, ktorá by tento záver vysvetľovala. Vzhľadom na to nie je možné preskúmať ako súd dospel k tomuto záveru a prečo verejným obstarávaním nie je možné preukázať hospodárne vynakladanie výdavkov. Chce snáď súd tvrdiť, že zákon o verejnom obstarávaní je zbytočný a výsledky verejného obstarávania sú nehospodárne? Ak by takáto argumentácia súdu prvej inštancie bola pripustená, tak by tu vznikol nebezpečný precedens, pretože od právoplatnosti rozsudku by štát mohol odmietnuť platiť na základe zmlúv, ktoré sú výsledkom verejného obstarávania tretím subjektom z dôvodu, že výdavky nie sú hospodárne, keďže realizácia verejného obstarávania údajne neznamena hospodárne vynakladanie výdavkov (v takom prípade bude žalobca musieť zväžiť verejné informovanie dodávateľov na uvedený precedens, aby sa mohli pripraviť na plošné odmietanie platieb). Súd prvej inštancie vyššie uvedeným záverom poprel inštitút verejného obstarávania, a to bez toho, aby odôvodnil svoj záver. Navyše uvedený záver nedáva žiadnu zmysel s ohľadom na praktickú stránku veci, s ktorou súvisia nasledovné otázky: Ako mal žalobca zistiť hospodárnu cenu výdavkov v čase ich realizovania? Ako mal žalobca preukázať hospodárne vynakladanie výdavkov potom ako prebehlo verejné obstarávanie? Mal žalobca vždy predtým ako uskutočnil školenie spraviť ďalšie kontrolné verejné obstarávanie? U akých subjektov si mal zisťovať hospodárnu cenu? V akom časovom rámci mal sledovať hospodárnu cenu (bežnú trhovú cenu za konkrétny deň alebo konkrétnu hodinu alebo týždeň alebo mesiac)? Uvedené otázky odzrkadľujú fakt, že vyššie uvedeným nihilistickým prístupom súdu by musel byť zrušený inštitút verejného obstarávania a musela by sa zisťovať aktuálna bežná cena v každom momente a v každom momente aktualizovať odmena za služby, pričom by sa vôbec nebralo do úvahy napr. že každá firma má úplne iné bežné výdavky s ohľadom na svoju štruktúru alebo sídlo. Navyše by sa poprel inštitút záväzkového práva, pretože odmena je esenciálnym znakom každej zmluvy a nie je možné bez popretia povahy záväzkového práva odmenu meniť len preto, že trh s cenami sa neustále mení. S takýmto prístupom by sa museli meniť napr. aj mzdy podľa toho, aká je aktuálna bežná priemerná mzda, čo je rovnako nemožné. Ani priemernú mzdu nie je možné zistiť v každom momente, keďže ju štatistický úrad zverejňuje iba raz za rok a to spätne k určitému obdobiu. Navyše uvedený záver je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi, pretože zo Zmluvy o NFP, konkrétne z bodu 5.10 a čl. 2 VZP priamo vyplýva, že cena aktivít projektu mala byť výsledkom verejného obstarávania, čiže nie je zrejmé ako môže súd tvrdiť, že cena aktivít projektu nie je hospodárna, ak zmluva vyslovene stanovuje postup pre cenotvorbu. Rovnako tak nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie nezobral do úvahy skutočnosť, že rozpočet projektu bol dopredu odsúhlasený a rovnako tak bol prílohou Zmluvy

o NFP. Žalobca preukázal, že ceny sú hospodárne, pretože sú výsledkom verejného obstarávania a sú v rámci rozpočtu schváleného samotným žalovaným. Ak žalovaný tvrdí, že cena nie je hospodárna, tak je jeho procesnou povinnosťou preukázať, že sa dala v rámci verejného obstarávania zabezpečiť cena nižšia, ale cena, ktorá je údajne „bežnou trhovou cenou“ v čase realizovania školenia. Súd prvej inštancie v danom prípade presunul dôkazné bremeno na žalobcu nielen v rozpore s princípmi a zásadami súvisiacimi s právom na spravodlivý súdny proces, ale aj zásadami logiky. Ak žalobca postupoval podľa zmluvy, zabezpečil cenu na základe verejného obstarávania a v súlade s dopredu schváleným rozpočtom, tak nemôže sa od neho vyžadovať, aby preukázal aj to, že cena je hospodárna v rozsahu ako si to zmyslí žalovaný, ktorý navyše výdavky projektu kontroloval (aj oprávnenosť podľa čl. 14 VZP) a nedospel k záveru, že by výdavky boli v rozpore s „bežnými trhovými cenami“, pretože v zázname z administratívnych kontrol iba odkázal na limity stanovené bulharskou konštantou v Usmernení RO č. N3/2007 v nesprávnej aktualizácii. Navyše súd uvedený záver prijal v priamom rozpore s Príručkou pre prijímateľa (dôkaz predložený žalobcom dňa 08.05.2020 a vykonaný súdom - odsek 29. rozsudku), v ktorej sa uvádza na strane 34, že: „Ak verejný obstarávateľ (v našom prípade žalovaný) poskytne prijímateľovi viac ako 50% finančných prostriedkov na dodanie tovaru, na uskutočnenie stavebných prác a na poskytnutie služieb, je táto osoba (prijímateľ) povinná používať postupy zadávania nadlimitných zákaziek a podprahových zákaziek.“ Z uvedeného znenia priamo vyplýva, že žalobca mohol zabezpečiť aktivity projektu iba cez verejné obstarávanie a nemal možnosť ovplyvniť výslednú cenu iným spôsobom. Žalobca mohol postupovať iba cez verejné obstarávanie, čiže záver súdu o tom, že výsledky verejného obstarávania nie sú hospodárne, je scestný, pretože žalobca nemohol uzatvoriť zmluvu bez verejného obstarávania a nemohol teda ovplyvniť konečnú cenu. Rovnako nie je možné zistiť ako súd dospel k záveru, že žalovaný uznal výdavky projektu práve v súlade s „bežnými trhovými cenami“, ak v konaní nepreukázal, že práve ním uznaná suma zodpovedá „bežným trhovým cenám“. Závery prijaté v ods. 53. žalobca považuje za závery, ktoré sú v priamom rozpore s dokumentmi, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje, konkrétne s Programovým manuálom pre Operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia (dôkaz predložený podaním žalobcu zo dňa 27.09.2019 a vykonaný súdom - odsek 29. rozsudku). Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s týmto dôkazom a vôbec ho nezobral do úvahy pri rozhodovaní, inak by nemohol uviesť vyššie uvedený záver. V uvedenom dôkaze sa na str. 16-21 uvádza: „Podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené riadiacim orgánom OP ZaSI osobitným metodickým usmernením RO k oprávnenosti výdavkov v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy (predmetné usmernenie bude v aktuálnom znení prílohou výzvy), ...“ Čiže, ak by súd chcel obhájiť svoj záver, tak by musel odôvodniť, prečo na daný vzťah neaplikoval Programový manuál, ktorý bol súčasťou Výzvy na predkladanie žiadostí o NFP a vložil zmluvné ustanovenie v priamom rozpore so znením dokumentu, ktorý dáva jasnú odpoveď na použitie Usmernenia RO č. N3/2007 v určitom znení (k dátumu vyhlásenia výzvy). Uvedený výklad bodu 5.32 Zmluvy o NFP súdom je aj v priamom rozpore so zásadou, že zmluvy sa majú dodržiavať ako aj s filozofiou záväzkového práva, pretože ak by sme pripustili výklad súdu, tak potom je úplne zbytočné, aby bola podpísaná Zmluva o NFP, pretože žalovaný môže kedykoľvek ustanoviť Usmernením RO č. N3/2007, že výdavky nebude preplácať. V prípade, že súd prijal vyššie uvedený záver, tak bolo jeho procesnou povinnosťou posúdiť nárok žalobcu ako právo na náhradu škody, keďže žalovaný donútil na základe Zmluvy o NFP žalobcu realizovať verejné obstarávanie so záväzným výsledkom, na základe ktorého musel žalobca zaplatiť za aktivity projektu, hoci sa spoliehal na spolufinancovanie. Ak by sme pripustili, že žalovaný mohol počas zmluvného vzťahu zmeniť jednostranne pravidlá bez uvedenia dôvodu, tak zodpovedá za škodu tým spôsobenú žalobcovi. Nárok žalobcu mal súd priznať minimálne z dôvodu náhrady škody (skutkové okolnosti sa nezmenili, čiže súd bol povinný preskúmať dôvodnosť žaloby aj z pohľadu ustanovení o náhrade škody). Uvedené znenie záveru súdu rovnako potvrdzuje arbitrárnosť rozsudku a jeho nepreskúmateľnosť, keďže nie je zrejmé ako mohol súd dospieť k uvedenému záveru napriek výslovnému zneniu vykonaného dôkazu. Nevysporiadanie sa s takto vážnym dôkazom, je jednoznačným porušením práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie a práva žalobcu na preskúmateľnosť rozhodnutia. Súd vyslovene uvádza, že zákon o verejnom obstarávaní nedokáže generovať hospodárne ceny (bežné trhové ceny). Súd v podstate nerešpektuje zákonnú úpravu a to bez toho, aby akokoľvek vysvetlil, prečo výsledky postupov uvedených v zákone o verejnom obstarávaní nie je možné považovať za záväzné a hospodárne a za bežnú trhovú cenu. Ako vôbec súd dospel k záveru, že výsledky verejného obstarávania nezodpovedajú cenám bežným na trhu? Predložil snáď žalovaný nejaký dôkaz, ktorý by vyvrátil záver, že výsledok verejného obstarávania je nehospodárny a nezodpovedá bežným trhovým cenám? Na to, aby súd mohol prijať vyššie uvedený záver, tak by musel definovať pojem „bežná trhovú cenu“. Čo si vlastne súd pod týmto pojmom predstavuje a ako sa vlastne určuje bežná trhovú cenu? Súd vôbec nevysvetlil, prečo nie je možné stotožniť výsledok verejného

obstarávania pod pojem „bežná trhová cena“ a preto nie je možné jeho záver preskumat. Rovnako tak ani žalovaný nikdy neuviedol, o pod pojmom „bežné trhové ceny“ rozumie (ako sa vôbec zisťuje „bežná trhová cena“, ak nevieme tento pojem definovať). Súd neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by dávala zmysel a ktorá by potvrdzovala, že „bežnou trhovou cenou“ nie je cena, ktorá je výsledkom verejného obstarávania. Ak by súd definoval pojem bežnej trhovej ceny, tak by nepochybne musel dospieť k záveru, že pod tento pojem patri aj cena generovaná verejným obstarávaním. Výsledok verejného obstarávania nepochybne patri pod pojem „bežná trhová cena“, pretože verejného obstarávania sa zuastňuje bližšie neznámy počet subjektov na trhu, ktoré medzi sebou súťažia o to, kto dokáže dodať predmet zákazky najefektívnejšie, t.j. za takú cenu, ktorá pokryje ich výdavky a generuje zisk. Navyše je vyluene, aby cena bola výsledkom dohody, pretože verejný obstarávateľ nemá dosah na výslednú cenu. Verejné obstarávanie je predsa procesom generovania „bežnej trhovej ceny“. Ak sa verejného obstarávania zuastujú uastnkami trhu, tak cena generovaná verejným obstarávaním musí byť trhová, pretože je výsledkom súťaže medzi uastnkami trhu, ktor dokážu zabezpečiť tovary alebo služby za najvýhodnejšiu cenu. Ak by to tak nemalo byť, tak by žalovaný predsa nezvolil ako metódu určenia ceny aktivt projektu cez verejné obstarávanie, ale by uviedol in spôsob určenia ceny (bežnej trhovej ceny). Ako môže súd spochybníť výsledok verejného obstarávania, ak nemá žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval opak. Ide o typický príklad arbitrárnosti, kedy súd bez ododvodnenia ignoruje proces kreovania ceny cez verejné obstarávanie, ktoré má zabezpečiť generovanie trhovej ceny. Záver súdu prvej inštancie vyslovený v ods. 54. („...žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nm uplatnené výdavky splnajú všetky kritéria stanovené čl. 14 ods. 1 VZP,...“), je v rozpore so základnými princípmi kontradiktórnosti konania, pretože strany sú povinné preukázať svoje tvrdenia. Žalobca predsa predložil súdu výsledky verejného obstarávania, ktoré boli výsledkom postupov zákona o verejnom obstarávaní. Žalobca vykonal verejné obstarávanie podľa podmienok, ktoré mu uložil žalovaný. Žalobca zrealizovalkolenia za ceny podľa výsledkov verejného obstarávania a ceny v súlade s odsúhlaseným rozpočtom. Žalovaný nedal žalobcovi žiadny metodický a ani iný pokyn, ktorý by ho zaväzoval dodatočne preukázať, že cena, ktorá je výsledkom verejného obstarávania, je aj „bežnou trhovou cenou“, ktorú žalovaný nijako nedefinoval. Žalovaný čiastočne plnil, pričom nikdy žalobcovi nevytkol, že nm žiadané sumy na preplatenie nie sú „bežnými trhovými cenami“. Žalovaný začal tvrdi, že cenykoleni nie sú v súlade s „bežnými trhovými cenami“ až v tomto súdnom konaní, pričom nijako neododvodnil, čo je „bežná trhová cena“ a aké mali byť skutočné cenykoleni podľa žalovaného. Vzhľadom na uvedené bolo dôkazné bremeno ohľadom vágneho pojmu „bežné trhové ceny“ na strane žalovaného, ktorý je povinný preukázať, že ceny, ktoré sú výsledkom verejného obstarávania a ktoré boli dopredu odsúhlasené podľa rozpočtu, nie sú údajne bežnými trhovými cenami. Súd v tomto smere konal v priamom rozpore so zásadou hodnotenia dôkazov upravenou v  191 CSP, kedy sa súd vôbec nevyjadril k tomu, prečo nie je výsledok verejného obstarávania stotoniteny s bežnými trhovými cenami. Pokiaľ súd nedokáže vysvetliť tento zásadný rozpor v jeho uvažovaní, tak rozhodnutie nie je ododvodnene a teda je nutné ho zrušiť, respektíve zmenšiť. Súd v odseku 54. rozsudku tvrdi, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, a to napriek tomu, že sa odmietol zaoberať napr. Programovým manuálom a nevysvetlil, prečo výsledky verejného obstarávania nie sú „bežnými trhovými cenami“, a to s ohľadom na to, že pojem „bežné trhové ceny“ nedefinoval ani na základnej úrovni, aby sme mohli overi, i súd prijal záver v súlade so skutkovým a pravnym stavom veci. Z tohto pohľadu je rozhodnutie súdu nepreskumatelne a je nutné ho zrušiť, vykonať opätovne dokazovanie a riadne sa zaoberať posúdením pojmu „bežná trhová cena“ s ohľadom na proces verejného obstarávania. Verejné obstarávanie bolo predsa jediným prípustným spôsobom kreovania ceny v zmysle Zmluvy o NFP. Žalovaný nedal žiadnu inú možností žalobcovi ako kreova cenu, iba cez verejné obstarávanie, preto je nutné konanie žalovaného a jeho námietku o údajne „premrtenych cenách“, ktorú ani nedokázal preukázať, vyhodnoti ako konanie v rozpore so zásadami poctiveho obchodného styku v zmysle  265 ObZ. Takéto konanie nemôže poiva právnú ochranu a v tomto smere je aj rozsudok vyhotovený v rozpore so základnými princípmi obchodného záväzkového práva a rešpektovania poctiveho obchodného styku. Pokiaľ ide o body 4.17 a 4.18 VZP Zmluvy o NFP - súd prvej inštancie vôbec nezobral do úvahy, že žalovaný v rámci internej kontroly (ktorej výsledkom bol záznam z administratívnej kontroly - vyjadrenie žalovaného k výdavkom) vykonal podľa bod 4.18 VZP aj kontrolu vecnej správnosti výdavkov - konkrétne overoval a kontroloval oprávnenosť výdavkov, t.j. konkrétne overoval, i výdavky splnili podmienky uvedené v l. 14 VZP Zmluvy o NFP. Žalovaný nikdy žalobcovi nevytkol, že by výdavky projektu boli v rozpore s „bežnými trhovými cenami“, ale uviedol, že kratil výdavky podľa limitov uvedených v Usmernení RO . N3/2007 v nesprávnej aktualizácii. ie žalovaný sa pri posudzovaní výdavkov riadil vylune dokumentom, ktorý neuvádzal prehľad bežných trhových cien, ale len isla upravené takzvanou bulharskou konštantou. ie pokiaľ bolo povinnosťou žalovaného skontrolovať výdavky, tak bolo a je aj jeho procesnou povinnosťou preukázať, že výdavky neboli v súlade

„bežnými trhovými cenami“ a to napriek tomu, že boli výsledkom verejnej súťaže, kde žalobca nemal žiadny dosah na výslednú cenu. Žalobca navyše ani nemohol podpísať zmluvu na dodanie služieb s víťazom verejného obstarávania bez toho, aby to odsúhlasil žalovaný (čl. 2 bod 13 VZP), t.j. predtým ako žalovaný skontroloval proces verejného obstarávania. Čiže podľa súdu prvej inštancie žalobca napriek tomu, že žalovaný mu odsúhlasil verejné obstarávanie, schválil rozpočet projektu a nevytkol, že by ceny boli v rozpore s „bežnými trhovými cenami“ má ešte navyše bližšie neurčitým postupom preukázať, že zaplatil „bežnú trhovú cenu“? Ide o absurdnú konštrukciu v rozpore s logikou veci. Ak žalovaný nikdy nespochybnil výsledky verejného obstarávania, t.j. nikdy neuviedol, že výdavky projektu nie sú v súlade s bežnými trhovými cenami a žiada ich zo strany žalobcu preukázať, pretože disponuje „bežnými trhovými cenami“, tak nemôže takúto námietku v súdnom konaní úspešne použiť bez toho, aby súdu preukázal, že uvedené výdavky projektu nie sú v súlade s „bežnými trhovými cenami“. Súd na takúto námietku nemôže prihliadať, pretože žalovaný neuniesol dôkazné bremeno s ohľadom na procesnú povinnosť preukázať svoje tvrdenie a s ohľadom na iné dôkazy, najmä na výsledky verejného obstarávania, ktoré nevyhnutne kreujú „bežnú trhovú cenu“. S ohľadom na zistený skutkový stav odseku 17. a 18. rozsudku boli výdavky projektu krátené na základe Usmernenia RO č. N3/2007, teda nie je pravdou, že neboli uznané z dôvodu ich rozporu s „bežnými trhovými cenami“, a teda súd nemôže konštatovať, že žalobca musí preukázať „bežné trhové ceny“, ak tieto výdavky neboli krátené z tohto dôvodu. Dôvodom bolo použitie nesprávnej aktualizácie Usmernenia RO č. N3/2007, s čím sa súd rovnako nesprávne vysporiadal, pretože zistil nesprávny skutkový stav z dôkazu Programový manuál. Je absurdné, aby súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca údajne nepreukázal niečo, čo žalovaný ani nenamietal. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol nepreskúmateľne, tak žalobca žiada, aby odvolací súd vo veci urobil nápravu a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy z dôvodu, že žalobca riadne preukázal, že konal v súlade so Zmluvou o NFP, pokynmi žalovaného, riadne zrealizoval verejné obstarávanie, ktorého výsledkom musela byť nevyhnutne zo samej podstaty verejného obstarávania „bežná trhovú cenu“. Navyše žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by výsledky verejného obstarávania neboli „bežnými trhovými cenami“ a v konaní tento pojem ani len nedefinoval. Súd rovnako nezobral do úvahy ani to, že žalovaný počas kontroly (ako to vyplýva zo záznamov z administratívnej kontroly) nikdy nespochybnil cenu školení s ohľadom na pojem „bežná trhovú cenu“, ale výlučne sa odvolal na interný dokument (Usmernenie RO č. N3/2007), ktorý nie je možné preskúmať, pretože nie je možné ani len zistiť akou metodikou boli stanovené „limity“ výdavkov v tomto dokumente. Navyše súd ani len nezobral do úvahy, že žalovaný použil na kontrolu nesprávne usmernenie s ohľadom na znenie Programového manuálu, ktorý súd pre istotu v rozsudku iba spomenul bez toho, aby uviedol, že tento dokument precizuje použitie konkrétnej aktualizácie usmernenia, respektíve bez toho, aby z neho citoval znenie, na ktoré niekoľkokrát žalobca upozornil. Je nevyhnutné zobrať do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaný robil kontrolu výdavkov s ohľadom na pojem „bežná trhovú cenu“, a ak by zistil rozpor s „bežnými trhovými cenami“, tak by v záznamoch z administratívnej kontroly musel uviesť, že výdavky nespĺňajú pojem „bežnej trhovej ceny“, čo sa nikdy nestalo. Ako už žalobca uviedol, žalovaný vytiahol pojem „bežné trhové ceny“ až v súdnom konaní, hoci dovtedy tento pojem nikdy nepoužil a výdavky projektu neuznal z dôvodu rozporu s „bežnými trhovými cenami“. Ak žalovaný tvrdí, že cena nie je v súlade s „bežnými trhovými cenami“ napriek tomu, že cena je výsledkom verejného obstarávania, tak je procesnou povinnosťou žalovaného preukázať, že cena kreovaná trhom nie je „bežnou trhovou cenou“ a súd presunul dôkazné bremeno žalovaného bez akéhokoľvek odôvodnenia na žalobcu, čo je v rozpore s právom žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

12. Žalobca podal odvolanie aj proti výrokom rozhodnutia o vzájomnej žalobe žalovaného a poukázal na odsek 57. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd uvádzal, že „....Žalobca mal za to, že premlčacia doba podľa 404 ods. 1 ObZ začína plynúť iba v prípade „protinároku“, teda ak by si žalovaný uplatnil svoj nárok na započítanie voči nároku žalobcu, teda ak by sa vzájomné nároky žalobcu a žalovaného vzájomne kryli...“. Žalobca však na pojednávaní dňa 26.06.2020 uviedol, že § 404 ods. 1 ObZ nie je možné aplikovať na toto súdne konanie, pretože zákon vyslovene hovorí, že premlčacia doba prestáva plynúť dňom začatia súdneho konania a v tomto prípade súdne konanie začalo 22.02.2013, pričom ako to vyplýva aj z uplatnenej vzájomnej žaloby, nárok na vrátenie NFP mal údajne vzniknúť najneskôr dňa 15.03.2015, t.j. domnelý vzájomný nárok žalovaného vznikol až po podaní žaloby, a teda premlčacia doba pri ňom nemohla prestať plynúť ku dňu podania žaloby, a teda toto právo sa aj naďalej premlčuje k 15.03.2019, a to bez ohľadu na to, či bolo alebo nebolo uplatnené v súdnom konaní prostredníctvom vzájomnej žaloby. Ak premlčacia doba v čase podania žaloby neplynula, tak ani nemohla prestať plynúť. Navyše je nutné zobrať do úvahy zásadu, že „právo patrí bdelym“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/38/2011 zo dňa 08.11.2011). Aj vzhľadom na uvedené je nárok

uplatnený vzájomnou žalobou premlčaný. Žalobca teda nikdy neuviedol, že by premlčacia doba začala plynúť iba v prípade „protinároku“, ale žalobca uviedol, že premlčacia doba prestáva plynúť iba v prípade „protinároku“, ktorým by bol v tomto prípade iba nárok na započítanie sumy voči nároku uplatnenom v žalobe. Je nutné rozlišovať podmienky pre spojenie súdneho konania (resp. vylúčenie veci) a podmienky pre spočívanie premlčacej doby podľa § 404 ObZ. Ako to vyplýva zo vzájomnej žaloby, tak žalovaný nikdy nemal úmysel si započítať nárok uplatnený zo vzájomnej žaloby na nárok uplatnený žalobou, čo žalovaný jednoznačne podtrhol slovami, ktoré uviedol na strane 8 podania zo dňa 14.11.2019 (odsek 20). Pokiaľ sa nároky vzájomne nekryjú, t.j. nie sú určené stranou súdneho konania, aby zanikli v tomto súdnom konaní započítaním, tak nemôže ísť o „protinárok“ podľa § 404 ObZ. Akýmkoľvek výkladom pojmu „protinárok“ je vždy záver, že ide o nárok, ktorý bol vznesený voči nároku druhej strany, t.j. je určený na jeho vysporiadanie (započítanie). Čiže, ak druhá strana vznáša nárok, ktorý nemá pokryť už vznesený nárok, tak nemôže ísť o protinárok, t.j. neskôr vznesený nárok podlieha premlčaniu v celom rozsahu bez toho, aby pri ňom prestala plynúť premlčacia doba. Navyše je nutné zobrať do úvahy, že v čase podania žaloby ani domnelý nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou neexistoval, t.j. z logického hľadiska pri ňom nemohla ani prestať plynúť premlčacia doba od podania žaloby (išlo by logický nezmysel - analógia - dieťa nemôže prestať niečo robiť, ak sa ešte nenarodilo). Žalobca nesúhlasí tiež so záverom súdu prvej inštancie (ods. 58.), v ktorom súd uviedol, že „...Protinárokom v zmysle § 404 ods. 1 ObZ sa rozumie vzájomná žaloba podľa § 147 CSP...“ Uvedený záver je podľa žalobcu absolútne nesprávny, pretože súd pletie hrušky s jablkami. Pojem protinárok podľa § 404 ObZ nemožno stotožniť s pojmom vzájomná žaloba podľa § 147 CSP, pretože vzájomnou žalobou sa môže uplatniť aj nárok plynúci z iného zmluvného vzťahu a základným pojmovým znakom ustanovenia § 404 ods. 1 ObZ je „tá istá zmluva alebo to isté rokovanie“, čo neplatí pri pojme vzájomná žaloba. Ak by uvedený záver súdu mal byť správny, tak by sa vzájomnou žalobou mohlo uplatniť výlučne právo „z tej istej zmluvy alebo toho istého rokovania“, čo nie je pravda, preto nie je možné stotožniť pojem „protinárok“ s pojmom „vzájomná žaloba“. Navyše § 388 a § 404 ObZ upravujú dve odlišné situácie. Ustanovenie § 388 ObZ hovorí o „účinkoch premlčania“, t.j. čo spôsobuje premlčanie (nemožnosť priznať pohľadávku v súdnom konaní) a § 404 ObZ hovorí o „spočívaní a pretrhnutí premlčacej doby“ (kedy premlčacia doba spočíva alebo sa pretrhne). Ustanovenie § 388 ObZ hovorí, že ak je právo premlčané, tak jeho účinkom je nemožnosť priznať práva v súdnom konaní, ak je namietnuté a súčasne v odseku 2 hovorí, že právo sa nepremlčí, ak bolo uplatnené ako „obrana“ alebo „zápočet“, t.j. ak by si v našom prípade žalovaný uplatnil vzájomnou žalobou sumu na započítanie voči nároku žalobcu (čo neurobil, uplatnil si ho ako samostatný nárok). Ustanovenie § 388 ods. 2 ObZ teda nemožno v tomto konaní použiť z dôvodu, že žalovaný nežiadal sumu uplatnenú zo vzájomnej žaloby započítať na nárok žalobcu. Ustanovenie § 404 ObZ rozoberá to, či premlčanie spočíva alebo sa pretrhne, t.j. upravuje počítanie premlčacej doby, ide vlastne o procesné ustanovenie k § 388 ObZ, t.j. ako sa má počítat premlčacia doba v prípade uplatnenia práva na súde z tej istej zmluvy a bližšie rozdeľuje nároky, ktoré vznikli pred podaním žaloby (premlčacia doba sa pretrhne) a po podaní žaloby (premlčanie sa nepretrhne). Základným pojmovým znakom ustanovenia § 404 ObZ je, že „premlčacia doba prestáva plynúť“, t.j. je možné toto ustanovenie aplikovať iba na také právo, ktoré tu v čase podania žaloby existovalo a pri ktorom plynula premlčacia doba. Uvedený právny výklad je súladný aj so systematického hľadiska, pretože oddiel 4 upravuje spočívanie a pretrhnutie premlčacej doby na rozdiel od oddielu 2, ktorý upravuje účinky premlčania. Je predsa logické, že ak premlčanie neplynulo v čase podania žaloby, tak ani sa ani nemôže pretrhnúť (spočívať) k dátumu žaloby (analógia nenarodeného dieťaťa). Rovnako je absurdné, aby súd neprihliadol na premlčanie pri nároku, ktorý vznikol po podaní žaloby a ktorý by bol premlčaný, ak by súd o žalobe z roku 2013 rozhodol pred 15.11.2019. Rovnako je nespravodlivé, aby žalobca pri podaní žaloby počítal s tým, že v budúcnosti môže vzniknúť domnelý nárok žalovanému, ktorý bude uplatnený vzájomnou žalobou. Od žalobcu je možné spravodlivo žiadať, aby pri podaní žaloby zohľadnil výlučne aktuálny stav, a preto § 404 ObZ hovorí iba o pretrhnutí premlčacej doby u premlčania, ktorá v čase žaloby plynula. Je predsa v rozpore s princípom právneho štátu a práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, aby žalovanému neplynula premlčacia doba zo samostatného nároku, ktorý by bol premlčaný, ak by súd o nároku žalobcu rozhodol pred 15.11.2019 a žalovaný by si svoj nárok musel uplatniť na súde v samostatnom konaní (nie formou vzájomnej žaloby). Súd prvej inštancie však bez vysvetlenia uviedol, že „...V prípade súvisiacich zmlúv dochádza k spätnému plynutiu premlčacej doby, keďže aj pre protinárok platí, že na premlčanie práva, na ktorý sa vzťahuje, začalo spočívať dňom uplatnenia nároku (podania žaloby) druhou stranou. Premlčacia doba pre uplatnený protinárok tak prestáva plynúť dňom začatia konania týkajúceho sa práva, proti ktorému protinárok smeruje, uplatnenie protinároku v súdnom konaní má teda z hľadiska začiatku spočívania premlčacej doby spätný účinok“. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie má úplný chaos v pojmoch, keďže nie je zrejmé, čo znamená „spätné plynutie premlčacej doby“ v uvedenom

kontexte. Chcel snáď súd povedať, že premlčacia doba plynie dozadu alebo odzadu alebo do minulosti? V odôvodnení rozsudku nie je vôbec riešená otázka, čo v prípade, že premlčanie ani nezačalo plynúť v čase podania žaloby. Navyše súd narába s pojmom „protinárok“ akoby to bol pojem „vzájomná žaloba“, čo je nesprávne. V neposlednom rade súd tvrdí, že žalovaný si uplatnil protinárok, čo je nesprávne, pretože žalovaný si uplatnil samostatný nárok, ktorý nemal byť ani len čiastočne použitý na započítanie voči nároku žalobcu. Závery súdu sú nepreskúmateľné, pretože vyššie uvedené výroky nedávajú žiadny logický zmysel a nie je možné zistiť, čo súd vlastne pod pojmom „spätné plynutie premlčacej doby“ rozumie. Ak by súd zohľadnil všetky pojmové znaky právnej normy, tak by nemohol dospieť k záveru, že na námietku premlčania nemôže prihliadnuť. Vzhľadom na uvedené sú závery súdu ohľadom premlčania neprávne a v priamom rozpore s jazykovým, logickým a systematickým výkladom právnych noriem a preto je nutné konštatovať, že nárok žalovaného zo vzájomnej žaloby je premlčaný, pretože pri ňom nemohlo prísť k pretrhnutiu premlčacej doby, keďže žalovaný si uplatnil samostatný nárok, ktorý nežiadal započítať na nárok zo žaloby a ktorý vznikol potom ako bola podaná žaloba na súde (žaloba 2013 - nárok žalovaného 2015). V otázke posúdenia kompenzačnej námietky v odseku 60. rozsudku žalobca poukázal na rovnaké argumenty a nesprávne závery, ktoré uviedol pri odvolaní sa vo vzťahu k zamietnutej žalobe na plnenie. Vzhľadom na to, že súd v tejto časti uvádza rovnaké odôvodnenie ako v prípade žaloby na plnenie, tak žalobca trvá na tom, že súd bez odôvodnenia a v rozpore s princípmi práva na spravodlivé súdne konanie bezdôvodne preniesol dôkazné bremeno na žalobcu, ktorý riadne preukázal, že ceny aktivít projektu boli výsledkom verejnej súťaže a teda implicitne museli byť „bežnými trhovými cenami“. Rovnako dal žalobca do pozornosti, že súd vôbec neuviedol, čo je vlastne „bežnou trhovou cenou“ a ako mala byť táto bežná trhovú cena určená, keďže ani samotný žalovaný v záznamoch z administratívnych kontrol sa na bežné trhovú cenu neodvolal a použil Usmernenie RO č. N3/2007 v nesprávnej aktualizácii. Súd rovnako nezohľadnil fakt, že Usmernenie RO č. N3/2007 nie je všeobecne záväzný predpis a nie je možné z neho zistiť ako žalovaný dospel k cenám, ktoré sú uvedené v jeho prílohách.

13. V neposlednom rade žalobca podal odvolanie aj voči výrokom o náhrade trov konania, keď mal za to, že v odseku 69. rozsudku súd nesprávne uviedol, že tu nebol dôvod na nepriznanie náhrady trov súdneho konania. Žalobca sa s týmto záverom nestotožňuje, pretože v tomto konaní došlo k porušeniu rovnosti účastníkov konania v tom smere, že žalovaný disponuje neobmedzeným množstvom finančných zdrojov, napriek tomu nebol povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu, čím sa dostáva do finančnej výhody oproti žalobcovi, ktorý si musí zarobiť na súdne poplatky a právne služby. Z tohto hľadiska je tu dôvod osobitného zreteľa, aby žalovanému nebola priznaná náhrada trov súdneho konania už v meritórnom rozhodnutí bez ohľadu na výsledok v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené žiada žalobca, aby odvolací súd po opätovnom vykonaní dokazovania, respektíve právnom posúdení veci zmenil rozsudok a to tak, že prizná žalobcovi žalovanú sumu a zamietne vzájomnú žalobu.

14. Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a riadne odôvodnený, pričom neexistuje vada, pre ktorú by bolo potrebné rozsudok zmeniť alebo zrušiť. Odvolanie považuje žalovaný za zmätočné a nedôvodné. Žalobca zavádzajúco interpretuje odôvodnenie rozsudku, čím sa snaží vyvolať dojem jeho vadnosti. Tvrdenia žalobcu, ale nemajú skutkový a ani právny základ a odporujú ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Žalovaný zároveň žiada náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný odmieta námietku žalobcu o arbitrárnosti. Odôvodnenie rozsudku dáva ucelenú a dostatočne vyčerpávajúcu odpoveď na podstatné otázky v konaní. Povinnosťou súdu nie je uvádzať, ako sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami strán, ale má poukázať len na tie, ktoré považoval za podstatné z hľadiska svojho rozhodnutia vo veci samej. Súd pri odôvodňovaní sa má vyjadriť jasne a výstižne (§ 220 ods. 2 CSP), čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, zrozumiteľne uvádzajúce dôvody rozhodnutia. Pri aplikácii zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na právny základ sporu sa súd neodchýlil od znenia zákona a nepoprel jeho význam ani účel a zároveň vychádzal z konštantnej judikatúry. Preto je odôvodnenie rozsudku dostatočné a spĺňa požiadavky ústavnosti a zákonnosti. Námietky žalobcu voči odôvodneniu rozsudku pokladá žalovaný za neopodstatnené a šikanózne. Samotná skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie a jeho hodnotením dôkazov, nevedie k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa súd stotožnil s jej názormi. Právo na spravodlivý proces neznamená právo na úspech v spore, t.j. aby bolo rozhodnuté podľa jej požiadaviek a názorov. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, oboznámil sa s tvrdeniami strán a navrhnutými dôkazmi. Žiadna zo strán pritom nemala námietky k rozsahu dokazovania, ani návrhy na doplnenie dokazovania.

Pri vyhodnotení dôkazov súd prvej inštancie aplikoval princíp voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP spolu s § 191 CSP), kedy dôkazy hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti v súlade s pravidlami logiky. Preto namietanie zistení skutkového stavu žalobcom nemôže obstať. Rovnako je nedôvodný návrh žalobcu na vykonávanie nového dokazovania (bod 27. odvolania), kde žalobca dokonca uvádza, aký skutkový záver má odvolací súd prijať, v rozpore s uvádzanou zásadou voľného hodnotenia dôkazov súdom. Prítom návrhy žalobcu na nové dokazovanie sa týkajú skôr právneho posúdenia a nie skutkových záverov. Podstatnými otázkami (všeobecne k oboj žalobám) boli rozsah nároku na NFP, či NFP môže byť poskytnutý výlučne na oprávnené výdavky (bod 3.3. Zmluvy o NFP), že nárok prijímateľa (žalobcu) na NFP vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu, ako to vyplýva z čl. 16 bod 4.15 VZP a aj z § 7 ods. 6 ZoPP a že oprávnenosť výdavkov posudzuje a rozhoduje o nej žalovaný kontrolou ŽoP v zmysle čl. 16 body 4.17 a 4.18 VZP. Právo a zároveň povinnosť rozhodovať o oprávnenosti výdavkov má žalovaný, a preto je jeho oprávnením aplikovať podmienky oprávnenosti výdavkov v zmysle príslušných zmluvných dojednaní a metodických predpisov. Overovanie oprávnenosti výdavkov predstavuje zložitý proces výkonu kontrolných činností, ktoré sú zachytené v ŽAK-och. Žalovaný overuje prijímateľom (žalobcom) deklarované výdavky nielen vzhľadom na výšku limitov v zmysle príslušných metodických usmernení, ale aj charakter aktivity, na ktorú boli vynaložené výdavky, pomer priamych a nepriamych výdavkov, formálne podklady k výdavkom, obdobie vynaloženia výdavkov, neprekrývanie sa výdavkov, hospodárnosť a efektívnosť vynaloženia výdavkov a množstvo ďalších kritérií. Posudzovanie oprávnenosti výdavkov je osobitná odborná činnosť. Na kontrolu oprávnenosti výdavkov sú zákonom určené a personálne a metodicky vybavené špecializované subjekty, a to predovšetkým žalovaný ako poskytovateľ a riadiaci orgán v zmysle ZoPP. Posudzovanie oprávnenosti výdavkov patrí do oblasti finančného práva vzhľadom na osobitnú povahu daného právneho vzťahu a je zákonom vyčlenené uvedeným špecializovaným subjektom. K Usmerneniu N3/2007 žalovaný uviedol, že žalobca tvrdí, že na zmluvný vzťah by sa malo aplikovať výlučne Usmernenie N3/2007 v znení aktualizácie č. 5, ktoré bolo účinné ku dňu vyhlásenia Výzvy DOP - SIA – 2010/1.2.1/01. Uvedené žalobca odôvodňuje bodom 1.1.2.6 Programového manuálu pre OP ZaSI, ktorý priložil k vyjadreniu zo dňa 27.09.2019. Argumentácia žalobcu je zavádzajúca. Žalobca odkazuje účelovo len na časť bodu 1.1.2.6 Programového manuálu, avšak opomenul uviesť, že v ním citovanom bode 1.1.2.6 sa ďalej výslovne uvádza, že „Pre zohľadnenie špecifik dosiahnutia cieľov výzvy, resp. konkrétneho národného/pilotného projektu, môže RO12 /SORO oprávnenosť výdavkov upraviť (napr. obmedziť, stanoviť limity výdavkov, bližšie špecifikovať)“. Vznik nároku na poskytnutie NFP podlieha okrem iného aj preukázaniu jeho oprávnenosti podľa Usmernenia N3/2007 v zmysle neskorších aktualizácií (ako je výslovne uvedené v bode 5.32 Zmluvy o NFP). Ak by mala byť použitá len aktualizácia Usmernenia N3/2007 platného v čase vyhlásenia Výzvy, tak by priamo v bode 5.32 Zmluvy o NFP bolo uvedené konkrétne číslo aktualizácie Usmernenia N3/2007 a nie formulácia „v zmysle neskorších aktualizácií“, keďže Zmluva o NFP sa uzatvárala až po vyhlásení Výzvy. Zároveň žalovaný poukázal na bod 5.3. Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého „Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade každej zmeny právnej úpravy a dokumentov, na ktoré Zmluva odkazuje platí, že právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa spravujú ich účinným znením; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa však posudzujú podľa doterajšieho znenia, ak nebude ustanovené inak.“. Bod 5.3. Zmluvy o NFP potvrdzuje, že pre žalobcu sú záväzné aj neskoršie aktualizácie Usmernenia N3/2007, nie iba tá, ktorá bola platná a účinná v čase vyhlásenia Výzvy, prípadne uzatvorenia Zmluvy o NFP. Žalobca prekročil limity uvedené v Usmernení N3/2007, a preto uplatňované výdavky zo strany žalobcu nemohli byť uznané v ním požadovanej výške. Pokiaľ ide o verejné obstarávanie, žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca sa odvoláva na výsledky verejného obstarávania a v nadväznosti na to nesprávne uvádza, že schválením verejného obstarávania boli schválené aj ceny aktivít projektu. Táto argumentácia žalobcu neobstoí. Nemožno stotožňovať kontrolu oprávnenosti výdavkov a kontrolu a schvaľovanie verejných obstarávaní. Realizácia verejného obstarávania neznamena automaticky aj hospodárne vynakladanie výdavkov. Aj z textu žalobcom predložených dôkazov je zrejmé, že kontrola verejného obstarávania sa obmedzuje na kontrolu dodržania princípov a postupov verejného obstarávania, pričom oprávnenosť výdavkov sa pri tejto kontrole neposudzuje. Zároveň žalobca ani nepreukázal zákonnosť realizácie predmetného verejného obstarávania – skôr naopak – v konaní bol preukázaný nezákonný postup spočívajúci v celom rade pochybení v rozpore s princípmi verejného obstarávania (bod 7. až 11. vyjadrenia žalovaného zo dňa 14.11.2019). Navyše, v Príručke pre prijímateľa (priloženej k vyjadreniu žalobcu z 08.05.2020) je v časti 4.4 upravujúcej verejné obstarávanie, na strane 36 uvedené: „Pri zadávaní zákaziek na dodávku tovarov, uskutočnenie stavebných prác alebo poskytnutie služieb je verejný obstarávateľ, obstarávateľ alebo osoba podľa § 7 povinný uplatňovať pravidlá a postupy podľa zákona o verejnom obstarávaní. Ak

táto príručka alebo usmernenie riadiaceho orgánu stanovujú náročnejšie prísnejšie pravidlá a postupy nad rámec ZoVO, verejný obstarávateľ alebo osoba podľa § 7 je povinný dodržať aj tieto pravidlá.“. Usmernenie N3/2007 stanovuje prísnejšie pravidlá a prijímateľa (žalobca) sú povinní tieto dodržať. K otázke dôkazného bremena žalovaný uviedol, že žalobca je povinný svoje tvrdenia preukázať v zmysle zásady „kto tvrdí, dokazuje“ (affirmanti incumbit probatio), inak nemôže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Dôkazné bremeno žalobcu ako prijímateľa na preukázanie oprávnenosti výdavkov vyplýva taktiež z viacerých zmluvných dojednaní (napr. podľa bodu 5.32. Zmluvy o NFP, čl. 12 ods. 3 VZP, čl. 16 bod 4.15 a 4.16 VZP), či z Príručky pre prijímateľa (priloženej k vyjadreniu žalobcu z 08.05.2020). Toto potvrdzuje aj súdna prax. S poukazom na negatívnu dôkaznú teóriu dôkazné bremeno zaťažuje tú stranu, ktorá tvrdí existenciu danej skutočnosti a nie tú stranu, ktorá danú skutočnosť popiera. Preto žalobca znáša dôkazné bremeno vzhľadom na svoje tvrdenie o oprávnenosti ním deklarovaných výdavkov. Žalovaný nemôže preukazovať neoprávnenosť výdavkov, keďže neexistencia určitej skutočnosti sa nepreukazuje. Žalobca nepreukázal oprávnenosť výdavkov projektu. Právny vzťah sporových strán založený Zmluvou o NFP je súkromnoprávny vzťah s prvkami verejného práva, čo potvrdzuje aj rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Osobitná povaha právneho vzťahu odôvodňuje jeho nastavenie, ktoré sa z pohľadu prijímateľov (žalobca) môže javiť ako nevyvážené. Žalobca ale získal verejné finančné prostriedky (NFP) bez poskytnutia protihodnoty. Preto je opodstatnený osobitne prísny režim kontroly nakladania s NFP. Žalobca akceptoval podmienky poskytovania NFP na základe Zmluvy o NFP ako prejav slobodnej vôle v súlade so zásadou zmluvnej slobody. Pritom všetky zmluvné dojednania, o ktoré opierame žalovaný svoju argumentáciu, boli súčasťou Zmluvy o NFP od počiatku (od jej uzatvorenia). Žalobca v bode 6.10. Zmluvy o NFP vyhlásil, že si text Zmluvy o NFP riadne a dôsledne prečítal, jej obsahu porozumel, jeho prejav vôle je dostatočne jasný, určitý a zrozumiteľný. Žalobcu nikto nenútil, aby svoj projekt financoval prostredníctvom NFP. Žalobca riadne uzatvoril Zmluvu o NFP a tak akceptoval všetky podmienky s tým spojené. Ustálená rozhodovacia prax súdov potvrdzuje argumentáciu žalovaného v tomto konaní, najmä ohľadom špecifickosti právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním NFP, rozsahu nároku na NFP, ako aj oprávnenia žalovaného krátiť výdavky a upravovať tým výšku NFP, ktoré vyplývajú zo zmluvných dojednaní, predpisov záväzných pre strany podľa zmluvných dojednaní, ale aj priamo zo zákona (§ 7 ods. 6 ZoPP). V tomto smere poukázal žalovaný na celý rad ustálenej rozhodovacej súdnej praxe potvrdzujúcej jeho argumentáciu, uvedenej ako prílohy č. 1 až 5 k podaniu zo dňa 20.09.2019, dôkaz č. 5 k vyjadreniu zo dňa 14.11.2019 a dôkaz č. 3 k vyjadreniu zo dňa 13.05.2020. Osobitne poukázal na rozhodovaciu súdnu prax potvrdzujúcu, že dôkazné bremeno ohľadom oprávnenosti výdavkov znáša vždy prijímateľ, a to bez ohľadu na to, či je v postavení žalobcu alebo žalovaného. Žalovaný poukázal na súdne rozhodnutia, kde bol prijímateľ žalovaným (príloha č. 4 k podaniu zo dňa 20.09.2019, ako aj dôkaz č. 3 k vyjadreniu zo dňa 13.05.2020). Pre ústavnú požiadavku jednotnosti rozhodovacej praxe v obdobných veciach by mal súd zohľadniť predmetnú rozhodovaciu prax. Pokiaľ ide o nárok uplatnený žalobou, žalovaný opakovane vo svojich vyjadreniach uvádzal, žalobca si žalobou uplatňuje NFP, ktorý mu už bol zaplatený. V zmysle bodu 5.1 Zmluvy o NFP sa projekt žalobcu financoval kombináciou zálohových platieb a refundácie v súlade s článkom 16 bodmi 4.1 až 4.22 VZP. Režim zálohových platieb možno popísať tak, že prijímateľ (žalobca) najskôr formou žiadosti o zálohovú platbu požiada a dostane NFP od poskytovateľa (žalovaného) a následne je povinný predložiť poskytovateľovi (žalovanému) tzv. žiadosť o zúčtovanie zálohových platieb; v žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby je prijímateľ (žalobca) povinný deklarovať výdavky, na ktoré použil zálohovú platbu NFP a predložiť k nim potrebné doklady. Následne poskytovateľ (žalovaný) overuje oprávnenosť týchto výdavkov a v prípade ich neoprávnenosti vyvodzuje konsekvencie voči prijímateľovi, t.j. uloží prijímateľovi povinnosť vrátiť tú časť poskytnutého NFP, o ktorom neurčil, že je oprávnený. Na základe žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby sa teda prijímateľovi neposkytujú finančné prostriedky (NFP). Naproti tomu režim refundačných platieb znamená, že prijímateľ najskôr vynaloží výdavky na realizáciu projektu a následne formou žiadosti o refundačnú platbu žiada o ich preplatenie. V praxi to znamená, že žalobca ešte pred podaním týchto žiadostí, t.j. žiadostí o zúčtovanie zálohovej platby, resp. žiadostí o refundačnú platbu, podal žiadosti o zálohovú platbu (dôkazy č. 2 a č. 4 k vyjadreniu zo dňa 09.11.2017), na základe ktorých mu bolo spolu vyplatených 264.715,13 eur ako zálohové platby (dôkazy č. 3 a č. 5 k vyjadreniu zo dňa 09.11.2017), ktoré mal zúčtovať práve k žalobe doloženými žiadosťami o zúčtovanie zálohových platieb. Preto bez ohľadu na ďalšiu argumentáciu je zrejmé, že žalobca si uplatnil zaniknutý nárok na zaplatenie NFP, keďže predmetné NFP mu už bolo poskytnuté formou zálohových platieb (došlo k solúcii záväzku poskytnúť NFP a naopak žalobcovi vznikol záväzok vrátiť príslušnú časť NFP zodpovedajúcu výške neoprávnených výdavkov, ktorý si žalovaný okrem iného uplatnil vzájomnou žalobou). V režime zálohových platieb nie je možné úspešne uplatňovať nároky žalobou na plnenie, ktorá je prípustná skôr pri refundačných platbách za splnenia ďalších podmienok. S poukazom na

uvedené, ako aj na celkovú argumentáciu žalobcu v konaní, má žalovaný za to, že žalobcovi buď nie je zrejмый mechanizmus poskytovania NFP alebo sa snaží súd zmiatať, avšak bez akejkoľvek opory v Zmluve o NFP alebo v zákonnej úprave. Žalobca sa obmedzuje na všeobecné konštatovanie, že žalovaný porušil Zmluvu o NFP. Avšak žalobca neuviedol akékoľvek konkrétne ustanovenie Zmluvy o NFP, ktoré by žalovaný porušil tým, že neposkytol NFP v žalobcom žiadanom rozsahu. Žalobca ani nevysvetlil, kedy podľa jeho názoru nastáva splatnosť nároku na NFP, čo potvrdzuje aj fakt, že si žalobca neuplatnil úroky z omeškania. Žalobou sa možno úspešne domáhať práva iba ak žalovaný poruší svoju právnu povinnosť, napríklad nezaplatí dlh v lehote splatnosti. Žalobca nekonkretizoval, akú konkrétnu právnu povinnosť žalovaný porušil tak, aby zodpovedala žalobcom uplatnenému právu v tomto konaní. Pasívne vecne legitimovaným v spore môže byť len nositeľ hmotnoprávnej povinnosti, pričom nedostatok pasívnej vecnej legitimácie je dôvodom na zamietnutie žaloby. Žalovaný sa vyjadril tiež k ním podanej vzájomnej žalobe, pričom k námietke premlčania uviedol, že rozporuje ako neopodstatnenú žalobcovu námietku premlčania nároku uplatneného vzájomnou žalobou zo dňa 14.11.2019. Splatnosť tohto nároku žalovaného je vymedzená Žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov č. 27110230476/Z02 zo dňa 20.01.2015, doručenou žalovanému dňa 23.01.2015, v zmysle čl. 10 ods. 6 VZP (bod 26. a dôkaz č. 12 vzájomnej žaloby zo dňa 14.11.2019), pričom na tento nárok je nutné aplikovať § 404 ods. 1 ObZ. Žalovaný odmieta argumentáciu žalobcu, že § 404 ods. 1 ObZ sa aplikuje len na zápočet. Pojem „uplatnenie protinároku“ v procesnom vyjadrení znamená vzájomnú žalobu, ako vyplýva z právnej doktríny spájajúcej vzájomnú žalobu (§ 147 ods. 1 CSP) s aplikáciou § 404 ods. 1 ObZ. Pre aplikáciu § 404 ods. 1 ObZ je nutné len splnenie podmienky tzv. súvislosti zmlúv. Táto podmienka súvislosti zmlúv je nepochybne splnená v tomto konaní, keďže oba nároky vyplývajú z tej istej Zmluvy o NFP (ako potvrdil aj súd prvej inštancie uznesením č. k. 25Cb/42/2013-2337 zo dňa 02.03.2020). Aplikácia § 404 ods. 2 ObZ nastáva práve v prípadoch, v ktorých nie je daná súvislosť zmlúv (napríklad, ak by si žalovaný uplatňoval vzájomnou žalobou nárok z úplne iného zmluvného vzťahu). Zo žiadneho zákonného ustanovenia teda nevyplýva, že § 404 ods. 1 ObZ sa aplikuje len pri zápočte, ako to tvrdí žalobca, skôr naopak – argumentácia žalobcu odporuje systematickému a teleologickému výkladu ObZ. Zápočet v kontexte premlčania má osobitnú úpravu v § 388 ods. 2 ObZ. Ustanovenia § 404 ods. 1 a § 388 ods. 2 ObZ upravujú odlišné situácie. Kým § 388 ods. 2 ObZ sa aplikuje na prípady zápočtu, kedy jedna strana toto ustanovenie využíva na obranu alebo započítanie, naproti tomu § 404 ods. 1 ObZ sa aplikuje na uplatnenie protinároku, kedy sa tento protinárok neuplatňuje ako obrana/započítanie, ale ako samostatný nárok. Zároveň je nelogické a nesystematické, aby tú istú situáciu (vylúčenie premlčania pri zápočte nárokov zmluvných strán) upravovali dve zákonné ustanovenia, najmä keď obe majú kogentný charakter (§ 263 ods. 1 ObZ). Teda § 404 ods. 1 ObZ sa zakladá na súvislosti zmlúv. Z hľadiska teleologického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že všetky nároky vyplývajúce z jedného právneho vzťahu založeného jednou zmluvou alebo bezprostredne súvisiacimi zmluvami je možné uplatňovať v jednom sporovom konaní bez toho, aby jedna zmluvná strana bola zvýhodnená oproti druhej zmluvnej strane možnosťou uplatnenia námietky premlčania, ak si druhá zmluvná strana dodatočne uplatní nároky z danej zmluvy. Tým je zachované rovnovážne postavenie zmluvných strán pri premlčaní (viď obdobne § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka), v súlade so zásadou rovnosti zmluvných strán. Súčasne z procesného hľadiska to zodpovedá hospodárnemu a efektívnemu uplatneniu práv (čl. 17 CSP), bez duplicitného posudzovania tých istých skutočností v dvoch sporoch. K domnelému zápočtu žalobcu žalovaný uviedol, že voči nároku žalovaného uplatnenému vzájomnou žalobou zo dňa 14.11.2019 sa žalobca bránil aj započítaním jeho údajných pohľadávok vzniknutých na základe refundačných ŽoP 508 a ŽoP 609 a zálohovej ŽoP 206 (vyjadrenie žalobcu z 08.05.2020). Tieto pohľadávky však neexistujú a preto nemôže dôjsť ani k ich zápočtu voči pohľadávke žalovaného uplatnenej vzájomnou žalobou zo dňa 14.11.2019. Refundačné ŽoP 508 a ŽoP 609 boli žalobcovi riadne uhradené v rozsahu, v akom boli zistené oprávnené výdavky v ZAK-och priložených k vyjadreniu žalobcu z 08.05.2020. Prostriedky, ktorých sa žalobca domáha na základe ŽoP 206 mu boli uhradené v rámci zálohových platieb. Uhradením zanikli pohľadávky, ktoré sa žalobca pokúšal započítavať. Na tieto skutočnosti žalovaný už poukázal a doložil ich dôkazmi vo vyjadrení z 13.05.2020. V kontexte vznesenej kompenzačnej (započítacej) námietky žalobcu tiež poukázal na to, že žalobca vznesením kompenzačnej námietky potvrdil a uznal existenciu nároku žalovaného uplatneného vzájomnou žalobou zo dňa 14.11.2019. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania, žalobca v bode 98 odvolania uviedol, že je daný dôvod osobitného zreteľa na to, aby žalovanému nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Uvedené žalobca odôvodňuje tým, že žalovaný nemal povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vzájomnú žalobu, zatiaľ čo žalobca povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu mal. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 147/08 zo dňa 31.07.2008, podľa ktorého: „na tú skutočnosť, že pre určenie povinnosti nahradiť trovy konania medzi účastníkmi nie je významné,

že niektorý z nich je oslobodený od súdnych poplatkov.“ Žalovaný tak má za to, že v tomto konaní nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, aby žalovanému nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Preto považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za zákonné a správne aj v otázke priznania náhrady trov žalovanému (výroky II. a IV. rozsudku).

15. Žalobca sa dňa 03.12.2020 vyjadril k vyjadreniu žalovaného, pričom zotrval na svojich záveroch a tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní s tým, že žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu neuvádza žiadnu právnu argumentáciu, iba sa stotožňuje so znením rozsudku a upriamuje pozornosť na rozhodovaciu prax. V otázke náhrady trov konania žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 78/2003 - 29 zo dňa 09.09.2004, č. k. IV. ÚS 84/2014 - 31 a tiež uviedol, že nárok na náhradu trov konania žalovanému nemôže vzniknúť v žiadnom rozsahu, keďže žalovaný je oslobodený od platenia súdnych poplatkov a nie je tu dôvod na zastúpenie advokátom. Preto bolo o trovách konania potrebné rozhodnúť tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania v žiadnom rozsahu. V neposlednom rade súd prvej inštancie nevysvetlil odklon od uvedených rozhodnutí Ústavného súdu SR a nebol daný dôvod priznať trovy konania, ktoré sú neúčelné. Záverom žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu, keď žiada, aby odvolací súd priznal žalobcovi žalovanú sumu a zamietol vzájomnú žalobu.

16. Žalovaný sa dňa 21.12.2020 vyjadril k vyjadreniu žalobcu a uviedol, že z vecného hľadiska považuje vyjadrenie žalobcu za zmätočné, sugestívne a všeobecne hodnotiace, avšak bez konkrétnej opory v právnom stave veci (zákonnej úprave, zmluvných dojednaniach, či rozhodovacej praxi). V plnom rozsahu zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu a na vyjadrení, že je daná správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z hľadiska rozhodnutia o trovách (bod 27. až 31. vyjadrenia žalobcu) žalobca v rozpore s § 365 ods. 3 CSP namietá skutočnosti, ktoré neuvádzal v odvolaní zo dňa 21.08.2020. Zároveň táto námietka žalobcu je aj vecne nedôvodná a zakladá sa na z kontextu vytrhutej zavádzajúcej interpretácii. K námietkam žalobcu voči priznaniu náhrady trov žalovanému sa žalobca podrobne vyjadril vo vyjadrení k odvolaniu, pričom poukázal tiež na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/16/2012 zo dňa 26.06.2013, nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 78/03-29 a nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 84/2014-31. Žalovaný zdôraznil potrebu aplikácie zásad rozhodovania o trovách v civilnom sporovom konaní. Rozhodovanie o trovách sa spravuje najmä zásadou úspechu vo veci (§ 255 CSP). Žalobca si pri podaní žaloby musel byť vedomý, že v prípade neúspechu v spore bude znášať trovy protistrany, keďže: „účastník konania si musí byť vedomý toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany“. Na túto skutočnosť bol povinný upozorniť žalobcu jeho právny zástupca, ktorý ho zastupuje od počiatku sporu. V ostatnom sa žalovaný pridrižava doterajšej argumentácie.

17. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 v spojení s § 470 ods. 1 CSP po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a 380 CSP) a po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, nariadil vo veci s poukazom na § 385 ods. 1 CSP pojednávanie, na ktorom umožnil stranám vyjadriť sa k podanému odvolaniu a postupom podľa § 384 ods. 1 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a zároveň postupom podľa § 384 ods. 4 CSP doplnil dokazovanie listinnými dôkazmi – Výpisom z OV č. 76/2022 (čl. 3950 spisu) a Oznámením žalobcu o pokračovaní v konaní (čl. 3950 spisu), keďže ide o dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. Po vykonaní pojednávania dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch I., II. a čiastočne vo výroku III. vecne správny a je potrebné ho vo výrokoch I., II. a vo výroku III. v jeho časti o zaplatenie istiny vo výške 123.918,52 eur a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur potvrdiť. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť v napadnutom zaväzujúcom výroku III. v časti nároku na úrok z omeškania a v súvisiacom výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania o vzájomnej žalobe a v tejto časti vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 16.05.2024 zotrval na doterajších vyjadreniach a vo vzťahu k aplikácii ustanovení § 137 CSP, § 324 ObZ a § 24 ods. 1 ZoPP v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP osobitné vyjadrenie neuviedol. V rámci záverečného návrhu uviedol, že vo vzťahu k výrokom III. a IV. vidí dôvod na zrušenie a zastavenie konania z dôvodu, že nároky žalovaného voči žalobcovi boli uplatnené v konkurznom konaní. Rozsudok v tomto konaní nemôže riešiť situáciu žiadnym spôsobom. Vo zvyšnej časti poukázal na odvolacie

dôvody v časti o vzájomnej žalobe. Čo sa týka konania v časti o žalobe žalobcu rovnako poukázal na všetky dôvody prezentované v priebehu konania, keď žalobcovi vznikli výdavky, ktorých oprávnenosť nemožno preskúmať nad rámec podmienok stanovených pre verejné obstarávanie, rovnako tak ani nad rámec podmienok stanovených v Zmluve o NFP účinné v čase jej uzavretia. Iné posudzovanie by jednak nebolo spravodlivé a jednak by bolo v rozpore s princípmi zmluvného práva. Žalobca vstupoval do vzťahu s určitými zmluvnými podmienkami tak, že očakával preplatenie zmluvne stanovených výdavkov. Ak by v priebehu zmluvného vzťahu malo dôjsť k zmene podmienok, malo by to za následok, že žalobca by bol nútený zaplatiť vyššiu časť zo svojich finančných prostriedkov. V ostatnom poukázal na odvolacie dôvody.

19. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 16.05.2024 uviedol, že má za to, že vo vzťahu k aplikácii § 137 CSP žaloba nebola podaná správne, nakoľko žalobca svoj nárok uplatnil titulom zúčtovacích platieb. Uvedené znamená, že žalobca si uplatňoval niečo, čo už bolo zaplatené a je potrebné rozlišovať kombináciu zálohových a refundačných platieb, pričom na základe zaplatených záloh nie je možné si uplatniť daný finančný nárok žalobcu. Podľa názoru žalovaného žalobca zvolil nesprávny procesný prostriedok. Poukázal tiež na to, že žalovaný v priebehu konania predložil zúčtovacie platby. Žalobca mal svoj nárok uplatniť žalobou na neexistenciu práva a nie žalobou na plnenie. Vo vzťahu k aplikácii § 324 ObZ má žalovaný za to, že nárok vyplývajúci zo vzájomnej žaloby je dôvodný. Z rovnakých dôvodov ako pri podanej žalobe poukázal na to, že nebolo možné dôvodne uplatniť kompenzačnú námietku práve z dôvodu zániku záväzkov žalovaného, keď žalovaný už poskytol žalobcovi jednotlivé refundačné platby. Vo vzťahu k aplikácii § 404 ObZ uviedol, že vzájomným návrhom sa rozumie vzájomná žaloba. Nárok žalovaného nie je premlčaný, keďže premlčacia doba sa pretrháva ku dňu podania žaloby. V neposlednom rade poukázal na § 7 ods. 6 ZoPP, v ktorom je ustanovené, že žalovaný ako riadiaci orgán rozhoduje o oprávnenosti vynaloženého výdavku žalobcom a v tomto smere odkázal aj na početnú rozhodovaciu činnosť súdov a osobitne aj na ustanovenie bodu 5.32 Zmluvy o NFP, kde je zakotvená možnosť krátenia výdavkov na základe usmernenia, čo je dané už aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V ostatnom poukázal na jednotlivé vyjadrenia v priebehu konania. V rámci záverečného návrhu opäť poukázal na zálohový systém platieb a skutočnosť, že žalobca si mal svoj nárok uplatniť určovacou žalobou. Záverom uviedol, že v danom prípade ide o špecifický právny vzťah, kedy žalobca obdržal plnenie bez akéhokoľvek protiplnenia a preto je daný osobitný režim kontroly výdavkov.

20. Podľa § 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

21. Podľa § 384 ods. 4 CSP aj bez návrhu môže odvolací súd vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky.

22. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

23. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že počas odvolacieho konania bol vyhlásený konkurz na majetok žalobcu, a to uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/2/2022 zo dňa 12.04.2022, ktoré bolo zverejnené v OV č. 76/2022 dňa 21.04.2022 (čl. 3950 spisu). Vzhľadom na uvedené boli žalobca ako úpadca a správca konkurznej podstaty úpadcu vyzvaní na podanie návrhu na pokračovanie v konaní v lehote 30 dní v zmysle § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“), podľa ktorého v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správcu a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby. Zároveň im bolo oznámené, že spis v danej veci bol Krajskému súdu v Bratislave dňa 05.05.2021 predložený na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.07.2020 č. k. 25Cb/42/2013 - 3873, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu, vyhovel vzájomnej

žalobe žalovaného a rozhodol o nároku na náhradu trov konania o žalobe a trov konania o vzájomnej žalobe. Ustanovený správca dňa 23.11.2022 odvolaciu súdu písomne oznámil, že podáva návrh na pokračovanie v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/66/2021 (čl. 3958 spisu). Následne dňa 12.02.2024 právny zástupca žalobcu súdu písomne oznámil, že nepodal návrh na pokračovanie v časti konania o vzájomnej žalobe, preto má byť toto konanie zastavené, pričom poukázal aj na to, že pohľadávka žalovaného uplatnená vzájomnou žalobou, bola prihlásená aj do konkurzu a po jej popretí správcou sa vedie tzv. incidenčné konanie o určenie popretej pohľadávky pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. 29Cbi/22/2022. Právny zástupca žalobcu ďalej súdu oznámil, že po vyhlásení konkurzu môže byť pohľadávka veriteľov uplatňovaná iba v konkurze, a teda predmetné konanie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/66/2021 o vzájomnej žalobe je vedené ako duplicitné vo vzťahu k incidenčnej žalobe. Keďže úprava ZoKR je úpravou lex specialis k úprave CSP, vytvára to prekážku litispendencie, keďže nemôže byť súčasne vedené incidenčné konanie a konanie na všeobecnom súde. Žalobca preto navrhol konanie o vzájomnej žalobe zastaviť a ďalej pokračovať len v konaní o žalobe žalobcu (čl. 4078 spisu). Odvolací súd uvádza, že z vyjadrenia správcu zo dňa 23.11.2022 (čl. 3958 spisu) je jednoznačné, že správca podal návrh na pokračovanie v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/66/2021, teda nie iba vo vzťahu ku konaniu o žalobe, ale ku konaniu ako celku. Nakoľko bol vo výzve informovaný o tom, že konanie sp. zn. 1Cob/66/2021 je odvolacím konaním vo vzťahu k rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté tak o žalobe, ako aj o vzájomnej žalobe, nie je možné jeho návrh na pokračovanie v konaní viazať iba na konanie o žalobe. Zároveň odvolací súd uvádza, že ani skutočnosť, že je vedené incidenčné konanie o pohľadávke žalovaného, nie je dôvodom pre nepokračovanie v konaní o vzájomnej žalobe a ani dôvodom na zastavenie konania o vzájomnej žalobe. Nie je možné sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že v prípade, ak je vedené incidenčné konanie, nie je možné pokračovať v konaní na všeobecnom súde. Uvedenému zodpovedá práve znenie ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR, ktoré umožňuje pokračovanie tak v aktívnom, ako aj v pasívnom spore, teda bez ohľadu na skutočnosť, či úpadca v spore vystupuje na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného. V prípade pasívnych sporov, t.j. keď úpadca má plniť, je ich prípadné pokračovanie síce nepravdepodobné, ale je možné. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/70/2016 zo dňa 30.01.2017, zo záverov ktorého vyplýva, že predmetom incidenčného konania iniciovaného veriteľom popretej pohľadávky je preskúmanie opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti popieracieho prejavu správcu a posúdenie, či správcou uvedený dôvod popretia je daný alebo či uvedený dôvod neexistuje. Zároveň v incidenčnom konaní platí, že konkurzný súd nie je oprávnený preskúmať popretú pohľadávku z iných, správcou v incidenčnom konaní uvádzaných dôvodov, než je uvedené v popieracom prejave. Uplynutím lehoty (zákonnej alebo súdom predĺženej) na popretie prihlásených pohľadávok sa právo správcu uvádzať nové dôvody popretia pohľadávky prekluduje a prihlásená pohľadávka sa považuje v následne spornom rozsahu za zistenú. Návrh na pokračovanie konania udelený správcou podľa § 47 ods. 4 ZoKR je v danom prípade zrejmy a nie je možné, aby úpadca následne tvrdil, že takýto návrh nepodal. Správca bol oprávnený na podanie návrhu na pokračovanie v prerušenom konaní a toto svoje oprávnenie realizoval písomným návrhom dňa 23.11.2022. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že sú splnené podmienky na pokračovanie v konaní nielen o žalobe, ale aj o vzájomnej žalobe a tomuto pokračovaniu nebráni ani prebiehajúce incidenčné konanie. Nakoľko správca navrhol pokračovanie v konaní (prevzal aktívny spor o žalobe a vstúpil do pasívneho sporu o vzájomnej žalobe), v ďalšom priebehu konania sa žalobca bude označovať JUDr. Marek Radačovský, so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu: eng power s. r. o. v konkurze, so sídlom Pri bitúnku 1887/11, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 194 824.

24. Podľa § 269 ods. 2 ObZ účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

25. Podľa § 7 ods. 6 ZoPP riadiaci orgán je oprávnený pozastaviť, zamietnuť alebo upraviť výšku platby pre projekt alebo jeho časť, ak zistí nedostatky v postupe prijímateľa a partnera pri realizácii pomoci a podpory.

26. Podľa § 12 ods. 1 ZoPP pomoc a podpora sa poskytuje na základe zmluvy uzavretej so žiadateľom, ktorého žiadosť bola schválená v konaní o žiadosti. Ak je prijímateľ a riadiaci orgán tá istá osoba, pomoc a podpora sa poskytuje na základe rozhodnutia o schválení žiadosti, ktoré vydáva štatutárny orgán riadiaceho orgánu; zmluva so žiadateľom podľa § 15 sa v tomto prípade neuzatvára.

27. Podľa § 12 ods. 2 ZoPP na poskytnutie pomoci a podpory nie je právny nárok.

28. Podľa § 15 ods. 1 ZoPP pomoc a podpora sa poskytuje prijímateľovi na základe zmluvy uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

29. Podľa § 15 ods. 2 ZoPP riadiaci orgán zašle žiadateľovi návrh na uzavretie zmluvy, ak bola žiadosť schválená v konaní podľa § 14. V návrhu na uzavretie zmluvy riadiaci orgán určí žiadateľovi lehotu na prijatie návrhu. Návrh na uzavretie zmluvy zaniká dňom uplynutia lehoty, ktorá bola v návrhu na uzavretie zmluvy určená na jeho prijatie alebo doručením prejavu riadiacemu orgánu o odmietnutí návrhu na uzavretie zmluvy od žiadateľa.

30. Podľa § 15 ods. 4 ZoPP zmluva upravuje práva a povinnosti prijímateľa a riadiaceho orgánu pri realizácii pomoci a podpory.

31. Podľa § 24 ods. 1 ZoPP prijímateľ je povinný vrátiť príspevok alebo jeho časť podľa osobitného predpisu za podmienok a spôsobom uvedenými v zmluve alebo v rozhodnutí o schválení žiadosti podľa § 12 ods. 1. Ak suma príspevku alebo jeho časti, ktorá sa má vrátiť, nepresiahne 5 eur a súčasne nedošlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa osobitného predpisu, tento príspevok alebo jeho časť sa neuplatňuje a nevymáha.

32. Podľa § 24b ods. 1 ZoPP kontrolu projektu vykonáva riadiaci orgán. Riadiaci orgán môže poveriť výkonom kontroly projektu právnickú osobu, ktorá má odborné, personálne a materiálne predpoklady na výkon tejto kontroly; tým nie je dotknuté ustanovenie § 7 ods. 3.

33. Podľa § 24b ods. 2 ZoPP kontrolou projektu riadiaci orgán overuje

- a) plnenie podmienok poskytnutia pomoci a podpory,
- b) súlad platby a súvisiacej dokumentácie s osobitnými predpismi, medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a na základe ktorých sa Slovenskej republike poskytujú prostriedky zo zahraničia a uzatvorenými zmluvami podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka,
- c) hospodárnosť, efektívnosť, účinnosť a účelnosť použitia pomoci a podpory.

34. Podľa § 24c ZoPP administratívna kontrola je kontrola vykonávaná riadiacim orgánom, ktorý overuje doklady a iné písomnosti predložené kontrolovaným subjektom.

35. Podľa § 19 ods. 3 ZoRP právnické osoby a fyzické osoby, ktorým sa poskytujú verejné prostriedky, zodpovedajú za hospodárenie s nimi a sú povinné pri ich používaní zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť ich použitia; pri poskytovaní preddavkov z verejných prostriedkov sú povinné postupovať podľa odsekov 8 až 10.

36. Podľa § 147 ods. 1 CSP žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou.

37. Podľa § 147 ods. 2 CSP vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.

38. Podľa § 404 ods. 1 ObZ, ak bolo právo, ktoré podlieha premlčaniu, uplatnené v súdnom alebo rozhodcovskom konaní vo forme protinároku, prestáva pri ňom plynúť premlčacia doba dňom, keď sa začalo súdne alebo rozhodcovské konanie ohľadne práva, proti ktorému protinárok smeruje, ak sa tak nárok, ako aj protinárok vzťahujú na tú istú zmluvu alebo na niekoľko zmluvy uzavreté na základe jedného rokovania alebo niekoľkých súvisiacich rokovaní.

39. Podľa § 580 OZ, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

40. Podľa § 358 ObZ na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

41. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

42. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalobcu a novými listinnými dôkazmi (v súvislosti s vyhláseným konkurzom na majetok žalobcu), odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku v časti výrokov I., II. a vo výroku III. v jeho časti o zaplatenie istiny a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

43. Odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil, že súd prvej inštancie sa zaoberal v prípade žaloby (výrok I. napadnutého rozsudku) dôvodnosťou uplatneného nároku z pohľadu oprávnenosti, resp. neoprávnenosti výdavkov žalobcu, ktoré mu žalovaný odmietol zúčtovať. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že nemal preukázané, že by výdavky zodpovedali bežným cenám na trhu v čase a v mieste ich vzniku. Súd prvej inštancie tiež uzavrel, že nie je možné vychádzať z toho, že vykonaním verejného obstarávania sú automaticky splnené aj podmienky čl. 14 ods. 1 písm. d) VZP, t.j. že podmienky zodpovedajú bežným trhovým cenám v mieste a v čase ich vzniku. Žalobca tak podľa súdu prvej inštancie neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že ním uplatnené výdavky spĺňajú všetky kritéria stanovené v čl. 14 ods. 1 VZP.

44. Napriek odvolaniu podanému zo strany žalobcu, sa odvolací súd ako prvou zaoberal námietkou žalovaného (uvedenou o. i. vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu) týkajúcou sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní o žalobe z dôvodu, že žalobca si žalobou uplatnil zaniknutý nárok na NFP, ktorý mu bol uhradený formou zálohových platieb, teda došlo k solúcii záväzku poskytnúť NFP a žalovaný tak nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného považoval odvolací súd za zásadnú, či už z pohľadu ďalšieho postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu, ako i z pohľadu ďalšieho postupu v konaní a rozhodovania súdu prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že pasívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva, že subjekt – žalovaný je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorej sa v konaní rozhoduje. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. V súvislosti s posudzovaním pasívnej vecnej legitímácie úzko súvisí i posúdenie správnosti zvoleného prostriedku procesného útoku, t.j. či možno zo strany žalobcu žalovať žalovaného na plnenie alebo na určenie práva, resp. určenie právnej skutočnosti.

45. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

46. Podľa § 324 ods. 1 ObZ záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

47. Odvolací súd vo vzťahu k nároku uplatneného žalobou (výrok I. napadnutého rozsudku) považuje za dôležité uviesť, že súd prvej inštancie sa pri zohľadnení zisteného skutkového stavu nezaoberal aplikáciou ustanovenia § 324 ods. 1 ObZ, hoci ho súd v napadnutom rozsudku cituje (ods. 40. odôvodnenia rozsudku) a v nadväznosti na uvedené sa súd prvej inštancie nezaoberal ani posúdením správnosti uplatneného nároku z pohľadu procesnej úpravy, t.j. z pohľadu ustanovenia § 137 CSP. Ustanovenie § 137 CSP obsahuje demonštratívny výpočet druhov žalôb. Kritérium pre určenie konkrétneho druhu žaloby je žalobný návrh (petit). Žalobný návrh predstavuje žiadosť žalobcu, resp. požiadavku na to, čo má súd uviesť vo výroku meritórneho rozhodnutia. Žalobný návrh je obligatórnou náležitosťou žaloby. Pri žalobe na plnenie (§ 137 písm. a) CSP) znie žalobný návrh na zaplatenie

určitej peňažnej sumy, alebo na splnenie inej ako peňažnej povinnosti a právo na plnenie vyplýva z právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Právo uplatňované žalobou na plnenie je právo už existujúce a takouto žalobou sa poskytuje ochrana právu, ktoré bolo porušené, napr. uplatnená pohľadávka je splatná a dlžník je v omeškaní. Vlastnosť rozsudku, ktorým sa žalobe na plnenie vyhovel, je jeho vykonateľnosť (§ 232 ods. 1 CSP) a takýto rozsudok slúži ako exekučný titul. Právna úprava CSP zaviedla legálnu definíciu vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, pričom za vykonateľnosť považuje vlastnosť súdneho rozhodnutia, ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie a po jej uplynutí môže byť vykonaný postupom podľa Exekučného poriadku. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 18.06.2010 uzatvorená Zmluva o NFP. Predmetom Zmluvy o NFP bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi poskytovateľom (žalovaným) a prijímateľom (žalobcom) pri poskytnutí NFP zo strany žalovaného žalobcovi na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenej žiadosti o NFP. V konaní nebolo sporným, že na základe žiadostí o platbu (zálohovú) zo dňa 25.11.2010 a zo dňa 18.11.2011 žalovaný žalobcovi ako zálohové platby spolu vyplatil NFP vo výške 264.715,13 eur. Úhrada týchto záloh je zrejماً aj z predložených výpisov z účtu (čl. 706 a čl. 712 spisu). Následne žalobca požiadal žalovaného o zúčtovanie zálohových platieb (žiadosti zo dňa 28.09.2011 a zo dňa 10.04.2012), pričom podľa žalobcu suma vo výške 75.909,42 eur (80% zo sumy 94.886,78 eur) zostala ako nezúčtované výdavky. Tieto výdavky však považoval žalobca za oprávnené a preukázané a preto sa žalobou domáhal ich zaplatenia žalovaným. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 27.09.2019 (čl. 820 spisu) uvádza, že záloha bola vopred poskytnutá na dopredu bližšie neurčené výdavky s tým, že podľa výpisu z ITMS táto suma nebola uznaná a bola použitá na iné výdavky, ktoré žalovaný uznal neskôr a nie sú predmetom tohto súdneho konania. Výpis z ITMS žalobca pripojil už k žalobe (čl. 104 spisu). Z jeho obsahu vyplýva, že žalobcovi bol formou záloh poskytnutý NFP vo výške 299.104,96 eur, rovnako je z tejto listiny zrejماً, že žalobca žiadal zúčtovať platby vo výške 371.452,32 eur. Na druhej a tretej strane tejto listiny (čl. 104-105 spisu) je rozpis k žiadostiam o zúčtovanie platieb (ŽoP 202 a ŽoP 204) s rozpisom jednotlivých položiek (názov výdavku, číslo účtovného dokladu, nárokovaná suma, oprávnený výdavok, neoprávnený výdavok a pri plusovej hodnote neoprávneného výdavku je uvedená aj poznámka s krátkym popisom dôvodu krátenia). Vzhľadom ku kráteniu oprávnených výdavkov podal žalobca žalobu o zaplatenie sumy 75.909,42 eur a návrh žalobcu v tomto prípade znie: „Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 75.909,42 eur a nahradiť trovy konania pozostávajúce z poplatku za konanie a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.160,84 eur.“ Ako už odvolací súd uviedol, výsledkom konania o žalobe na plnenie je vykonateľný rozsudok, ktorý žalovanému uloží splniť určitú povinnosť v určenej lehote. V danom prípade je tak zrejماً, že ak by súd žalobe žalobcu vyhovel a žalovanému by uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 75.909,42 eur, šlo by o plnenie, ktoré už bolo žalobcovi poskytnuté v rámci zálohových platieb (čl. 706 a čl. 712 spisu). Žalobca túto skutočnosť (poskytnutie žalovanej sumy vo forme zálohových platieb) v konaní ani nenamietal, naopak z vyjadrení žalobcu (čl. 820 spisu) je zrejماً, že predmetnú sumu od žalovaného prijal v rámci zálohových platieb a na uvedenú skutočnosť aj žalovaný opakovane poukazoval vo svojich vyjadreniach počas konania pred súdom prvej inštancie, ako aj vo vyjadrení podanom v odvolacom konaní. A hoci žalobca vo svojich vyjadreniach tvrdil, že poskytnutá záloha bola použitá na iné výdavky, ktoré žalovaný uznal a nie sú predmetom tohto konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal a ani z predloženého výpisu ITMS (čl. 104-105 spisu) nevyplýva, že by záloha bola použitá na iné oprávnené výdavky, resp. že by jej použitie na iné výdavky žalovaný schválil. Je tak zrejماً, že žalobca žiada, aby bol žalovaný zaviazaný na úhradu sumy, ktorá už bola žalobcovi poskytnutá formou zálohy. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol založený Zmluvou o NFP, v zmysle ktorej bol medzi stranami dohodnutý režim zálohových platieb, t.j. žalovaný vopred poskytol žalobcovi finančné prostriedky na realizáciu projektu a následne mal žalobca požiadať o zúčtovanie zálohovej platby NFP a predložiť k žiadosti potrebné doklady. Na základe žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby sa však žalobcovi žiadne finančné prostriedky už neposkytovali. Vzhľadom k uvedenému je zrejماً, že žalobca si uplatnil žalobou nárok na zaplatenie NFP vo výške 75.909,42 eur, ktorý mu už bol poskytnutý formou zálohových platieb. Povinnosť žalovaného poskytnúť žalobcovi NFP tak bola splnená a tento záväzok zanikol splnením (solúciou). Solúcia predstavuje právny úkon, ktorým dlžník, prípadne iná oprávnená osoba s úmyslom plniť dlh poskytuje veriteľovi to, čo je predmetom záväzku, a veriteľ toto plnenie prijíma. Ide teda o dva jednostranné právne úkony dlžníka a veriteľa, ktoré sú od seba závislé a obsahovo zhodné. Zánik záväzku splnením je definovaný v § 324 ObZ, resp. v § 559 OZ. Avšak nie každé splnenie záväzku vedie k takémuto zániku. Na to, aby splnenie záväzku viedlo k jeho zániku, musí byť splnenie záväzku kvalifikované. Musí byť vykonané a) riadne - pokiaľ dlžník poskytne chybné plnenie,

nedôjde k zániku záväzku a b) včas - zánik záväzku má i oneskorené plnenie, avšak len v prípade, že pred jeho uskutočnením záväzok nezanikol iným spôsobom. K zániku záväzku je nevyhnutné, aby predmetné plnenie prebehlo stanoveným (právnym predpisom) alebo dohodnutým (zmluvou) spôsobom, aby sa uskutočnilo na stanovenom, alebo zmluvne dojednanom mieste a samozrejme, aby k nemu došlo v stanovenom alebo dohodnutom čase. V danom prípade v konaní nebolo sporné, že žalobca požiadal o poskytnutie zálohových platieb, ktoré mu boli zo strany žalovaného uhradené. Žalobca počas konania pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní nenamietal, že by mu zálohové platby boli žalovaným poskytnuté chybné, prípadne oneskorene. Rovnako žalobca nenamietal, že by žalovaným poskytnuté plnenie NFP formou zálohových platieb neprijal. Je tak nepochybné, že došlo k zániku záväzku poskytnúť NFP jeho splnením, keďže sú prítomné oba jednostranné právne úkony, tak právny úkon žalovaného, ktorý poskytol plnenie – uhradil NFP žalobcovi formou zálohy, ako aj právny úkon žalobcu, ktorý prijal toto plnenie. Odvolací súd preto dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený žalobou na plnenie je nedôvodný, a to s ohľadom na zánik záväzku žalovaného jeho splnením. Za danej situácie je tak výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu, vecne správny, i keď z iných dôvodov, než uvádzal súd prvej inštancie.

48. Žalobca v podanom odvolaní ďalej uvádzal, že bolo procesnou povinnosťou súdu skúmať dôvodnosť žaloby aj z pohľadu ustanovení o náhrade škody. S uvedenou odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožnil, nakoľko žalobcovi z dôvodu, že suma 75.909,42 eur mu bola uhradená (formou zálohových platieb), nemohol vzniknúť nárok na náhradu škody. Ako už bolo uvedené, právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol založený Zmluvou o NFP, v zmysle ktorej bol medzi stranami dohodnutý režim zálohových platieb, t.j. žalovaný vopred poskytol žalobcovi finančné prostriedky na realizáciu projektu a následne mal žalobca požiadať o zúčtovanie zálohovej platby NFP a predložiť k žiadosti potrebné doklady. Rovnako odvolací súd opätovne uvádza, že na základe žiadosti o zúčtovanie zálohovej platby sa už žalobcovi žiadne finančné prostriedky neposkytovali. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že žalobca doposiaľ nevrátil sumu 75.909,42 eur žalovanému napriek tomu, že žalovaný neschválil predmetnú sumu z dôvodu nepreukázania oprávnenosti výdavkov a keďže žalobcovi doposiaľ škoda nevznikla, nie je daná ani z toho odvodená existencia kauzálného nexusu medzi konaním žalovaného a údajnou škodou žalobcu. Navyše je potrebné uviesť, že žalobca v tomto smere neprodukoval ani žiadne skutkové tvrdenia, ktorými by preukazoval splnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd má za to, že na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, skutkové okolnosti v prejednávanej veci neodôvodňovali nárok uplatnený žalobcom právne kvalifikovať ako nárok na náhradu škody podľa § 373 ObZ (z vykonaného dokazovania nevyplýva splnenie zákonných podmienok tvrdeného zodpovednostného vzťahu – porušenie povinnosti žalovaného, ktorému zákon ukladá možnosť upraviť výšku poskytnutého NFP). Napriek tomu, že súd prvej inštancie nárok žalobcu neposudzoval z pohľadu prípadného nároku na náhradu škody, nie je možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že to zakladá nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie nárok žalobcu posúdil ako nárok z nepomenovanej zmluvy (Zmluvy o NFP) a nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa vysporiadať aj s tým, že nárok žalobcu nie je možné posúdiť ako nárok na náhradu škody. Povinnosťou súdu nie je vysporiadať sa so všetkými tvrdeniami strán sporu, ale má poukázať na tie, ktoré považuje za podstatné z hľadiska svojho rozhodnutia vo veci samej. Takýto postup zo strany súdu prvej inštancie bol dodržaný.

49. Vzhľadom na uvedené, keď žaloba žalobcu je nedôvodná s ohľadom na zánik záväzku žalovaného jeho splnením a z toho plynúcu absenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného a teda aj absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý nie je nositeľom uplatneného práva, odvolací súd uvádza, že je irelevantné ďalej posudzovať závery súdu prvej inštancie ohľadom opodstatnenia postupu žalovaného pri „krátení“ NFP, t.j. či výdavky žalobcu spĺňali kritéria oprávnenosti, nakoľko žalobca s finančnými prostriedkami, ktorých zaplata sa domáha a ktoré vyplývajú zo ŽOP 202 a ŽOP 204, už disponuje. Uvedené tvrdenia o opodstatnenosti nároku žalobcu by boli relevantné pri obrane v spore, kde by žalobca žiadal uvedené finančné prostriedky vrátiť/zaplatiť. Preto i odvolacie námietky týkajúce sa nepreskúmateľnosti záverov súdu prvej inštancie uvádzané na str. 5 – 19 odvolania (záver č. 1 – záver č. 5) sú nedôvodné a irelevantné pre posúdenie žaloby žalobcu. Posúdenie odvolacích námietok žalobcu je tak možné skúmať len vo vzťahu k posúdeniu pohľadávok žalobcu z pohľadu ich spôsobilosti na započítanie, resp. pre posúdenie vo vzťahu k vzájomnej žalobe.

50. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný si v konaní vzájomnou žalobou uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplata sumy 123.918,52 eur s príslušenstvom.

Súd prvej inštancie vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného s poukazom na skutočnosť, že v konaní nebolo sporné, že výška vzájomnou žalobou uplatnenej sumy 123.918,52 eur vychádza z nespоровanej výšky žalovaným poskytnutých zálohových platieb žalobcovi na základe ŽoP 101, 103 a 105 (poskytnuté zálohy 299.104,93 eur) po odpočítaní oprávnených výdavkov financovaných z NFP (oprávnené výdavky 175.186,41 eur). Keďže v rozsahu nepreukázaných oprávnených výdavkov nedošlo k zúčtovaniu poskytnutých zálohových platieb a žalobcovi vznikla na základe Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov povinnosť vrátiť žalovanému nezúčtovanú časť zálohovej platby v lehote 50 dní odo dňa doručenia žiadosti, t.j. odo dňa 23.01.2015, žalobca bol povinný vrátiť žalovanému sumu 123.918,52 eur do 14.03.2015, a to spolu s úrokom z omeškania v zákonom stanovenej výške a s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

51. Ohľadne rozhodnutia o vzájomnej žalobe (výrok II. napadnutého rozsudku), žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že odmietol prihliadnuť na premlčanie nároku žalovaného. S uvedeným tvrdením žalobcu sa odvolací súd nestotožňuje, nakoľko súd prvej inštancie sa námietkou premlčania vznesenou žalobcom riadne zaoberal v odsekoch 57. a 58. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, keď z obsahu spisu a v ňom predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalovaný riadne vyzval žalobcu na vrátenie sumy 123.918,52 eur a výzva bola žalobcovi doručená dňa 23.01.2015 (čl. 2259 spisu). Žalobca bol predmetnou výzvou vyzvaný na vrátenie danej sumy v lehote 50 dní, t.j. do 14.03.2015. Z obsahu spisu vyplýva, že vzájomná žaloba bola podaná dňa 14.11.2019 (čl. 2263 spisu). Súd prvej inštancie v danom prípade správne aplikoval ustanovenie § 404 ods. 1 ObZ, keď oba nároky, tak žalobný nárok ako aj nárok zo vzájomnej žaloby, sú nárokmi z tej istej Zmluvy o NFP zo dňa 18.06.2010. Je tak nepochybné, že sa jedná o súvisiace nároky z jednej zmluvy, čím boli splnené podmienky na spočívanie premlčacej doby v prípade nároku uplatneného vzájomnou žalobou. V ustanovení § 404 ods. 1 ObZ sú osobitne upravené podmienky spočívania premlčacej doby pri protinároku. Ide o situáciu, keď žalovaný uplatňuje žalobou svoj nárok voči žalobcovi už v začatom konaní, ktoré začalo na podnet žalobcu. Žalovaný tým prejavuje vôľu, aby o jeho návrhu bolo rozhodnuté v rámci konania, ktoré bolo začaté na návrh žalobcu (§ 147 CSP). Podmienkou pre aplikáciu § 404 ods. 1 ObZ je súvislosť zmlúv. Táto súvislosť spočíva v tom, že nárok, ako aj protinárok sa vzťahujú na tú istú zmluvu alebo na viaceré zmluvy uzavreté na základe jedného rokovania alebo niekoľkých súvisiacich rokovaní. Ak sú splnené podmienky uvedené v § 404 ods. 1 ObZ, prestáva plynúť premlčacia doba dňom, kedy sa začalo súdne alebo rozhodcovské konanie ohľadom práva, proti ktorému protinárok smeruje. Z uvedeného vyplýva, že uplatnenie protinároku v súdnom alebo v rozhodcovskom konaní má z hľadiska začiatku spočívania premlčacej doby spätný účinok. To znamená, že premlčacia doba pre uplatnený protinárok prestáva plynúť dňom začatia súdneho alebo rozhodcovského konania týkajúceho sa práva, proti ktorému protinárok smeruje. Je irelevantné, že v čase začatia súdneho konania ešte premlčacia doba nezačala plynúť. V danom prípade tak síce žalovaný mohol svoj nárok voči žalobcovi prvýkrát uplatniť márnym uplynutím lehoty na vrátenie sumy 123.918,52 eur, ktorá uplynula dňa 14.03.2015, avšak s ohľadom na ustanovenie § 404 ods. 1 ObZ premlčacia doba pre tento nárok spočívala. Začiatok plynutia premlčacej doby pre nárok žalovaného je daný objektívnou právnou skutočnosťou, t.j. časovým momentom, kedy sa mal záväzok splniť – moment splatnosti dlhu. Táto právna skutočnosť nastala dňom 14.03.2015 (50-tým dňom od doručenia Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov žalobcovi). Premlčacia doba pri záväzkoch charakteru „dare“ (niečo dať), začína plynúť odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti dlhu a prvým dňom, kedy sa právo mohlo uplatniť na súde, je v tomto prípade 15.03.2015. Premlčacia doba za normálnych okolností plynie od udalosti, od ktorej sa počíta a končí sa posledným dňom premlčacej doby. To však neplatí vždy a môžu nastať situácie, kedy premlčacia doba nezačne plynúť vôbec (neplynutie premlčacej doby), plynutie doterajšej premlčacej doby sa pretrhne a začne plynúť celková nová premlčacia doba (pretrhnutie premlčacej doby) alebo plynutie premlčacej doby sa preruší a po odpadnutí právnej prekážky pokračuje v plynutí ďalej (spočívanie premlčacej doby). V prípade nároku uplatneného vzájomnou žalobou je tak začiatkom plynutia premlčacej doby deň 15.03.2015, avšak s ohľadom na ustanovenie § 404 ods. 1 ObZ, podľa ktorého dochádza akoby k spätnému plynutiu premlčacej doby, pre tento nárok žalovaného začala premlčacia doba spočívať už jeho uplatnením na súde, keďže je nepochybné, že nemohlo spočívať už dňom uplatnenia nároku žalobcom, keďže v danom čase pre nárok žalovaného ešte nenastalo začatie plynutia premlčacej doby. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že na danú vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 404 ods. 2 ObZ, nakoľko uvedené ustanovenie sa použije iba pri uplatnení práva, kde nie je daná súvislosť zmlúv, resp. sa nejedná o nároky z jednej zmluvy, t.j. ustanovenie § 404 ods. 2 ObZ sa neuplatní v prípade, ak bude daná súvislosť zmlúv, t.j. ak je formou protinároku uplatnený nárok z tej istej zmluvy, alebo ak sa jedná o viaceré zmluvy uzavreté na základe jedného rokovania alebo

niekoľkých súvisiacich rokovaní. Ustanovenie § 404 ods. 2 ObZ je tak možné aplikovať iba v prípade, ak nie je možné aplikovať ustanovenie § 404 ods. 1 ObZ, čo nie je tento prípad, keďže v danom prípade je protinárkom nárok z jednej a tej istej zmluvy, a to zo Zmluvy o NFP a tento spadá do režimu upraveného ustanovením § 404 ods. 1 ObZ. Podaním vzájomnej žaloby dňa 14.11.2019 tak žalovaný uplatnil svoj nepremlčaný nárok. Odvolací súd zároveň uvádza, že aj napriek žalobcom vznesenej námietky premlčania, bolo možné právo žalovaného priznať aj s ohľadom na § 388 ods. 1 ObZ, podľa ktorého premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby, keďže toto ustanovenie hovorí o premlčaní práva na plnenie, avšak ako už bolo uvedené, v tomto prípade premlčacia doba pre nárok žalovaného neplynula. V prípade posúdenia námietky premlčania sa preto odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že protinárrok nie je možné stotožňovať so vzájomnou žalobou, práve naopak, odvolací súd uvádza, že vzájomnou žalobou je možné uplatniť si protinárrok (pohľadávku protistrany). Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že nie je možné aplikovať ani ustanovenie § 388 ods. 2 ObZ, ktoré upravuje možnosť uplatniť premlčaný nárok, avšak iba v prípade obrany alebo pri započítaní, pretože v danom prípade si žalovaný uplatnil svoj protinárrok vo forme vzájomnej žaloby.

52. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu v súvislosti s kompenzačnou námietkou, je potrebné uviesť, že na jej správne vyhodnotenie bolo nevyhnutné skúmať existenciu samotných pohľadávok, ktoré žalobca navrhol započítať a ktoré vyplývajú zo žiadostí o poskytnutie platby ŽOP 206 a ŽOP 609. Týmto spôsobom žalobca žiadal započítať nezaplatené výdavky z uvedených ŽOP, ktoré žalobcovi neboli zaplatené vo výške 147.597,45 eur a ktoré žiadal započítať voči nároku žalovaného zo vzájomnej žaloby. Súd prvej inštancie preto pristúpil k posudzovaniu výdavkov žalobcu zo ŽOP 206 a ŽOP 609, ktoré žalobca považoval za oprávnené, hoci ich žalovaný vyhodnotil ako neoprávnené. Súd prvej inštancie prijal záver, že žalobca nepreukázal, že by tieto výdavky spĺňali podmienky čl. 14 ods. 1 písm. d) VZP, teda neboli oprávnené v celej uplatnenej výške. Súd prvej inštancie ďalej prijal záver, že výdavky nespĺňajú ani požiadavky podľa čl. 14 ods. 1 písm. c) VZP. Súd prvej inštancie na posúdenie oprávnenosti výdavkov správne použil Usmernenie v znení jeho aktualizácii, kedy boli výdavky vynaložené.

53. V prípade kompenzačnej námietky odvolací súd považuje za podstatné uviesť, že v prípade žiadosti ŽOP 206 ide o žiadosť, ktorá bola v režime tzv. zálohových platieb, t.j. žalovaný ako poskytovateľ NFP žalobcovi najskôr uhradil zálohu vo výške 96.612,58 eur a až následne posudzoval žalobcom uplatnené výdavky v žiadosti ŽOP 206 a určil, v akej výške ich považuje za oprávnené. V tomto prípade poskytovateľ NFP určil, že oprávnenosť výdavkov zo žiadosti ŽOP 206 je v sume 40.316,70 eur. Uvedené je zrejme zo záznamu o administratívnej kontrole (čl. 2253 spisu). Žalobca si v prípade ŽOP 206 na zápočet uplatnil sumu 42.767,77 eur, ktorá mu však už bola uhradená vo forme zálohovej platby. Z uvedeného dôvodu tak aj v tomto prípade platí (rovnako ako v prípade žalobného nároku), že nárok žalobcu zo ŽOP 206, ktorý žiada započítať na pohľadávku žalovaného uplatnenú vzájomnou žalobou, zanikol jeho splnením, uhradením zálohovej platby (solúciou). Preto je kompenzačná námietka v prípade nároku zo ŽOP 206 uplatnená nedôvodne.

54. V ďalšom sa preto odvolací súd zaoberal už len dôvodnosťou odvolacích dôvodov vo vzťahu k pohľadávke žalobcu vyplývajúcej zo žiadosti ŽOP 609, ktorá bola podľa tvrdení žalobcu spôsobilá na započítanie voči pohľadávke žalovaného a vo vzťahu k samotnej pohľadávke žalovaného, ktorá je predmetom vzájomnej žaloby.

55. Odvolací súd ďalej uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie ohľadne právneho posúdenia Zmluvy o NFP uzavretej medzi stranami sporu, ktorú súd prvej inštancie správne posúdil ako nepomenovanú zmluvu uzavretú podľa § 269 ods. 2 ObZ. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na bod 1.3 Zmluvy o NFP, podľa ktorého žalobca a žalovaný Zmluvu o NFP uzatvorili v zmysle § 269 ods. 2 ObZ, v zmysle § 15 ods. 1 ZoPP a v zmysle § 20 ods. 2 ZoRP. Súd prvej inštancie správne zistil, že na základe Zmluvy o NFP sa žalobcovi ako prijímateľovi poskytovali finančné prostriedky z verejných zdrojov, a to z rozpočtu Európskej únie, ako aj z rozpočtu SR, na vopred stanovený účel, bez adekvátnej protihodnoty od žalobcu ako prijímateľa. Na kontrolu a audit použitia týchto finančných prostriedkov, ukladanie a vymáhanie sankcií za porušenie finančnej disciplíny sa vzťahoval režim upravený v právnych predpisoch EÚ a SR (najmä ZoPP, ZoRP a zákon č. 502/2011 Z. z. o finančnej kontrole a verejnom audite). S poukazom na uvedené súd prvej inštancie prijal správny záver, že vzhľadom na povahu subjektu, ktorý je poskytovateľom príspevku – žalovaného, ktorý je orgánom verejnej moci, vzhľadom na

skutočnosť, že NFP je poskytovaný z verejných zdrojov a vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu, ktorá sa aplikuje pri posudzovaní práv a povinností zmluvných strán a ktorá má povahu verejnoprávnej úpravy, je právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným Zmluvou o NFP vzťahom súkromnoprávnym s prvkami verejnoprávnej povahy.

56. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd sa zaoberal tiež námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie použil Usmernenie v nesprávnej aktualizácii (podľa žalobcu mala byť použitá aktualizácia č. 5). Súd prvej inštancie v ods. 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku s poukazom na čl. 5.32 Zmluvy o NFP, v zmysle ktorého schválením výdavku v rozpočte nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií, prijal záver, že takéto znenie uvedeného zmluvného ustanovenia predstavuje zmluvný základ pre to, aby sa predmetné Usmernenie používalo v aktualizácii, kedy boli výdavky vynaložené v konkrétnom čase. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že podpisom Zmluvy o NFP sa Usmernenie stalo pre žalobcu záväzným, a to vždy v znení príslušnej aktualizácie v čase vynaloženia konkrétnych výdavkov na aktivity projektu. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje aj odvolací súd, pričom tento záver prijal už aj Najvyšší súd SR sp. zn. 2Obdo/36/2023 zo dňa 30.11.2023, z ktorého je zrejmé, že z obsahu článku čl. 5 bod 5.32 Zmluvy o NFP nepochybne vyplýva požiadavka preukazovania oprávnenosti výdavkov vynaložených v konkrétnom čase vždy podľa aktuálneho Usmernenia (RO č. N3/2007) a táto je založená dohodou zmluvných (sporových) strán. Je potrebné vziať do úvahy aj čl. 5 bod 5.3 Zmluvy o NFP, podľa ktorého sa strany dohodli, že v prípade každej zmeny právnej úpravy a dokumentov, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje platí, že právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa spravujú ich účinným znením; vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa však posudzujú podľa doterajšieho znenia, ak nebude ustanovené inak. Navyiac i z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/21/2022 jednoznačne vyplýva, že ak by zmluvné strany chceli, aby sa použila len aktualizácia Usmernenia č. N3/2007 platná a účinná v čase uzatvorenia zmluvy o NFP, tak by si v zmluve dohodli konkrétne číslo aktualizácie, a nebolo by tam uvedené znenie „v zmysle neskorších aktualizácií“. Toto zmluvné dojednanie upravuje na základe zmluvnej vôle zmluvných strán základ k tomu, aby sa súčasťou zmluvy o NFP stali i aktualizácie označených dokumentov, a teda i Usmernenia RO č. N3/2007. Nie je neobvyklé, že zmluva odkazuje aj na iné existujúce listiny ako prílohy k zmluve, doplnky, usmernenia, všeobecné podmienky, ktoré sa stávajú súčasťou zmluvy jej uzatretím, pričom nie je vylúčené dohodnúť aj ich aktualizácie v priebehu zmluvného vzťahu. Usmernenie RO č. N3/2007 patrí medzi dokumenty, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje v bode 2.3., kde sa poskytovateľ zaväzuje poskytnúť NFP v súlade so Zmluvou a všetkými dokumentmi, na ktoré Zmluva odkazuje. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/111/2017 (dovolenie žalobcu odmietnuté uznesením NS SR sp. zn. 2Obdo/28/2021), podľa ktorého je neprijateľná domnienka, že každá aktualizácia musí byť schválená zmluvnými stranami. Na jednej strane aktualizácia nie je dvojstranný právny úkon a z jej preambuly je zrejmé, že sa vydáva za účelom aktualizácie cien, resp. doplnenia výdavkov, na strane druhej podmienenie jej účinnosti súhlasom prijímateľa platby by zhoršilo, resp. zneistilo efektívnu kontrolu v danom procese. Žalobca súhlasil s takto nastavenými podmienkami zmluvy, vrátane podmienok a kritérií posudzovania oprávnenosti výdavkov vynaložených v rámci projektu. V čl. 5 bod 5.32 Zmluvy o NFP je tak vyjadrené, že v prípade Usmernenia ide o dokument, na ktorý zmluva odkazuje ako „v znení aktualizácií“. Požiadavka preukazovania oprávnenosti výdavkov vynaložených v konkrétnom čase vždy podľa aktuálneho Usmernenia je teda založená dohodou zmluvných strán, čo jednoznačne z obsahu článku čl. 5 bod 5.32 Zmluvy o NFP vyplýva. O potvrdení znalosti obsahu zmluvy svedčí aj ustanovenie bodu 6.10 zmluvy, kde zmluvné strany prehlasujú, že obsahu a právnym účinkom zmluvy porozumeli a ich zmluvné prejavy sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné. S vedomím o takomto obsahu Zmluvy o NFP strany do zmluvného vzťahu vstupovali. Nie je preto možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že Usmernenie bolo potrebné aplikovať v znení jeho aktualizácie č. 5, ktorá bola platná a účinná v čase Výzvy na predkladanie žiadosti o NFP, ktorá bola vyhlásená dňa 04.05.2010 a v čase podania Žiadosti o NFP žalobcom (10.05.2010) a nie v zmysle neskorších aktualizácií Usmernenia. Nakoľko sa strany dohodli, že v prípade každej zmeny právnej úpravy a dokumentov, na ktoré Zmluva o NFP odkazuje platí, že právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa spravujú ich účinným znením; vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zmeny sa však posudzujú podľa doterajšieho znenia, ak nebude ustanovené inak, je podľa odvolacieho súdu žiadúce, aby oprávnenosť výdavkov, na ktoré žalobca prostriedky príspevku v danom čase použil, preukazoval žalobca podľa aktuálnej úpravy reflektujúcej vývoj na trhu vrátane vývoja cien v priebehu trvania

zmluvného vzťahu. Napriek tomu, že súd prvej inštancie číselným označením už konkrétnu aktualizáciu nešpecifikoval, je nepochybné, že správne konštatoval, že Usmernenie je potrebné aplikovať v príslušnej aktualizácii v čase vynaloženia konkrétnych výdavkov. Na pojednávaní dňa 03.07.2015 (čl. 305 spisu) žalovaný uviedol, že v čase kontroly žiadosti žalobcu platila aktualizácia č. 11 a počas konania vo svojich vyjadreniach uvádzal, že v danom prípade je potrebné aplikovať Usmernenie v aktualizácii č. 11, t.j. v aktualizácii, ktorá už obsahovala pre jednotlivé výdavky limity a ktorá nadobudla platnosť dňa 27.04.2012 a účinnosť dňa 01.05.2012 (čl. 185 spisu). S týmto tvrdením žalovaného sa však odvolací súd nestotožnil, nakoľko z jednotlivých listín predložených v spise je zrejmé, že výdavky, ktoré žalobca uplatnil žiadosťou o platbu ŽOP 609, t.j. žiadosťou, ktorá sa týka kompenzačnej námietky voči nároku uplatneného vzájomnou žalobou, je z jednotlivých listín predložených v spise zrejmé, že výdavky, ktoré žalobca uplatnil žiadosťou o platbu ŽoP 609, sa týkali výdavkov vzniknutých v rokoch 2011 a 2012 a uhradené boli postupne v rokoch 2011, 2012, resp. 2015. Zo žiadosti ŽoP 609 (čl. 3390 spisu) je zrejmé, že bola vystavená dňa 25.01.2016 a jej prílohami boli doklady za výdavky z obdobia rokov 2011 a 2012 (aj po 01.05.2012). V prípade za ŽoP 609 sa tak aplikuje Usmernenie v aktualizácii č. 10 (za výdavky do 30.04.2012), a Usmernenie v aktualizácii č. 11, resp. č. 17 (na výdavky po 01.05.2012), v zmysle ktorého sú však výdavky posudzované na základe Usmernenia v znení aktualizácie č. 10. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva aj zo záznamu administratívnej kontroly k ŽOP 609 (čl. 3207 spisu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie správne určil, že Usmernenie, ktoré sa má použiť na posúdenie oprávnenosti jednotlivých výdavkov, je Usmernenie v aktualizácii, kedy boli výdavky vynaložené v konkrétnom čase a posúdenie oprávnenosti jednotlivých výdavkov potom musí zodpovedať aktualizácii podľa času vynaloženia jednotlivých výdavkov. Námietka žalobcu, že bolo potrebné použiť Usmernenie v aktualizácii č. 5 je tak v celom rozsahu nedôvodná, pričom neuvedenie konkrétneho čísla aktualizácie Usmernenia súdom prvej inštancie nespôsobuje vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, keďže z Usmernenia v jeho aktualizáciách vyplývajú podmienky možnosti prieskumu oprávnenosti výdavkov.

57. Odvolací súd ďalej uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že oprávnenosť výdavkov preukazuje žalobca, teda aj v prípade vzájomnej žaloby. Súdom prvej inštancie sa pri posudzovaní otázky oprávnenosti všetkých uplatnených výdavkov správne zaoberal tým, či tieto preukázal práve žalobca. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dôkazná povinnosť žalobcu vyplýva priamo z bodu 5.32 Zmluvy o poskytnutí NFP, podľa ktorého schválením výdavku v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. Požiadavka preukazovania oprávnenosti výdavkov vynaložených v konkrétnom čase vždy podľa aktuálneho Usmernenia (RO č. N3/2007) žalobcom, je tak založená dohodou zmluvných (sporových) strán, čo nepochybne vyplýva z obsahu uvedeného čl. 5 bod 5.32 Zmluvy o NFP. V bode 3.2 Zmluvy o poskytnutí NFP sa poskytovateľ zaväzuje, že poskytne prijímateľovi konečnú sumu nenávratného finančného príspevku vo výške 80% zo schválených oprávnených výdavkov. To znamená, že uvedená čiastka je maximálna výška NFP, avšak nie je to suma, ktorá musí byť prijímateľovi, teda žalobcovi aj zaplatená, resp. na ktorú vznikne prijímateľovi nárok. Žalobca teda nemohol ani nemôže automaticky očakávať preplatenie celého nenávratného finančného príspevku. Podľa čl. 16 bod 4.15 VZP k zmluve o NFP vznikne žalobcovi nárok na platbu iba v prípade, ak podá úplnú a správnu žiadosť o platbu, a to až v momente schválenia žiadosti o platbu žalovaným. Je tak nepochybné, že dôkazné bremeno vo vzťahu k preukazovaniu oprávnenosti výdavkov zaťažuje v danom spore žalobcu, a to tak v prípade žaloby ako aj v prípade vzájomnej žaloby. V prípade vzájomnej žaloby sa nejedná o prenesenie dôkazného bremena, ale zo strany žalobcu o splnenie jeho zmluvnej povinnosti. Odvolací súd zároveň uvádza, že žalovaný má zákonnú povinnosť kontrolovať hospodárnosť výdavkov, ktorá mu vyplýva z § 24b ods. 2 písm. c) ZoPP. Zmluva o NFP oprávňovala žalovaného na posúdenie oprávnenosti výdavkov, pričom do jeho autonómie danej prejavom vôle zmluvných strán bolo dané rozhodovanie o výške. Legitímna forma takéhoto určenia je kontrolou, ktorá bola taktiež presne definovaná. Nárok prijímateľa na vyplatenie alebo uznanie príslušnej platby vzniká len v rozsahu v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavku. To znamená, že poskytovateľ po obdržaní žiadosti o platbu s príslušnými dokladmi je oprávnený v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok preskúmať jej oprávnenosť. Oprávnenie žalovaného neuznať výdavky nevyplýva len zo Zmluvy o NFP, ale aj z § 7 ods. 6 ZoPP: „riadiaci orgán je oprávnený pozastaviť, zamietnuť alebo upraviť výšku platby pre projekt alebo jeho časť, ak zistí nedostatky v postupe prijímateľa a partnera pri realizácii pomoci a podpory.“ Schválením výdavkov v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle Usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. Ako už

bolo uvedené, ide o dokument, na ktorý zmluva odkazuje ako „v znení aktualizácií“. Relevantné teda je, že žalobca ako žiadateľ o nenávratný finančný príspevok s takto nastavenými podmienkami oprávnenosti výdavkov a spôsobu ich posudzovania po formálnej i obsahovej stránke primárne poskytovateľom a výslovne s podmienkou jeho rozhodnutia o oprávnenosti výdavkov, uzavretím zmluvy súhlasil. Ak by aj Usmernenie N3/2007 neexistovalo, tak žalobca mal povinnosť preukázať, že ceny zodpovedali cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku (čl. 14 bod 1 VZP) a žalovaný by bol oprávnený krátiť výdavky prijímateľa (žalobcu), pričom nárok na poskytnutie NFP vzniká len v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodne o oprávnenosti výdavkov, pričom sa vyžaduje tiež schválenie súhrnnej žiadosti o platbu certifikačným orgánom (čl. 16 bod 7.5 VZP). Je tak zrejmé, že to bol žalobca, kto bol povinný oprávnenosť výdavkov preukazovať a že výdavky mali byť posudzované aj s ohľadom na Usmernenie v znení jeho aktualizácie v čase vynaloženia konkrétnych výdavkov na aktivity projektu. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie bezdôvodne preniesol dôkazné bremeno na žalobcu, je tak nedôvodná.

58. Námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy skutočnosť, že rozpočet projektu bol dopredu odsúhlasený a bol prílohou Zmluvy o NFP, je podľa odvolacieho súdu rovnako nedôvodná, keďže v zmysle čl. 5 bod 5.32 Zmluvy o NFP schválením výdavku v rozpočte projektu nevzniká prijímateľovi automaticky nárok na uhradenie výdavku, ak nepreukáže oprávnenosť výdavku v zmysle usmernenia RO č. N3/2007 k oprávnenosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií. Samotné odsúhlasenie rozpočtu teda nie je postačujúce pre vznik nároku na uhradenie výdavkov vynaložených žalobcom.

59. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo nepoužil Programový manuál pri určení, ktorá aktualizácia Usmernenia sa má použiť a v dôsledku toho krátil výdavky podľa nesprávneho Usmernenia. Žalobca poukázal na to, že podľa článku 1.1.2.6 Programového manuálu pre operačný program Zamestnanosť a sociálna inklúzia verzia číslo 2.5 (ďalej len „Programový manuál“), podrobnejšie ustanovenia o oprávnených a neoprávnených výdavkoch sú stanovené riadiacim orgánom OP ZaSI osobitným metodickým usmernením RO k oprávnenosti výdavkov v aktuálnom platnom znení k dátumu vyhlásenia výzvy (predmetné usmernenie bude v aktuálnom znení prílohou výzvy), v prípade národného resp. pilotného projektu k dátumu jeho doručenia riadiacemu orgánu. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že na Programový manuál Zmluva o NFP vo svojich ustanoveniach (čl. 6 bod 6.2) neodkazovala, avšak odvolací súd uvádza, že podľa čl. 5 bod 5.20 Zmluvy o NFP sa vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán budú spravovať okrem dokumentov uvedených vo VZP aj pokynmi vydanými poskytovateľom. Takýmto pokynom je podľa odvolacieho súdu aj Programový manuál. Napriek tomu, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, či Programový manuál použil, je nutné uviesť, že aj v prípade použitia Programového manuálu je nutné vychádzať z celého znenia odkazovaného bodu 1.1.2.6 tohto manuálu, teda prihliadať aj na to, že pre zohľadnenie špecifik dosiahnutia cieľov výzvy, resp. konkrétneho národného/pilotného projektu, mohol RO/SORO oprávnenosť výdavkov upraviť, napr. obmedziť, stanoviť limity výdavkov, bližšie tieto špecifikovať; uvedené ustanovenie potom umožnilo riadiacemu orgánu oprávnenosť výdavkov projektu obmedziť, dokonca stanoviť i limity, a to i v priebehu zmluvného vzťahu. Preto úvaha žalobcu o potrebe aplikácie Usmernenia RO č. N3/2007 v znení účinnom v čase vyhlásenia výzvy na predkladanie žiadostí o NFP, odkazom na Programový manuál, je síce správna, ale s ohľadom na druhú vetu bodu 1.1.2.6 je nepochybné, že poskytovateľ NFP bol oprávnený výdavky obmedziť, dokonca stanoviť i limity, a to i v priebehu zmluvného vzťahu.

60. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevysvetlil, čo je to bežná trhová cena. Odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že súd prvej inštancie nie je subjektom, ktorý má špecifikovať, čo je pre jednotlivé obdobia bežnou trhovou cenou. Práve naopak, žalobca je tým, kto mal povinnosť súdu preukázať, že ním uplatnené ceny výdavkov zodpovedajú bežnej trhovej cene. Žalobca dobrovoľne uzatvoril Zmluvu o NFP, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj VZP. Žalobcovi tak bol známy obsah VZP, s ktorými súhlasil a v ktorých sa v čl. 14 ods. 1 písm. d) definujú oprávnené výdavky aj tým, že ide o výdavky, ktoré zodpovedajú cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. Ak teda žalovaný ako poskytovateľ NFP časť výdavkov žalobcu neuznal a následne v konaní tvrdil, že tieto výdavky nezodpovedajú cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku a predkladal dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia, bolo na žalobcovi, aby v rámci jeho procesných práv uviedol také tvrdenia a tieto podložil takými dôkazmi, ktoré by preukazovali, že žalobcom uplatnené výdavky sú výdavkami, ktoré v čase ich vzniku zodpovedali cenám bežným na trhu.

61. V prípade námietky žalobcu, že výdavky boli krátené na základe Usmernenia RO č. N3/2007, teda nie z dôvodu, že by nezodpovedali bežným trhovým cenám, odvolací súd uvádza, že prijímateľovi NFP musia byť známe dôvody zamietnutia NFP, aby sa s nimi vedel vysporiadať a na ne reagovať. V tomto prípade je zrejmé, že žalovaný vykonal administratívnu kontrolu, v rámci ktorej určil, že časť výdavkov predstavuje neoprávnené výdavky. Ako vyplýva zo Záznamu o administratívnej kontrole (čl. 3207 spisu), ku kráteniu výdavkov došlo z viacerých dôvodov, napr. činnosti nespádajú do pracovnej náplne finančného manažéra, neoprávnené účtovaný čas, absencia vysvetlenia aké podklady boli vypracované, prekročenie pomeru priamych a nepriamych výdavkov, neprimeraný čas kontroly zálohovej platby, hodnoty hodinovej sadzby pri jednotlivých činnostiach, neprimeraný počet hodín činnosti ekonóma, či z dôvodov uplatnenia Usmernenia č. N3/2007. Zmluvné strany komunikovali prostredníctvom ITMS systému, v ktorom žalobca vedel sledovať celý proces čerpania NFP. Podľa čl. 4.6 Príručky pre prijímateľa (čl. 180 spisu) ITMS – je IT monitorovací systém pre štrukturálne fondy, ktorý slúži na komplexné sledovanie priebehu realizácie projektov a stavu čerpania prostriedkov na úrovni jednotlivých ŠF, operačných programov, prioritných osí, opatrení a projektov. Podľa čl. 1.2 Príručky pre prijímateľa (čl. 142 spisu), môže získať každý žiadateľ prístup do ITMS prostredníctvom portálu <http://VA..> V Zmluve o NFP bol uvedený kód ITMS určený žalobcovi, ktorý bol vygenerovaný pri vytvorení projektu zo žiadosti o NFP po zaevidovaní Zmluvy o NFP a prostredníctvom ktorého mal žalobca zabezpečený prístup k informáciám o stave čerpania NFP, resp. o dôvodoch neschválenia jednotlivých ŽOP. Bol to práve žalobca, kto v rámci listinných dôkazov predložil aj výpis z tohto portálu (čl. 104-105) a zároveň aj záznamy o administratívnych kontrolách k jednotlivým žiadostiam o platby. Je tak nepochybné, že žalobcovi boli zrejmé dôvody posúdenia výdavkov za neoprávnené, a to minimálne v rozsahu, v akom boli uvedené na portáli ITMS, kde boli zverejnené záznamy z výsledkov administratívnej kontroly (ZAK) Ak žalovaný zároveň počas konania tvrdil, že v prípade výdavkov posudzoval hospodárnosť, efektívnosť, účelnosť a účinnosť výdavku, na takéto posúdenie bol oprávnený v zmysle jednotlivých dokumentov (Usmernenie N3/2007, VZP, Príručka pre prijímateľa).

62. Odvolací súd sa ďalej zaoberal námietkou žalobcu, že nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie aplikoval právne predpisy účinné v roku 2017 a nie účinné dňa 10.05.2010 (t.j. dňom podania žiadosti o poskytnutie NFP – pozn. odvolacieho súdu), pričom z ods. 30 podaného odvolania je zrejmé, že nesprávne právne posúdenie žalobca viaže k ustanoveniu § 24 ods. 1 ZoPP. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že jednotlivé ustanovenia ZoPP boli uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bez označenia použitej aktualizácie, t.j. z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, v akej časovej verzii súd prvej inštancie jednotlivé ustanovenia ZoPP použil, keďže súd prvej inštancie zároveň neuviedol žiadne prechodné ustanovenia, z ktorých by bolo možné použitú časovú verziu zistiť. Táto skutočnosť však nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Je pravdou, že v prípade ustanovenia § 24 ods. 1 ZoPP došlo k zmene, avšak táto skutočnosť nespôsobila nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v podanom odvolaní uvádza, že zásadný rozdiel bol v tom, že podľa § 24 ods. 1 ZoPP účinného v čase uzatvorenia zmluvy nemohol žalovaný žiadať vrátiť NFP, ak neexistuje rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie o porušení pravidiel verejného obstarávania. Podľa § 24 ods. 1 ZoPP účinného v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP platilo, že prijímateľ je povinný vrátiť príspevok alebo jeho časť podľa osobitného predpisu 54) za podmienok a spôsobom uvedenými v zmluve alebo v rozhodnutí o schválení žiadosti podľa § 12 ods. 1. Ak suma príspevku alebo jeho časti, ktorá sa má vrátiť, nepresiahne 5 eur a súčasne nedošlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa osobitného predpisu, 55) tento príspevok alebo jeho časť sa neuplatňuje a nevymáha. Poznámka 54) odkazuje na ZoRP. Podľa § 24 ods. 1 ZoPP v znení účinnom od 01.06.2017 platilo, že ak má prijímateľ povinnosť vrátiť príspevok alebo jeho časť, vysporiadanie finančných vzťahov sa vykoná podľa § 27 až 28a a za podmienok a spôsobom uvedeným v zmluve alebo v rozhodnutí o schválení žiadosti podľa § 12 ods. 1. Ak suma príspevku alebo jeho časti, ktorá sa má vrátiť, nepresiahne 40 eur tento príspevok alebo jeho časť riadiaci orgán neuplatňuje a nevymáha. Je tak zrejmé, že ani jedna z uvedených verzii ustanovenia § 24 ods. 1 ZoPP nevyžadovala rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie ako podmienku pre vrátenie NFP tak, ako sa to snaží prezentovať žalobca. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je zrejmé, že súd prvej inštancie ustanovenie § 24 ods. 1 ZoPP v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza v nesprávnom novelizovanom znení, konkrétne v znení, ktoré bolo platné a účinné v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Nakoľko sa v prípade ZoPP jedná o hmotnoprávny predpis a žiadne z prechodných ustanovení ZoPP neumožňuje retroaktívne použitie zmeneného § 24 ods. 1 ZoPP aj na vzťahy vzniknuté pred jeho prijatím, bolo na danú vec potrebné aplikovať ustanovenie § 24 ods. 1 ZoPP v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP. Napriek tomu, že súd prvej inštancie predmetné

ustanovenie § 24 ods. 1 ZoPP neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v správnej časovej verzii, nespôsobuje táto skutočnosť vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

63. Žalobca v podanom odvolaní namietal tiež záver súdu prvej inštancie o nesplnení kritérií v čl. 14 VZP. Odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že súd prvej inštancie v danom prípade nešiel nad rámec vyjadrení strán sporu a nimi uvádzaných dôvodov, keďže žalovaný vo vyjadrení k podanej žalobe namietal nesplnenie podmienok podľa čl. 14 VZP. Žalobca v súvislosti s touto námietkou zároveň tvrdil, že pri kreovaní ceny postupoval v zmysle výsledkov verejného obstarávania, ktoré vykonal na základe požiadavky žalovaného. Odvolací súd k tomuto tvrdeniu žalobcu uvádza, že je pravdou, že verejné obstarávanie bolo jednou z podmienok kreovania ceny za služby a tovary, avšak je potrebné uviesť aj to, že nešlo o jedinú požiadavku kladenú na spôsob stanovenia ceny ako správne uviedol aj súd prvej inštancie. Ďalšie požiadavky a podmienky určovali tak Zmluva o NFP, ako aj ďalšie dokumenty, na ktoré zmluva odkazovala (Usmernenie, VZP, Príručka), ale aj pokyny žalovaného ako poskytovateľa NFP (Programový manuál).

64. Žalobca namietal zároveň štruktúru rozsudku, keď podľa žalobcu rozsudok síce obsahuje 39 strán, ale závery súdu sú obmedzené iba na 5 odsekov. Odvolací súd len v krátkosti uvádza, že nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že odôvodnenie rozsudku je obmedzené iba na päť odsekov. Nakoľko v tomto prípade štruktúra rozsudku zodpovedá zákonným požiadavkám na obsah a náležitosti rozsudku, je bez právneho významu, aká je dĺžka odôvodnenia oproti celému rozsahu rozsudku.

65. Ako vyplýva z obsahu spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, žalobca žiadal voči nároku žalovaného zo vzájomnej žaloby započítať svoj nárok (neuznané výdavky zo ŽOP 206 a ŽOP 609). V prípade nároku zo ŽOP 206, tento zanikol solúciou a nie je možné použiť tento nárok na započítanie voči vzájomnej žalobe. V prípade nároku zo ŽOP 609 s ohľadom na dôkaznú povinnosť, ktorú mal žalobca, bol tento povinný oprávnenosť týchto výdavkov preukázať. Z vyjadrenia k vzájomnej žalobe (čl. 3319-3331 spisu) je zrejmé, že žalobca oprávnenosť jednotlivých výdavkov odôvodnil všeobecne tým, že žalovaný svojvoľne obmedzil výšku aktivít s odvolaním sa na Usmernenie č. N3/2007, hoci aktivity/školenia boli realizované v zmysle schváleného harmonogramu v Zmluve o NFP, boli v súlade s Výzvou na predkladanie žiadosti o NFP, boli v súlade s Usmernením v znení jeho aktualizácie platnej a účinnej ku dňu vyhlásenia Výzvy na predkladanie žiadosti o NFP, žalobca predložil účtovné doklady týkajúce sa realizovaných aktivít, výdavky boli vynaložené na osoby, ktoré sa zúčastnili aktivít/školení, aktivity/školenia boli realizované po zrealizovaní verejného obstarávania a toto verejné obstarávanie skontroloval a odsúhlasil žalovaný, dodatočné služby neboli realizované, aktivity/školenia boli realizované v súlade so Zmluvou o NFP a právnymi predpismi a všetky výdavky boli riadne zaokrúhlené. Odvolací súd vzhľadom na uvedené uvádza, že žalobca ohľadne nároku, o ktorom tvrdil, že je spôsobilý na započítanie, neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné pristúpiť k posudzovaniu oprávnenosti jednotlivých výdavkov, ktoré žalovaný žalobcovi neuznal zo ŽOP 609 a obmedzil sa iba na všeobecné opísanie toho, čo výdavky spĺňajú, pričom neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že sa v podstate jedná o vypísanie podmienok čl. 14 VZP (čl. 68-69 spisu), v ktorom sa uvádza, čo sa myslí oprávnenými výdavkami. Žalobca tak oprávnenosť výdavkov odôvodnil iba všeobecne a neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia. Žalobca zároveň nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by oprávnenosť jeho výdavkov preukazovali. Predložené účtovné doklady, ktoré evidenčne potvrdzujú realizáciu jednotlivých aktivít/školení, ich fakturáciu, či ich uhradenie, nie sú dôkazom o oprávnenosti jednotlivých výdavkov. Takáto obrana žalobcu je neúčinná a odvolací súd považuje za podstatné tiež uviesť, že opakované požiadavky žalobcu na to, aby žalovaný vysvetlil ako dospel k jednotlivým cenám, sú irrelevantné. Naopak, bol to práve žalobca, kto mal súdu prvej inštancie jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že ním požadované sumy výdavkov od žalovaného sú tie, ktoré spĺňajú podmienky stanovené Zmluvou o NFP a k nej náležiacich dokumentov a že tieto sú o. i. v súlade s požiadavkou oprávnenosti jednotlivých výdavkov. Rovnako nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie uvádzať, čo je bežnou trhovou cenou, ale opätovne bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že ním uplatnené sumy spĺňajú požiadavku na to, aby ich bolo možné vyhodnotiť ako bežné trhové ceny. Teda nie súd prvej inštancie má zisťovať, aká suma bola v relevantnom čase bežnou trhovou cenou, ale žalobca, ak chcel s kompenzačnou námietkou uspieť, mal súdu poskytnúť také tvrdenia a dôkazy, ktoré by bezpečne preukazovali, že ním požadované sumy výdavkov možno hodnotiť ako bežné trhové ceny. Ako už odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, len samotná skutočnosť, že uplatnené ceny boli výsledkom verejnej súťaže (žalobcom realizovaného verejného obstarávania), nie je dôkazom o oprávnenosti výdavkov, resp. dôkazom o bežnej trhovej cene, pretože sa jednalo len o jednu

z podmienok kreovania ceny za služby a tovary a Zmluva o NFP, ako aj ďalšie dokumenty, na ktoré odkazovala, určovali aj ďalšie požiadavky a podmienky na určenie cien. Vzhľadom na to, že žalobca nepredložil súdu také dôkazy, z ktorých by oprávnenosť výdavkov vyplývala, súd prvej inštancie ani nemohol posúdiť ich oprávnenosť a splnenie podmienok stanovených v čl. 14 VZP. Súd prvej inštancie preto prijal správny záver, že nemal preukázať, že by výdavky uplatnené žalobcom zodpovedali cenám bežným na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku. Rovnako súd prvej inštancie správne konštatoval, že z dokazovania nevyplývalo, že by realizáciou verejného obstarávania boli vysúťažené ceny aktivít projektu, ktoré sú cenami bežnými na trhu v čase a v mieste ich vzniku a že ani samotné vykonanie verejného obstarávania automaticky neznamená aj hospodárne vynakladanie výdavkov a na to, aby mohli byť uplatnené výdavky uznané za oprávnené, musia splniť všetky kritéria čl. 14 ods. 1 VZP. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie dospel k záveru, že kompenzačná námietka žalobcu vo vzťahu k vzájomnej žalobe je v celom rozsahu nedôvodná, keď žalobca žiadal započítať nároky zo ŽOP 206 a ŽOP 609, pričom ale nárok zo ŽOP 206 zanikol splnením a v prípade nároku zo ŽOP 609 žalobca nepreukázal oprávnenosť výdavkov, ktoré mu žalovaný neschválil a ktoré žalobca žiadal započítať na žalovaným uplatnený nárok. Nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou je preto v celom rozsahu dôvodný.

66. V neposlednom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu v súvislosti s priznanými trovami prvoinštančného konania. Podľa žalobcu došlo k porušeniu rovnosti účastníkov konania, keďže žalovaný disponuje neobmedzeným množstvom finančných prostriedkov a napriek tomu nebol povinný zaplatiť súdny poplatok, čím sa dostal do finančnej výhody oproti žalobcovi, ktorý si musí na súdne poplatky a právne služby zaradiť, preto je podľa žalobcu daný dôvod osobitného zreteľa, aby žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania bez ohľadu na výsledok súdneho konania. Odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku vyhodnotil ako irelevantnú. Skutočnosť, že žalovaný je ako subjekt oslobodený od platenia súdnych poplatkov, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by mu nemala byť priznaná náhrada trov konania v prípade úspechu v spore. Rovnako takýmto dôvodom nie je ani tá skutočnosť, že žalobca si na trovy konania a právne služby musí zaradiť. Odvolací súd sa aj v tomto prípade stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý o trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/16/2012.

67. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (sporovej strany). Iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

68. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výrokovvej časti I., II. a III. v časti o zaplatenie istiny a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výrokoch I., II. a vo výroku III. v jeho časti o zaplatenie istiny a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II. a výroku III. v jeho časti o zaplatenie istiny a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

69. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

70. Podľa § 212 ods. 2 CSP rozsudkom sa rozhoduje o celej prejednávanej veci. Ak je to účelné, súd môže rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe alebo dôvode.

71. Podľa § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

72. Odvolací súd zároveň uvádza, že súd prvej inštancie zaviazal žalobcu na plnenie zo vzájomnej žaloby vo výške 123.918,52 eur spolu s úrokom z omeškania v zákonom stanovenej výške 9,05% ročne, keďže nemal preukázanú dohodu strán o výške úroku z omeškania, a to v súlade s § 369 ObZ. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (ods. 62.) je zrejmé, že súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na úrok z omeškania odo dňa splatnosti uvedenej pohľadávky tak, ako si ho žalovaný uplatnil vo vzájomnej žalobe. Z výroku III. napadnutého rozsudku však vyplýva, že v tomto absentuje časové vymedzenie nároku na úrok z omeškania, t.j. za aké obdobie je žalobca povinný žalovanému nárok na úrok z omeškania uhradiť. Napriek tomu, že uvedená skutočnosť nebola predmetom odvolacích námietok, odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. a) CSP dospel k záveru, že výrok III. v časti nároku na úrok z omeškania je potrebné zrušiť, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie je v danej časti nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, ktorá spočíva v tom, že hoci súd prvej inštancie rozhodol o príslušenstve, úroku z omeškania, v jeho rozhodnutí (vo výroku III.) absentuje určenie času odkedy dokedy je žalobcovi uložená povinnosť platiť úrok z omeškania, ktoré údaje sú potrebné k tomu, aby takáto povinnosť bola vykonateľná a v neposlednom rade aj vymáhateľná v prípade, ak nebude dobrovoľne splnená. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá strane sporu povinnosť na plnenie, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie určiť s ohľadom na vzájomnú žalobu a v nej požadované plnenie, odkedy dokedy má žalovaný svoju povinnosť ohľadne úroku z omeškania plniť. Len samotné určenie výšky úroku z omeškania a sumy, z ktorej sa má úrok z omeškania platiť, nepostačujú pre prijatie záveru o správnosti tejto časti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň uvádza, že je povinnosťou súdu prihliadať na splnenie procesných podmienok. Jednou z procesných podmienok je aj viazanosť žalobným petitom. Žalovaný vzájomnou žalobou žiadal o. i. zaviazat žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 123.918,52 eur odo dňa 15.03.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie však v rozpore s navrhovaným petitom rozhodol o úroku z omeškania bez toho, aby ho časovo vymedzil, čo zakladá jednak nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v danej časti, ako aj jeho nevykonateľnosť.

73. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zaväzujúcom výroku III. v časti nároku na úrok z omeškania a v súvisiacom výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania o vzájomnej žalobe podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, najmä v rozsahu odseku 72. tohto rozhodnutia. V ďalšom konaní súd opätovne posúdi nárok žalovaného na úrok z omeškania uplatnený vzájomnou žalobou a o tomto rozhodne tak, aby aj z obsahu samotného výroku (nielen z jeho odôvodnenia) bolo zrejmé, odkedy, t.j. od akého dátumu a dokedy, t.j. do akého dátumu (do akej skutočnosti) je žalobca povinný žalovanému zaplatiť úrok z omeškania. Uvedené posúdenie súd prvej inštancie realizuje na základe ďalších prípadných procesných návrhov sporových strán aj inými dôkaznými prostriedkami v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného sporového konania. Svoje nové rozhodnutie vo veci je súd prvej inštancie povinný náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodniť a v odôvodnení sa vysporiadať so všetkými podstatnými skutočnosťami postupom podľa § 220 CSP.

74. O náhrade trov prvoinštančného konania o vzájomnej žalobe vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

75. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).